ANNISAA

Număr special
Hajj 1433/2012

حج

Frumusețe & Valoare

CUPRINS

Femei demne de urmat
Pagina 10
Tăfsir Surat Al-Balad (versetele 11-20)
Pagina 18
Profetul Avraam, aleihi sallam
Pagina 24
Povestiri Coranice
Pagina 29
Hajj-ul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam
Pagina 36
Pelerinajul – definiţia generală, excelenţa şi condiţiile acestuia
Pagina 47
Aptitudinea de a face Hajj. Ce implică aceasta?
Pagina 53
Hajj-ul pe categorii de persoane
Pagina 58
Talbiya
Pagina 70
Ihram
Pagina 75
Mawaqit: Timpurile şi locurile hotărâte pentru ihram
Pagina 85

Ce îi este permis unui muhrim
Pagina 89
Restricţiile în starea de ihram
Pagina 98
Tawaf – ocolul în jurul Ka'abei
Pagina 111
Sa'y între Safa şi Marwa
Pagina 132
Şederea temporară la Mina şi Arafah
Pagina 139
Animalele pentru sacrificiu şi tunderea părului
Pagina 164
Tawaf Al-Ifada
Pagina 177
Incinta sacră a Meccăi (Haram Mecca)
Pagina 180
Uciderea unui animal de către cel care se află în starea de ihram
Pagina 186
Umra
Pagina 192
Sfaturi pentru o toamnă sănătoasă
Pagina 215
Dicţionar al termenilor Islamici
Pagina 219
Reguli transliterare
Pagina 227

REDACTIA ANNISAA

Gabriela Guettat
Redactor Şef

Gabriela Gharabli
Red. Şef Adjunct

Yasmin Dorina
Tehnoredactor

Alya Iacob
Redactor

Mariam Oana
Redactor

Umm Omar
Redactor

Ionela Noour
Corector

COLABORATORI

Umm Mariya

Yasminne Riad

NE PUTETI GASI AICI:

Adresa de email a Revistei Annisaa
revista_annisaa@ymail.com

Adresa blogului Revistei Annisaa
http://revistaannisaa.blogspot.com/

Adresa site-ului Revistei Annisaa
www.annisaa.ro

SURAT AL-BAQARA

(Medinită [87]; 286 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

**Împliniţi Pelerinajul şi Umra pentru Allah!
Dacă sunteţi împiedicaţi [în împlinirea lor],
aduceţi ca ofrandă ceea ce puteţi!
Şi nu vă tundeţi capetele voastre înainte ca
ofranda să ajungă la locul său de junghiere!
Acela dintre voi care este bolnav sau are o durere
la cap [şi trebuie să se tundă], acela trebuie
să se răscumpere printr-un Post
sau printr-o pomană, sau printr-o jertfă. Dacă v-
aţi regăsit liniştea, [piedica a trecut] cine vrea
să se bucure după Umra până la Pelerinaj,
trebuie să aducă o jertfă pe care o poate face uşor.
Cel care nu are mijloace, trebuie să postească trei
zile în Pelerinaj şi încă şapte după
ce s-a întors, aşadar, zece cu toate. Aceasta este
prescris pentru cel a cărui familie nu este în
împrejurimile Moscheii Al-Haram.
Şi fiţi cu frică de Allah şi să ştiţi că Allah
este aspru în pedeapsă!**

Alhamdulilleh Rabb Al-Alamin!
Toată slava şi mărirea I se cuvin lui Allah subhanahu wa ta'ala şi, alhamdulilleh, numai cu Voia Lui, Preaînaltul, îi vom petrece şi în acest an pe pelerini, urându-le

„Hajj Mabrur!"

Aşa cum v-a obişnuit de aproape trei ani, revista Annisaa lansează şi de această dată un număr special, în care veţi găsi principalii paşi pe care trebuie să îi efectueze pelerinii pe întreaga perioadă a Hajj-ului, aşa cum am fost învăţaţi prin Fiqh şi prin Sunna Profetului nostru, Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.
Fie ca şi de această dată să vă putem fi de un real ajutor şi, inshaAllah, Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulţumit de munca noastră!

Gabriela Guettat

Cu adevărat, toată închinarea şi slăvirea I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, numai pe El Îl adorăm, numai la El căutăm îndrumare şi numai Lui Îi cerem iertare; numai la El găsim scăpare şi adăpost împotriva răului din noi şi a răului din acţiunile noastre.
Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala îl călăuzeşte, nimeni şi nimic nu îl poate duce în rătăcire, iar pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala îl rătăceşte, nimeni şi nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.

Mărturisim că nu I se cuvine adorarea decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, Unicul şi că Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este Robul şi Trimisul Său!

Redacţia Annisaa

Încurajaţi prin cuvinte frumoase, pentru a fortifica sufletul şi cereţi prin dua:
„O, Allah! Îndepărtează această suferinţă! O, Stăpânul lumilor, adu însănătoşire, pentru că Tu eşti Vindecătorul! Nu există alt leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea, fără să mai rămână urmă de boală!”
Amin, Amin, Amin!
Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea: „Pune mâna pe locul care te doare şi spune *«Bismilleh!»* (de 3 ori), apoi spune: *«Caut adăpost la Allah şi în Măreţia Lui de răul pe care-l simt şi care mă apasă!»*” (de 7 ori)
Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toţi fraţii şi surorile noastre care suferă de orice fel de durere!
Amin!
~ Un bun musulman nu îşi uită niciodată fraţii şi surorile care sunt în suferinţă. ~

Redacţia Annisaa

بسم الله الرحمن الرحيم

~ Femei demne de urmat ~
Fiicele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

~ compilaţie după *Women Around The Messenger* de Gabriela Gharabli ~

Zaynab bint Mohammed, radhi Allahu anha, s-a născut înainte ca tatăl său, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să primească revelaţia de la Allah subhanahu wa ta'ala.

A fost primul copil al celei mai nobile familii din câte au existat, tatăl său fiind Mohammed ibn Abdullah, salla Allahu aleihi wa sallam, Trimisul lui Allah Preaînaltul, Pecetea Profeţilor, aleihum sallam, şi îndurarea întregii omeniri, iar mama sa, Khadija bint Khuwaylid, radhi Allahu anha, a fost una dintre cele mai virtuoase femei din Paradis.

Copilăria şi adolescenţa

Având cei mai minunaţi părinţi din lume, Zaynab, radhi Allahu anha, a crescut într-o atmosferă plină de iubire, înţelegere şi afecţiune sinceră. Ca şi alţi copii din acele timpuri, o perioadă de timp a fost crescută de o doică, iar la revenirea ei în casa părintească, a fost întâmpinată cu multă dragoste şi afecţiune de către părinţii săi.

La vârsta adolescenţei, mama ei, Khadija, radhi Allahu anha, a început educarea copilei pentru a o responsabiliza în gospodărie.

Încă de la o vârstă fragedă, Zaynab, radhi Allahu anha, a avut grijă şi de sora ei mai mică, Fatima, radhi Allahu anha, fiind o soră iubitoare şi foarte atentă. Responsabilităţile au apăsat cu adevărat pe umerii ei odată cu moartea mamei lor.

Propunerea de

căsătorie

Atunci când Zaynab, radhi Allahu anha, a ajuns la vârsta căsătoriei, verişorul ei matern, Abu Al-'As ibn Rabi'a, radhi Allahu anhu, fiind fascinat de caracterul şi frumuseţea ei, a venit la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, pentru a îi cere mâna fiicei sale. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, era mulţumit de firea şi caracterul lui plăcut, iar mătuşa sa, Khadija, radhi Allahu anha, îl trata ca pe propriul fiu.

Zaynab, radhi Allahu anha, s-a simţit bine în prezenţa lui Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, plăcându-i vorbele şi glumele lui şi că, în ciuda vârstei sale foarte tinere, era o persoană influentă şi unul dintre cei mai buni comercianţi, câştigând, prin caracterul său, respectul oamenilor. Astfel, cele două inimi s-au umplut cu sentimente de respect, afecţiune şi iubire reciprocă.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a ascultat cu atenţie, apoi i-a cerut să-i permită să o întrebe pe Zaynab, radhi Allahu anha, despre acest lucru. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a dus la fiica lui şi i-a spus:

„Fiica mea, verişorul tău, Abu Al-'As, doreşte să se căsătorească cu tine."

Zaynab, radhi Allahu anha, a rămas tăcută din cauza timidităţii şi obrajii ei s-au înroşit, însă bătăile inimii sale pure şi clipirea ochilor au fost cel mai bun răspuns pentru tatăl său. Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a zâmbit, s-a întors la Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, şi, strângându-i mâna, l-a felicitat, dându-şi acordul pentru această căsătorie.

Zaynab şi Abu Al-'As, radhi Allahu anhum, au avut doi copii, un băiat, Ali, şi o fetiţă, Umama, cei doi aducând veselie şi fericire în gospodăria şi familia lor binecuvântată. Ali şi Umama, radhi Allahu anhum, au fost şi primii nepoţi ai Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Într-o zi, pe când Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, a fost plecat într-una dintre călătoriile sale de afaceri, a avut loc cel mai măreţ eveniment din istoria omenirii: Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a primit Mesajul Divin şi a fost însărcinat

cu transmiterea lui tuturor oamenilor.

La fel cum au făcut mama şi surorile ei, şi Zaynab, radhi Allahu anhunna, l-a urmat pe tatăl ei, salla Allahu aleihi wa sallam, îmbrăţişând Islamul.

Atunci când soţul ei s-a întors acasă, Zaynab, radhi Allahu anha, i-a povestit ceea ce s-a întâmplat în lipsa lui.

Despărţirea

Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, i-a spus iubitei sale soţii:

„Pe Allah, nu am nimic împotriva tatălui tău şi nimic nu-mi este mai drag decât să urmez aceeaşi cale ca şi tine, dar urăsc ca oamenii să spună că mi-am dezamăgit tribul, prin necredinţa în zeii strămoşilor mei, pentru a fi pe placul soţiei mele. Poţi, te rog, să mă ierţi?"

Apoi, s-au despărţit, iar toată bucuria şi fericirea vieţii lor anterioare a fost înlocuită de tristeţe.

Trebuie remarcat faptul că această decizie a lui Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, de a urma calea strămoşilor săi, nu a fost altceva decât produsul mândriei acelor timpuri ale ignoranţei.

Credinţa ei

Zaynab, radhi Allahu anha, a suferit alături de tatăl ei, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi de primii musulmani, din cauza persecuţiilor necredincioşilor, fiind izolaţi şi lipsiţi de ajutor o perioadă lungă de timp. Era mereu tristă, plângea mult, însă, a rămas statornică în credinţa sa puternică în Allah subhanahu wa ta'ala, în Calea Lui, Islamul, lăsându-şi mereu soarta în mâinile Lui, Preaînaltul. Aceasta a fost şi perioada în care iubita ei mamă, Khadija, radhi Allahu anha, a murit, apoi, la scurt timp, şi Abu Talib, unchiul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, cei doi stâlpi pe care Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se putea baza şi care l-au susţinut mereu.

Migrarea

Zaynab, radhi Allahu anha, a aflat într-o dimineaţă că cei din tribul Quraish îl căutau pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care

părăsise Mecca, plecând la Yatrib (Medina de astăzi). Aflând că a ajuns în siguranţă, împreună cu companionii săi, radhi Allahu anhum, Zaynab, radhi Allahu anha, a fost foarte fericită.

După câteva zile, Zaid ibn Haritha, radhi Allahu anhu, a venit după Zaynab, Umm Khultum şi Fatima, radhi Allahu anhunna, fiicele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să le însoţească la Medina. Zaynab, radhi Allahu anha, a refuzat şi a rămas în casa soţului ei resemnată, aşteptând hotărârea lui Allah subhanahu wa ta'ala privind situaţia lor.

Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, capturat

După Hijra, la Medina, în Bătălia de la Badr, Abu Al-'As, soţul lui Zaynab, radhi Allahu anhum, a fost capturat de armata musulmană, devenind prizonier de război. Atunci când captivii au fost aduşi în faţa Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, el l-a luat deoparte pe Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, şi le-a spus celor care îl păzeau:

„Trataţi prizonierul cu blândeţe!"

Zaynab, radhi Allahu anha, s-a aflat într-o situaţie dificilă, iar când a venit vremea răscumpărării prizonierilor, a vrut să plătească ea însăşi răscumpărarea soţului ei. A scos dintre hainele ei, dintr-o cutie de bijuterii, un colier primit de la mama sa, radhi Allahu anha, în ziua nunţii, şi l-a dat fratelui soţului ei, Amr ibn Al-'As, radhi Allahu anhu, ca el să îl ofere pentru răscumpărare.

De îndată ce Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a văzut colierul, l-a recunoscut şi un puternic sentiment de compasiune l-a cuprins, iar inima îi palpita în memoria soţiei lui dragi, Khadija, radhi Allahu anha. Companionii, radhi Allahu anhum, prezenţi alături de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, au fost marcaţi de măreţia gestului ei.

După o lungă tăcere, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a adresat oamenilor care-l aveau în pază pe soţul lui Zaynab, radhi Allahu anha, spunându-le:

„Dacă puteţi, eliberaţi prizonierul şi returnaţi-i-l ei împreună cu ceea ce îi apar-

ţine, colierul.”

Cu toţii au spus:

„Da, aşa vom face, Mesager al lui Allah!”

O altă separare

Deşi eliberat acum, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a cerut lui Abu Al-’As, radhi Allahu anhu, să o trimită înapoi la el pe Zaynab, radhi Allahu anha, deoarece Islamul deja îi separase, nefiind acceptat ca o femeie musulmană să fie căsătorită cu un bărbat nemusulman. El, radhi Allahu anhu, şi-a luat angajamentul că va face acest lucru.

Plecând spre Mecca şi ajungând acasă, Zaynab, radhi Allahu anha, s-a bucurat de sosirea lui Abu Al-’As, radhi Allahu anhu, însă a simţit suferinţa lui interioară, pentru că faţa trăda aceasta. El i-a spus soţiei sale:

„Zaynab, am venit să-mi iau rămas-bun de la tine.”

I-a povestit că tatăl ei, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a trimis la ea, iar el i-a spus:

„Zaynab, orice s-ar întâmpla, eu te voi iubi cât o să trăiesc. Amintirea ta va fi mereu prezentă în această casă, care a fost martoră la cele mai frumoase zile din viaţa noastră.”

Zaynab, radhi Allahu anha, şi-a şters lacrimile care şiroiau pe faţa ei şi a plecat. Acum, era pregătită să plece la Medina.

Cei din tribul Quraish au acostat-o pe drumul ei şi au constrâns-o să se întoarcă la Mecca. Era însărcinată, iar din cauza sperieturii a avut o sângerare puternică, care i-a cauzat pierderea copilului.

Abu Al-’As, radhi Allahu anhu, a luat-o sub protecţia lui, a dus-o acasă şi a îngrijit-o până când şi-a recăpătat sănătatea şi forţa pentru a călători din nou. Profitând de neatenţia celor din neamul Quraish şi luând toate măsurile de protecţie, Abu Al-’As, radhi Allahu anhu, a trimis-o din Mecca la Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, în compania fratelui său.

Abu Al-’As, radhi Allahu anhu, capturat din nou

Abu Al-’As, radhi Allahu anhu, era plecat în Siria cu o

caravană a tribului Quraish. Când informaţia despre aceasta a ajuns la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, el a trimis o sută şaptezeci de călăreţi, în frunte cu Zaid ibn Haritha, radhi Allahu anhu, să captureze caravana. Au şi reuşit acest lucru, oamenii din tribul Quraish căzând în captivitate, fiind aduşi la Medina, împreună cu caravana.

Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, a reuşit să se ascundă şi ar fi avut posibilitatea să fugă atunci când armata musulmană a părăsit locul unde au fost capturaţi, renunţând la căutarea lui. Existau două posibilităţi: să plece spre Mecca fără nicio provizie sau animal de călărie, sau să meargă la casa lui Zaynab, radhi Allahu anha, soţia lui iubită, pentru a îi cere adăpost şi protecţie. Copleşit de sentimente şi de dragostea sinceră, s-a dus şi a bătut la uşa ei.

Zaynab, radhi Allahu anha, s-a speriat când, în toiul nopţii, a auzit bătăi în uşă şi, întrebând cine este, a recunoscut vocea tremurândă a lui Abu Al-'As, radhi Allahu anhu. A deschis uşa, întâmpinându-şi soţul, apoi i-a dat să mănânce, oferindu-i siguranţă, însă Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, aflat încă sub efectul evenimentelor recente, abia putea rosti câteva cuvinte. Zaynab, radhi Allahu anha, a ştiut că a venit să-i ceară adăpost, protecţie şi mijlocirea ei în faţa Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. De aceea, l-a asigurat că dacă Allah subhanahu wa ta'ala voieşte, ea va face tot posibilul să-l ajute.

Atunci când Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi-a terminat Rugăciunea de Fajr, Zaynab, radhi Allahu anha, s-a ridicat şi a strigat că va mijloci pentru soţul ei:

„Am oferit protecţie lui Abu Al-'As ibn Rabi'a!"

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O, oameni, aţi auzit ceea ce eu tocmai am auzit?"

Oamenii au răspuns afirmativ. Apoi el, salla Allahu aleihi wa sallam, a continuat:

„Jur pe Cel în mâna Căruia se află viaţa mea, nu am ştiut nimic despre aceasta până acum, când aţi auzit şi voi."

Apoi a adăugat:

„Musulmanii sunt ca o singură mână împotriva celor care sunt în afara comunităţii şi cel mai mic dintre musulmani are dreptul să ofere protecţie în numele celorlalţi musulmani. Aşa că noi îl protejăm pe cel pe care ea îl protejează.”

Atunci când Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a întors acasă, Zaynab, radhi Allahu anha, a venit la el, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a cerut ca Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, să primească înapoi ceea ce i-a fost luat. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost de acord, dar a avertizat-o că ei nu pot fi împreună atât timp cât el este politeist.

Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, acceptă Islamul

Atunci când Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, s-a simţit în siguranţă în Medina, unde chiar Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a oferit adăpost şi protecţie, simţind îndurarea şi sinceritatea adevărată a Islamului, a realizat cât de orb a fost, petrecând atât de mult timp în ignoranţă. De asemenea, şi-a dat seama că dragostea dintre el şi Zaynab, radhi Allahu anhum, este adânc înrădăcinată în inimile lor. El a vrut să intre în această Religie pură, Islamul, de bunăvoie şi nu forţat de împrejurări, vrând ca declaraţia sa de acceptare a Islamului să nu fie umbrită de bănuieli cum că ar fi fost influenţat şi forţat. Nu a vrut ca cineva din Mecca să pretindă că el, radhi Allahu anhu, a acceptat Islamul din dragoste pentru această viaţă sau din laşitate.

A hotărât să declare apartenenţa sa la Islam în faţa oamenilor din Mecca, oameni care au avut mereu încredere în el. Dacă ar fi rămas la Medina, oamenii ar fi spus că le-a trădat încrederea, iar simţul lui de onoare nu a permis acest lucru. S-a dus la Mecca şi a declarat apartenenţa sa la Islam în faţa oamenilor din tribul Quraish, într-un mod demn şi onorabil. După aceasta, s-a putut întoarce la Medina ca musulman.

Imediat ce a ajuns la Medina, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a redat soţia, pe Zaynab, radhi Allahu anha, printr-un

nou contract de căsătorie. Astfel, în casa lor s-a reîntors fericirea şi dragostea pe care cei doi au purtat-o mereu unul faţă de celălalt.

Moartea lui Zaynab, radhi Allahu anha

Timp de un an, familia lor a trăit în fericire şi mulţumire, până când a sosit despărţirea veşnică din această viaţă, când nu mai există reîntâlnire decât în Viaţa de Apoi.

Zaynab, radhi Allahu anha, a murit în anul 5 H., din cauza complicaţiilor suferite ca urmare a hemoragiei din timpul migrării. Atât Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, cât şi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, au plâns la moartea ei, radhi Allahu anha, având inimile pline de durere. Moartea lui Zaynab, radhi Allahu anha, i-a adus aminte Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi de moartea mamei ei, Khadija, radhi Allahu anha.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost cel care a efectuat Rugăciunea funerară, apoi a aşezat-o în mormânt, cu propriile sale mâini binecuvântate.

Abu Al-'As, radhi Allahu anhu, s-a întors la copiii săi, Ali şi Umama, radhi Allahu anhum, i-a sărutat cu drag şi a plâns în amintirea soţiei lui devotate, care acum trecuse în nefiinţă.

Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulţumit de ea!

Amin!

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Tăfsir Surat Al-Balad (versetele 11-20)

de Ibn Kathir

Capitolul 90 – revelat în Mecca

~ tradus de Umm Omar ~

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

فَلَا ٱقْتَحَمَ ٱلْعَقَبَةَ (١١) وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْعَقَبَةُ (١٢) فَكُّ رَقَبَةٍ (١٣)
أَوْ إِطْعَـٰمٌ فِى يَوْمٍ ذِى مَسْغَبَةٍ (١٤) يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ (١٥)
أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ (١٦) ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلصَّبْرِ
وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلْمَرْحَمَةِ (١٧)أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلْمَيْمَنَةِ (١٨)
وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَـٰتِنَا هُمْ أَصْحَـٰبُ ٱلْمَشْـَٔمَةِ (١٩) عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ (٢٠)

*Bismillehi_rra**h**maani_rra**h**iim*

11.Fele_**q**te**h**eme_l'**aaq**abeh

12. We mee adraake mee_l'**aaq**abeh

13. Fekku ra**q**abeh

14. Auu it'**aa**amun_fi yeuumin_dhii_mesghabeh

15. Yetiimen_dhee_me**q**rabeh

16. Auu miskiinen_dhe metrabeh

17. Thumme keene mine_lledhiine aamenuu_we teue**s**uu bi_l**ss**abri we teue**s**uu bi_lmer**h**aneh

18. Auulaa'ike aa**sh**aabu_lmeiimeneh

19. We_lledhiine keferuu_biaaayatinee_hum aa**sh**aabu_lmeşaameh

20. '**Aa**leyhim naru_mmu'u**s**adeh

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

11. Dar el nu a străbătut drumul cel greu!

12. Dar de unde să ştii tu ce este drumul cel greu?
13. Dezlegarea unui gât
14. Sau hrănirea, într-o zi de foamete,
15. A unui orfan dintre rude
16. Sau a unui sărman aflat în sărăcie lucie!
17. Apoi, a fost dintre aceia care cred şi se îndeamnă la răbdare şi se îndeamnă la îndurare!...
18. Aceştia sunt adepţi ai dreptei
19. Aceia, însă, care tăgăduiesc semnele Noastre, sunt adepţi ai stângii
20. Şi asupra lor va fi un Foc închis.

Încurajarea de a merge pe calea binelui

Ibn Zaid, radhi Allahu anhu, a spus:

„«Dar el nu a străbătut drumul cel greu!»

semnificând: el nu va merge pe calea mântuirii şi a binelui. Apoi El, Preaînaltul, explică aceasta prin Vorbele Sale din Nobilul Coran:

«12. Dar de unde să ştii tu ce este drumul cel greu?
13. Dezlegarea unui gât
14. Sau hrănirea, într-o zi de foamete.»”

(relatat de Tabari)

Imam Ahmad a relatat de la Sa'id ibn Marjanah că l-a auzit pe Abu Huraira, radhi Allahu anhu, spunând că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Pentru oricine eliberează un sclav, Allah va elibera unul dintre membrele sale din Foc, pentru fiecare membru al sclavului. Acest lucru este într-o asemenea măsură încât El va elibera o mână pentru o mână, un picior pentru un picior şi o parte intimă pentru o parte intimă.»

Ali ibn Husein a spus apoi (lui Sa'id):

«Ai auzit aceasta de la Abu Huraira?»

Sa'id a răspuns:

«Da.»

Apoi, Ali ibn Husein a spus unui sclav al lui, care era cel mai rapid dintre slujitorii săi:

«Cheamă-l pe Mutarrif!»

Prin urmare, atunci când sclavul a fost adus în faţa lui, i-a spus:

«Pleacă, pentru că tu eşti liber pentru Faţa lui Allah.»”

(relatat de Bukhari, Muslim, Tirmidhi şi Nasa'i)

Imam Ahmad a relatat de la Amr ibn Abasah, radhi

Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Pentru oricine construieşte o moschee pentru ca Allah să fie amintit în ea, Allah va construi o casă pentru el, în Paradis; şi oricine eliberează un musulman, va primi eliberarea lui din Iad; şi pentru oricine îmbătrâneşte în Islam, va apărea o lumină în Ziua Judecăţii."

(relatat de Ahmad)

Conform unei alte căi de transmitere, Ahmad a relatat de la Abu Umama, care a relatat de la Amr ibn Abasah, radhi Allahu anhum, că As-Sulami i-a spus:

„«Spune-ne un hadith pe care l-ai auzit de la Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, pe care-l ştii fără nicio lipsă sau greşeală.»

El (Amr) a spus:

«L-am auzit spunând:

„Pe oricine care are trei copii născuţi în Islam, ce mor înainte de vârsta pubertăţii, Allah îl va lăsa să intre în Paradis, prin virtutea Milei Sale asupra lor.

Oricine îmbătrâneşte pe Calea lui Allah (luptând în Jihad), o lumină va apărea pentru el, în Ziua Judecăţii.

Oricine trage o săgeată pe Calea lui Allah (luptând în Jihad), care ajunge la inamic, va avea răsplată ca şi pentru eliberarea unui sclav.

Pentru oricine eliberează un sclav credincios, Allah va elibera fiecare membru al său din Foc, pentru fiecare membru al sclavului eliberat.

Pe oricine echipează două animale pentru călărie, pe Calea lui Allah (pentru a lupta în Jihad), într-adevăr Paradisul are opt porţi şi Allah îl va lăsa să intre prin oricare din ele va alege."»"

(relatat de Ahmad)

Ahmad a înregistrat acest hadith pe diferite căi de transmitere, care sunt bune şi toată Lauda este a lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allah Preaînaltul spune:

„Sau hrănirea, într-o zi de foamete."

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„De foame."

Ikrima, radhi Allahu anhu, Mujahid, Ad-Dahhak, Qatada şi alţii au spus acelaşi lucru.

(relatat de Tabari)

Cuvântul „saghb" înseamnă foame.

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„A unui orfan”

semnificând: el dă de mâncare într-o zi ca aceasta unui orfan.

„dintre rude”

semnificând: care îi este rudă.

Ibn Abbas, Ikrima, radhi Allahu anhum, Al-Hasan, Ad-Dahhak şi As-Suddi au spus toţi aceasta.

(*Ad-Durr Al-Manthur*)

Aceasta este similar cu ceea ce a fost relatat în hadith-ul colectat de Imam Ahmad, sub autoritatea lui Salman ibn Amir, radhi Allahu anhu, care a spus că l-a auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Ceea ce este oferit unui sărac este considerat a fi un act de caritate, în timp ce ceea ce este oferit unei rude este considerat ca două fapte bune: caritatea şi întărirea legăturilor de rudenie.”

(relatat de Ahmad)

Tirmidhi şi Nasa’i au înregistrat amândoi acest hadith, iar lanţul de naratori este autentic.

Apoi, Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Sau a unui sărman, aflat în sărăcie lucie!”

semnificând: sărac şi aflat în murdărie. Aceasta îi reprezintă pe cei care sunt într-o stare de sărăcie.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„«Dha matrabah» este acela care este aruncat în stradă şi nu are casă sau orice altceva să îl protejeze împotriva murdăriei.”

(relatat de Tabari)

Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Apoi, a fost dintre aceia care cred”

semnificând: apoi, împreună cu aceste frumoase şi pure caracteristici, el a devenit credincios în inima sa, căutând recompensă de la Allah subhanahu wa ta’ala.

Aceasta este precum spune Allah Preaînaltul:

„Iar aceia care voiesc Lumea de Apoi şi se trudesc cu râvnă pentru ea şi sunt credincioşi, râvna acelora va fi răsplătită”

(Surat Al-’Isra’, 17:19)

De asemenea, Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Pe cel ce face o faptă bună – bărbat ori femeie – şi este credincios, îl vom dărui Noi cu o viaţă bună. Şi Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au să-

vârşit.”

(Surat An-Nahl, 16:97)

Apoi, Allah Preaînaltul spune:

„Apoi, a fost dintre aceia care cred şi se îndeamnă la răbdare şi se îndeamnă la îndurare!...”

semnificând: a fost dintre credincioşii care au făcut fapte bune, s-au sfătuit reciproc să fie răbdători cu răutăţile oamenilor şi să fie milostivi cu ei. Aceasta este similar cu ceea ce a fost relatat în următorul hadith:

„Oamenii miloşi vor fi trataţi cu milă de către Cel mai Milostiv. Fii milostiv cu cei care sunt pe pământ şi El, Cel care este peste ceruri, va fi Milostiv cu tine!”

(relatat de Abu Dawud)

În alt hadith, se spune:

„Allah nu va fi Milostiv cu cel care nu este milostiv cu oamenii.”

(relatat de Muslim)

Abu Dawud a înregistrat de la Abdullah ibn Amr, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care nu arată milă faţă de copiii săi sau nu recunoaşte drepturile bătrânilor noştri, nu este dintre noi.”

(relatat de Abu Dawud)

Apoi, Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Aceştia sunt adepţi ai dreptei.”

semnificând: aceia care au aceste caracteristici sunt companionii mâinii drepte.

Companionii mâinii stângi şi răsplata lor

Apoi, Allah Preaînaltul spune:

„Aceia, însă, care tăgăduiesc semnele Noastre, sunt adepţi ai stângii.”

semnificând: companionii mâinii stângi.

„Şi asupra lor va fi un Foc închis.”

semnificând: va fi sigilat asupra lor şi nu vor avea nicio cale să evite aceasta şi nici nu vor avea scăpare.

Abu Huraira, Ibn Abbas, Ikrima, radhi Allahu anhum, Sa’id ibn Jubair, Mujahid, Mohammed ibn Ka’b Al-Qurazi, Atiya Al-Awfi, Al-Hasan, Qatada şi As-Suddi, au spus:

„«Mu’sadah» înseamnă închis.”

(relatat de Tabari, în *Ad-Durr Al-Manthur*)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Uşile vor fi închise.”

(*Ad-Durr Al-Manthur*)

Ad-Dahhak a spus:

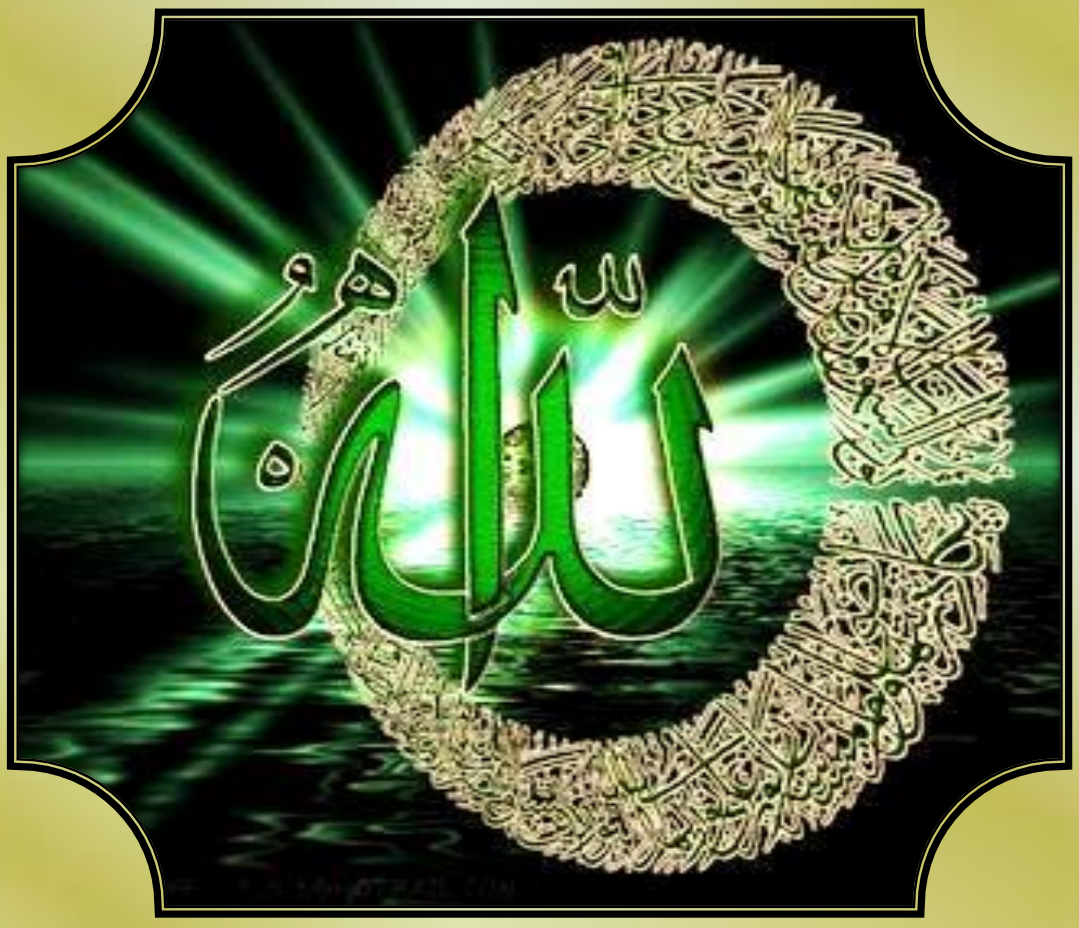
„«Mu’sadah» înseamnă că va fi sigilat asupra lor şi nu vor avea uşi.”

Qatada a spus:

„«Mu’sadah» semnifică: va fi închis şi nu va fi lumină în el, nu vor fi spaţii înguste (pentru evacuare) şi nu va fi cale de ieşire, pentru totdeauna.”

Acesta este sfârşitul Tăfsirului Surei Al-Balad şi toate laudele şi mulţumirile I se cuvin lui Allah subhanahu wa ta’ala.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Profetul Avraam, aleihi sallam

~ de Umm Omar ~

Avraam, aleihi sallam, şi idolii

Politeiştii aveau o sărbătoare pe care o celebrau în fiecare an, la ieşirea din cetatea lor. Terah l-a rugat pe Avraam, aleihi sallam, să ia şi el parte la aceasta, dar el a răspuns că este bolnav şi nu se simte bine.

„Şi a aruncat el o privire spre stele ~ Şi a zis: «Eu sunt bolnav!»”

(Surat As-Saffat, 37:88-89)

Prin aceste vorbe, Avraam, aleihi sallam, voia să spună că i-ar putea umili pe idolii lor, astfel făcând să triumfe Religia lui Allah Preaînaltul, Religia Adevărului.

După ce neamul său a plecat să celebreze şi a rămas singur în zonă, a spus:

„Apoi s-a întors către zeii lor şi le-a zis: «Voi nu mâncaţi? ~ De ce nu vorbiţi?»”

(Surat As-Saffat, 37:91-92)

Ragha înseamnă că s-a grăbit să ajungă la ei, ascunzându-se. I-a găsit într-un loc minunat, înconjuraţi de multe feluri de hrană şi le-a zis în batjocură:

„Voi nu mâncaţi? De ce nu vorbiţi?”

Apoi s-a năpustit asupra lor şi i-a lovit cu mâna dreaptă:

„Apoi s-a întors către zeii lor şi le-a zis: «Voi nu mâncaţi? ~ De ce nu vorbiţi?» ~ Apoi s-a năpustit asupra lor şi i-a lovit cu mâna dreaptă.”

(Surat As-Saffat, 37:91-93)

I-a lovit cu o secure:

„Şi i-a făcut pe ei fărâme, afară de cel mai mare dintre ei, astfel încât să se întoarcă spre el.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:58)

Când politeiştii s-au reîntors de la sărbătoare, au văzut ce se abătuse asupra zeilor lor.

„Au zis ei: «Cine a făcut aceasta cu zeii noştri? El este, neîndoielnic, dintre cei nelegiuiţi!»”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:59)

„Au zis [unii]: «Am auzit

un fecior pomenindu-i pe ei. El se cheamă Avraam.»”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:60)

Ibn Mas’ud, radhi Allahu anhu, a spus:

„... că le-a vorbit făţiş, ceea ce înseamnă că el a fost cel care l-a ameninţat astfel:

„Şi, [jur] pe Allah! Eu voi urzi împotriva idolilor voştri, după ce veţi întoarce spatele, îndepărtându-vă.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:57)

„Au zis: «Aduceţi-l dinaintea oamenilor, pentru ca ei să facă mărturie!»”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:61)

Iar ei au spus:

„Aduce-ţi-l pe acesta la locul nostru de întâlnire, dinaintea oamenilor, pentru ca ei toţi să audă ceea ce sunt, să fie martori şi, de asemenea, să vadă pedeapsa pe care vom decide să o acordăm.”

Acesta a fost principalul scop al lui Avraam, aleihi sallam, ca toţi oamenii să se strângă într-un loc şi, astfel, să-şi poată duce la îndeplinire misiunea, prin respingerea practicii false pe care o urmau, adorarea idolilor.

La fel a zis şi Moise, aleihi sallam, către Faraon:

„A zis: «Întâlnirea cu voi va fi în ziua de sărbătoare şi lumea să se adune dimineaţa!»”

(Surat Ta-Ha, 20:59)

Când oamenii s-au strâns laolaltă şi Avraam, aleihi sallam, a fost adus dinaintea lor, l-au întrebat:

„Au zis [atunci]: «Tu ai făcut aceasta cu zeii noştri, Avraam?» ~ A răspuns el: «Ba a făcut-o cel mai mare dintre ei, acesta! Întrebaţi-i, dacă ei pot cuvânta!»”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:62-63)

Se spune că s-a referit la faptul că cel mai mare dintre idoli a fost cel care l-a provocat să-i facă fărâme, prin aceasta Avraam, aleihi sallam, urmărind să le atragă atenţia asupra faptului că zeii lor nu puteau vorbi.

„Atunci s-au întors la sufletele lor şi au zis: «Aşadar, voi sunteţi cei nelegiuiţi!»”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:64)

Qatada a spus:

„Cei din neamul său s-au ruşinat şi au plecat capetele, spunând:

«Apoi au întors capetele lor [zicând]: „Tu ştii prea bine că aceştia nu vorbesc!” »

(Surat Al-’Anbiya’, 21:65)

«Tu ştii prea bine, o, Avraam, că ei nu vorbesc.

Cum de ne ceri nouă să-i întrebăm?»”

În acel moment, Avraam, aleihi sallam, a spus:

„Dar oare voi vă închinaţi, în loc de Allah, la ceva care nu vă este de niciun folos şi nici nu vă poate face nimic rău? ~ Uff, pentru voi şi pentru ceea ce adoraţi în loc de Allah! Oare voi nu pricepeţi?”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:66-67)

În Nobilul Coran, se spune:

„Atunci, s-au apropiat de el în fugă. ~ Şi el le-a zis: «Vă închinaţi voi la ceea ce ciopliţi, ~ În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum şi ceea ce faceţi voi?»”

(Surat As-Saffat, 37:94-96)

Avraam, aleihi sallam, şi focul

„Au zis ei: «Înălţaţi pentru el un altar şi aruncaţi-l în flăcări!» ~ Au voit să vicleneasc㠎împotriva lui, dar Noi i-am făcut pe ei să fie cei mai umiliţi!”

(Surat As-Saffat, 37:97-98)

Când s-au văzut copleşiţi şi fără nicio dovadă clară, au trecut de la discuţii şi dezbateri la ameninţări, făcând uz de putere şi autoritate, totul numai ca zeii lor să triumfe. Însă, Allah Preaînaltul a spus:

„Au zis: «Ardeţi-l şi ajutaţi-i pe zeii voştri, dacă voi vreţi să faceţi [ceva pentru ei]!» ~ Dar Noi am zis: «O, foc! Fii răcoare şi mântuire peste Avraam!» ~ Ei au vrut un vicleşug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:68-70)

Când o femeie se îmbolnăvea, făcea legământ, că dacă va fi vindecată, va aduna lemne de foc pentru a-l arde pe Avraam, aleihi sallam. Astfel, ei au pregătit un teren imens, unde au strâns lemne şi au aţâţat focul. După ce acesta s-a aprins, flăcările uriaşe şi scânteile păreau să atingă cerul. Apoi cu toţii au aşezat pe Avraam, aleihi sallam, pe o catapultă care fusese construită de un om din neamul Kurdish, pe nume Hezan. Acesta inventase catapulta. Allah Preaînaltul a poruncit Pământului să-l înghită şi acest om să se scufunde în el, până în Ziua Judecăţii.

Au început să-l lege pe Avraam, aleihi sallam, în lanţuri şi acesta L-a pomenit pe

Allah Preaînaltul, spunând următoarele cuvinte:

„Nu există altă divinitate în afară de Tine, Tu eşti Preaslăvit, o, Stăpân al Lumilor. Ţie Ţi se cuvine slava şi puterea este pentru Tine. Tu nu ai pe nimeni egal.”

În timp ce era aşezat pe catapultă, încătuşat şi apoi aruncat în focul cel mare, Avraam, aleihi sallam, a spus:

„Ne este de ajuns ajutorul Lui şi El este Cel mai bun ocrotitor pentru noi!”

Avraam, aleihi sallam, a spus aceasta în momentul în care era aruncat în foc, iar Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus în momentul în care i s-a spus:

„Acelora cărora lumea le-a spus: «Oamenii s-au adunat împotriva voastră, deci, temeţi-vă de ei!», credinţa le-a sporit şi au zis ei: «Ne este de ajuns [ajutorul lui] Allah şi El este Cel mai bun ocrotitor al nostru! ~ Şi ei s-au întors [după aceea] cu binefacerea lui Allah şi harul Său, fără să-i fi atins niciun rău. Ei au căutat mulţumirea lui Allah, căci Allah este Dătător de har nemăsurat.”

(Surat ’Al-’Imran, 3:173-174)

S-a relatat că în momentul în care Avraam, aleihi sallam, a fost aruncat şi se afla în aer, Îngerul Jibril, aleihi sallam, s-a ridicat şi a zis:

„Avraam, ai nevoie de ajutor?”

El, aleihi sallam, a răspuns:

„Dacă vine de la tine, atunci nu!”

Ibn Abbas şi Sa’id ibn Jubair, radhi Allahu anhum, au relatat că Îngerul, aleihi sallam, care aducea ploaia, a spus:

„Oare când mi se va porunci să aduc ploaia?”

Porunca lui Allah Preaînaltul a fost, însă, mai iute decât orice altceva:

„Dar Noi am zis: «O, foc! Fii răcoare şi mântuire peste Avraam!»”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:69)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a spus:

„Cel mai bun lucru pe care tatăl lui Avraam, aleihi sallam, l-a spus când şi-a văzut fiul în acea stare a fost:

«Cât de bun este Domnul tău, o, Avraam!»”

Cei din neamul lui Avraam, aleihi sallam, au dorit să se răzbune, însă au fost

umiliţi, au dorit să se ridice deasupra lor, însă au fost umiliţi, au vrut să se ridice deasupra lui, dar au fost puşi mai prejos. Allah Preaînaltul a spus:

„Ei au vrut un vicleşug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:70)

„Ce locuinţă rea şi ce rău loc de şedere este ea!”

(Surat Al-Furqan, 25:66)

Imam Ahmad a relatat, de asemenea, că Samama, sclava lui Fakiha ibn Mughira, a spus:

„Am intrat la Aisha, radhi Allahu anha, şi am văzut în locuinţa ei o suliţă întinsă pe Pământ. Eu am spus:

«O, Umm al-muminin, ce faci cu această suliţă?»

Ea a spus:

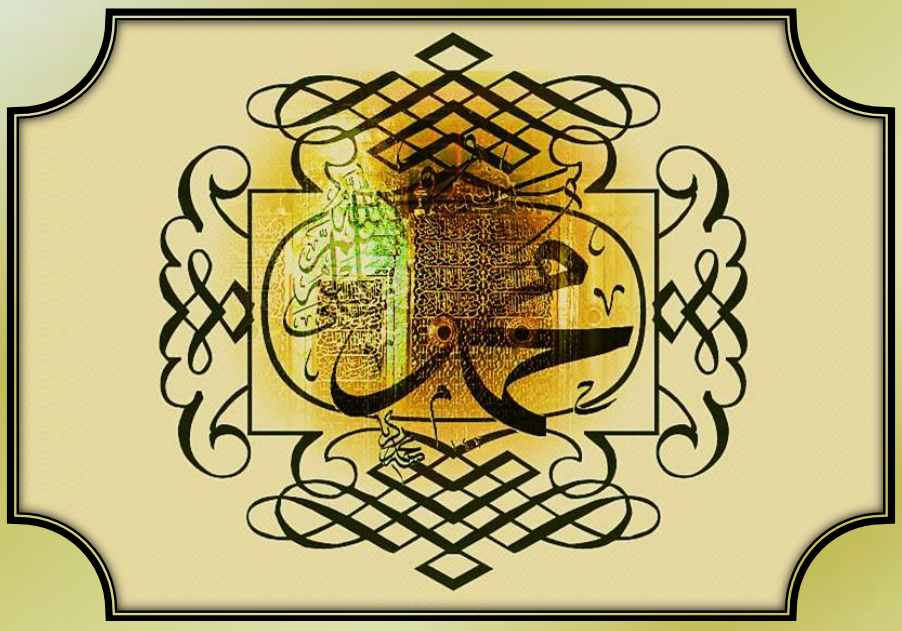
«Am păstrat-o pentru a ucide acele şopârle de casă, căci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a spus:

„Când Avraam a fost aruncat în foc, nu a existat animal sau insectă pe pământ care să nu încerce să stingă focul, în afară de această şopârlă de casă, care a încercat să îl aţâţe.”

Astfel, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a cerut să le ucidem.»”

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Sursa: Ibn Kathir

Liga Islamică şi Culturală din România

بسم الله الرحمن الرحيم

Povestiri Coranice

de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Mariya ~

Luqman

Allah Atotputernicul spune în Nobilul Coran:

„Noi i-am dat lui Luqman înţelepciunea, [zicând]: «Adu-I mulţumiri lui Allah (11), căci cel care aduce mulţumire, nu aduce mulţumire decât pentru sine (12), pe când cel care este nemulţumitor [să ştie că] Allah cu adevărat nu are nevoie de nimic (13) şi El este Vrednic de Laudă [*Hamid*].» ~ Şi i-a zis Luqman fiului său, sfătuindu-l pe el: «O, fiule! Nu-I face lui Allah asociat, căci facerea de părtaşi este fărădelege mare!» ~ Noi l-am povăţuit pe om [să facă bine] părinţilor săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înţărcarea lui a fost după doi ani, [aşadar]: «Adu mulţumire Mie şi părinţilor tăi, căci la Mine este întoarcerea! ~ Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoştinţă (14), atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, cu dreptate, dar urmează calea acelora care se întorc către Mine (15), căci apoi la Mine este întoarcerea şi Eu vă voi vesti ceea ce aţi făcut!» ~ «O, fiul Meu! De ar fi [ceva](16) de greutatea numai a unui bob de muştar (17) şi s-ar afla ascuns într-o stâncă, în ceruri sau în pământ (18), Allah îl va scoate la iveală (19), iar Allah este Binevoitor [şi] Bineştiutor [*Latif, Khabir*]! ~ O, fiul Meu! Împlineşte Rugăciunea [*As-Salat*], porunceşte fapta bună, opreşte de la ceea ce este urât şi rabdă ceea ce vine asupra ta (20), căci aceasta este dintre lucrurile hotărâte [de Allah]! ~ Nu te întoarce de la oameni şi nu păşi pe Pământ cu semeţie, căci Allah nu-l iubeşte pe cel trufaş şi mândru! ~ Fii

cumpătat în mersul tău şi scoboară glasul tău, căci cel mai urât dintre toate este glasul măgarului!”

(Surat Luqman, 31:12-19)

Explicaţia numerelor din paranteză, din versete:

11) Pentru binefacerile Lui

12) Pentru ca roadele mulţumirii sale să se întoarcă la el

13) Nu are nevoie de mulţumire

14) Idolii

15) În credinţă şi supunere

16) O faptă bună sau rea

17) Sământă foarte mică, folosită ca metaforă pentru ceva foarte mic

18) În locul cel mai ascuns şi cel mai bine apărat

19) Şi va cere socoteală pentru el, în Ziua Judecăţii

20) Încercările care te lovesc

El este Luqman ibn ’Anqa’ ibn Sadun, sau, după cum spune As-Suhaili de la Ibn Jarir şi Al-Qutaibi, el este Luqman ibn Tharan, care era dintre oamenii din Aylah (Ierusalim).

Era un om credincios, care şi-a petrecut viaţa în adorare şi care a fost binecuvântat cu înţelepciune. De asemenea, se mai spune că era un judecător de pe vremea Profetului Dawud (David), aleihi sallam. Însă, Allah subhanahu wa ta’ala ştie cel mai bine adevărul.

Sufyan Ath-Thawri a relatat de la Al-Ash’ath, care a relatat după Ikrima, sub autoritatea lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhum, care spunea:

„El era un sclav etiopian, care lucra ca dulgher.”

Qatada a relatat de la Abdullah ibn Az-Zubair, radhi Allahu anhu, care a spus:

„L-am întrebat pe Jabir ibn Abdullah despre Luqman. El mi-a spus:

«Era scund şi avea nasul plat. Era din Nubia.»”

De asemenea, Yahia ibn Sa’id Al-Ansari a relatat după Sa’id ibn Al-Musayib, care a spus:

„Luqman aparţinea negrilor din Egipt. Avea buzele groase şi Allah Atotputernicul l-a binecuvântat cu înţelepciune, dar nu şi cu darul Profeţiei.”

Al-Awza’i a spus:

„Abdur-Rahman ibn Harmalah mi-a spus:

«Un bărbat negru a venit la Sa’id ibn Al-Musayib, cerând ceva de pomană. Sa’id i-

a spus:

„Nu te simţi inferior din cauza culorii pielii tale, deoarece trei dintre cei mai buni oameni de pe pământ au fost negri: Bilal ibn Rabah, radhi Allahu anhu, Mahja' (sclavul liber al lui Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu) şi Luqman, negrul înţelept din Nubia, care avea buzele groase."»"

Al-A'mash a relatat după Mujahid că:

„Luqman era un sclav negru solid, cu buzele groase."

Ibn Abu Hatima a spus:

„Abu Zar'ah mi-a spus că Safwan i-a zis că a auzit de la Al-Walid, care a auzit de la Abdur-Rahman ibn Abu Yazid ibn Jabir, care spunea:

«Allah Atotputernicul l-a ridicat în rang pe Luqman, pentru înţelepciunea sa.

Un bărbat care auzise despre el l-a văzut şi l-a întrebat:

„Nu eşti tu sclavul cutare şi cutare, care obişnuia să aibă grijă de oile mele, nu cu mult timp în urmă?"

Luqman a spus:

„Eu sunt!"

Omul i-a zis:

„Ce te-a ridicat la rangul în care te văd azi?"

Luqman i-a răspuns:

„Divinitatea, ca răsplată a încrederii, a faptului că am spus adevărul şi a faptului că nu am intervenit în probleme care nu mă privesc."»"

Ibn Wahb, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Abdullah ibn Ayyash Al-Fityani mi-a spus, după Omar, că sclavul eliberat din Afrah spunea:

«Un om înţelept a venit la Luqman şi l-a întrebat:

„Tu eşti Luqman? Tu eşti sclavul cutare şi cutare?"

El i-a spus:

„Da!"

Omul a afirmat:

„Tu eşti ciobanul negru!"

Luqman i-a spus:

„Dacă este vorba despre culoarea mea, aceasta este un lucru evident, de aceea, nu-ţi înţeleg uimirea."

Omul i-a spus:

„Eşti des vizitat de oameni care-ţi acceptă judecata! Cum ai reuşit aceasta?"

Luqman i-a spus:

„Coborându-mi privirea, având grijă de limba mea, mâncând ceea ce-mi este permis, păstrându-mi castitatea, ţinându-mi promisiunile, îndeplinindu-mi îndatoririle, fiind o gazdă bună, respec-

tându-mi vecinii şi neintervenind unde nu mă priveşte. Toate acestea fac din mine ceea ce sunt.”»”

Într-o zi, Abu Darda, radhi Allahu anhu, a spus despre Luqman înţeleptul:

„El nu a fost binecuvântat cu înţelepciune datorită bogăţiei, copiilor, neamului său sau a obiceiurilor existente, ci din contră, el a fost reţinut, taciturn, avea o gândire profundă şi niciodată nu a dormit în timpul zilei. În plus, nimeni nu l-a văzut scuipând, curăţându-şi gâtul, răspunzând chemării naturii, scăldându-se, folosind trivialităţi sau râzând nebuneşte. El a fost foarte elocvent şi nu s-a plâns atunci când toţi copiii lui au murit.

Obişnuia să frecventeze prinţii şi bărbaţii cu autoritate, pentru a media discuţiile dintre ei, pentru a le oferi o rezolvare şi pentru a-i mustra, atunci când era cazul. Deci, datorită acestor lucruri, el a fost binecuvântat cu o mare înţelepciune.”

Unii pretind că, iniţial, i-a fost oferit harul Profeţiei, însă i-a fost teamă că nu va fi capabil să îndeplinească cerinţele şi obligaţiile pe care aceasta le implica. De aceea, el a ales harul înţelepciunii, pentru că era mai uşor, iar Allah Preaînaltul ştie mai bine!

În orice caz, majoritatea învăţaţilor este de părere că el era doar un om înţelept şi nu un Profet. Mai mult decât atât, în Nobilul Coran este menţionat că Allah Atotputernicul apreciază foarte mult poveţele pe care Luqman le dă fiului său:

„O, fiule! Nu-I face lui Allah asociat, căci facerea de părtaşi este fărădelege mare!”,

de aceea, el i-a interzis fiului său să se alăture celor care adoră pe altcineva în afară de Allah subhanahu wa ta’ala.

Qutaiba a relatat după Jarir, radhi Allahu anhu, care a relatat după Al-A’mash, care a relatat după Ibrahim, care a relatat după Alqamah, care a relatat după Abdullah, care a spus:

„Când versetul:

«Cei care cred şi nu amestecă puritatea credinţei lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranţă şi ei sunt bine călăuziţi.»

(Surat Al-’An’Am, 6:82)

a fost revelat, noi am spus:

«O, Mesager al lui Allah! Care dintre noi a fost nedrept faţă de el însuşi?»

El, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Nu este aşa cum spui tu, pentru că termenul *nedrept* din versetul „nu amestecă puritatea credinţei lor cu nedreptatea” înseamnă shirk (a-I face parteneri lui Allah Preaînaltul).

Nu l-ai auzit pe Luqman, când îi spunea fiului său:

„O, fiule! Nu-I face lui Allah asociat, căci facerea de părtaşi este fărădelege mare!”»

(Surat Luqman, 31:13)?”

(relatat de Bukhari)

Apoi, Allah subhanahu wa ta’ala ne informează despre faptul că trebuie să avem grijă de părinţii noştri. El, Preaînaltul, spune că ei au drepturi asupra copiilor şi ne cere să fim blânzi cu ei, chiar dacă aceştia sunt politeişti. Însă, acest lucru nu implică ascultarea cerinţei lor de a ne supune invitaţiei lor de a Îi face parteneri lui Allah Preaînaltul.

Apoi, Allah subhanahu wa ta’ala ne arată sfatul lui Luqman către fiul său:

„O, fiul meu! De ar fi [ceva] de greutatea numai a unui bob de muştar şi s-ar afla ascuns într-o stâncă, în ceruri sau în pământ, Allah îl va scoate la iveală, iar Allah este Binevoitor [şi] Bineştiutor [*Latif, Khabir*]!”

semnificând că îi interzice să facă chiar şi cel mai mic rău unui om, deoarece acesta va fi folosit împotriva lui, în Ziua Învierii.

De asemenea, Allah Atotputernicul spune în Nobilul Coran:

„Allah nu este nedrept [faţă de nimeni], nici cât greutatea unui grăunte de praf (...)”

(Surat An-Nisa’, 4:40)

De asemenea, găsim:

„În Ziua Învierii, Noi vom pune balanţa dreaptă şi niciun suflet nu va fi urgisit câtuşi de puţin. Şi, de ar fi ceva, chiar şi numai cât greutatea unui bob de muştar, Noi îl vom aduce. Şi Noi suntem îndeajuns ca socotitori.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:47)

ceea ce înseamnă că, dacă greşeala lui este numai cât un bob de muştar, sau cât o piatră, sau cât cerul, sau cât Pământul, Allah Atotputernicul îl va aduce în faţa Lui, în Ziua Judecăţii, pentru că El,

Preaînaltul, ştie exact unde se află:

„Allah îl va scoate la iveală, iar Allah este Binevoitor [şi] Bineştiutor [*Latif, Khabir*]!”

Allah Atotputernicul mai spune, de asemenea:

„Şi la El sunt cheile Necunoscutului şi nu le ştie decât numai El. Şi El cunoaşte ceea ce este pe uscat şi ceea ce este pe mare. Şi nu cade nicio frunză fără ca El să o ştie. Şi nu există bob în întunericurile Pământului, nimic proaspăt şi nimic uscat, fără ca ele să fie [însemnate] într-o Carte limpede.”

(Surat Al-’An’Am, 6:59)

De asemenea, găsim:

„Şi nimic din cele ascunse în cer şi pe Pământ nu este nepomenit într-o Carte limpede.”

(Surat An-Naml, 27:75)

şi

„(...) Celui ce ştie Necunoscutul nu-I scapă nici măcar greutatea unui fir de colb, nici din ceruri, nici de pe Pământ. Şi nimic – nici mai mic decât aceasta, nici mai mare – nu există fără să nu fie [înscris] într-o Carte desluşită.

(Surat Saba’, 34:3)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

* FIQH US-SUNNA *

AL-HAJJ

de Sayyid Sabiq

بسم الله الرحمن الرحيم

Hajj-ul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

~ tradus de Yasminne Riad ~

Muslim relatează:

„Abu Bakr ibn Abu Shaibah şi Ishaq ibn Ibrahim ne-au spus că Hatim ibn Ismail Al-Madani a relatat de la Ja'far ibn Mohammed, iar el de la tatăl său, spunând:

«Îl vizitam pe Jabir ibn Abdullah (era orb) şi a început să întrebe despre oamenii (care au venit să îl viziteze), până când a venit rândul meu. Am spus:

„Sunt Mohammed ibn Ali ibn Husein."

El a pus mâna pe capul meu şi mi-a deschis nasturele de sus şi pe cel de jos, apoi a pus mâna pe pieptul meu (pentru a mă binecuvânta). Era în acele zile în care eram tânăr, apoi a spus:

„Eşti binevenit, nepotul meu. Întreabă orice vrei să întrebi."

I-am pus o întrebare, dar era timpul pentru Rugăciune. El s-a ridicat şi s-a acoperit cu mantaua sa. Ori de câte ori punea capetele acesteia pe umerii lui, bretelele cădeau, pentru că erau prea mici (în mărime). O altă manta era pe un suport de haine din apropiere, a pus-o pe el şi a condus Rugăciunea. I-am zis:

„Spune-mi despre Hajj-ul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam."»

El a ridicat nouă degete şi a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a stat în Medina nouă ani, dar nu a făcut Hajj. Apoi, în al zecelea an, a făcut un anunţ public, cum că Mesagerul lui Allah va merge să facă Hajj. Un număr mare de oameni a venit la Medina şi toţi erau dornici să facă ceea ce Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, făcea şi să urmeze acţiunile sale.

Am stat cu el până când am ajuns la Dhul-Hulaifa, unde Asma bint 'Umais l-a născut pe Mohammed ibn Abu Bakr. Ea a trimis un me-

saj Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, întrebându-l:

«Ce ar trebui să fac?»

El a răspuns:

«Îmbăiază-te, bandajează-ţi părţile intime şi pune-ţi ihram-ul.»

Apoi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a rugat în moschee, s-a urcat pe Al-Qaswa (cămila sa) şi aceasta l-a purtat pe spatele ei până la Al-Baida.

Cât vedeam cu ochii, în faţă, în spate, în stânga, în dreapta, erau oameni mergând pe jos sau călare.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, se remarca cel mai bine dintre noi şi revelaţia Coranului a coborât asupra lui şi el era cel care ştia adevărata interpretare. Orice a făcut, am făcut şi noi, de asemenea.

A pronunţat Unicitatea lui Allah (spunând):

«Lebbeyka_Allahumme lebbeyk

Lebbeyka laa şeriike leke_lebbeyk

Inne_lhamda wa_nn'amete leke_wa_lmulk

Laa şeriike_lek. »

(„Răspund chemării Tale, o, Allah! Răspund chemării Tale şi mă supun poruncilor Tale, Tu nu ai partener. Răspund chemării Tale! Toată slava şi adorarea Ţie Ţi se cuvin! A Ta este Stăpânirea, Tu eşti Cel fără egal şi nu ai parteneri!")

De asemenea, şi oamenii au pronunţat această Talbiya care este spusă şi astăzi. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a dezaprobat nimic din aceasta, dar era concentrat pe propria Talbiya.

Jabir a spus:

«Nu am avut altă intenţie, cu excepţia celei de Hajj, neştiind de Umra, dar atunci când am venit cu el la Casa (lui Allah), el a atins Piatra Neagră (Hajar Al-Aswad) şi a făcut şapte ocoluri, alergând în primele trei şi mergând la pas patru. Apoi, mergând la Maqam Ibrahim, a recitat:

„Ţineţi locul lui Avraam ca loc de Rugăciune."

(Surat Al-Baqara, 2:125)

S-a oprit într-un loc în care Maqam Ibrahim era între el şi Casă. Acolo s-a rugat două rakaat, recitând Surat Al-Ikhlas şi Surat Al-Kafirun. Apoi, el s-a întors la Piatra Neagră (Hajar Al-Aswad) şi a sărutat-o. Apoi a trecut de poarta dinspre Safa şi când s-a apropiat de ea a recitat:

«As-Safa şi Al-Marwa sunt

dintre rânduielile lui Allah (...)»

(Surat Al-Baqara, 2:158)

adăugând:

«Încep cu ceea ce Allah a început.»

El a urcat Safa până când a văzut Casa; cu faţa spre Qibla, a declarat Unicitatea lui Allah şi L-a glorificat şi a spus:

„Laa ileha illa Allahu wahdahu laa sherike leh, lehul mulk we lehul hamd, we huwe ’ala kull she’in qadir, laa ileha illa Allahu wahdahu anjaza wahdahu, we nesara ’abduhu, we hezeme-l-ahzabe wahdah.”

(„Nu există altă divinitate în afară de Allah, El nu are partener, a Lui este Stăpânirea, Lui I se cuvine adorarea şi El este cu Putere peste toate. Nu există altă divinitate în afară de Allah, Cel care Îşi împlineşte promisiunile Sale, Cel care îi ajută pe robii Săi şi îi călăuzeşte numai pe cei care cred în Unicitatea Sa.”)

El a spus aceste cuvinte de trei ori, făcând suplicaţii între ele. Apoi, a coborât şi a mers spre Marwa şi atunci când picioarele sale au atins partea de jos a văii, a început să alerge; şi când a început să urce, a mers la pas până când a ajuns la Marwa. Acolo a făcut la fel cum a făcut şi la Safa.

Atunci când a ajuns a şaptea oară la Marwa (deci la ultima), a spus:

«Dacă aş fi ştiut înainte ce am aflat pe urmă, nu aş fi adus animale pentru sacrificiu şi nu le-aş fi oferit aşa cum am făcut în Umra. Deci, dacă printre voi este cineva care nu are animale pentru sacrificiu cu el, trebuie să lase ihram-ul şi să procedeze ca şi la Umra.»

Suraqa ibn Malik ibn Ju’tham s-a ridicat şi a spus:

«Mesager al lui Allah, aceasta se aplică numai pentru anul acesta sau se aplică pentru totdeauna?»

La aceasta, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, împreunându-şi degetele mâinilor, a spus de două ori:

«Umra a fost inclusă în Hajj.»

(adăugând):

«Nu, ci pentru totdeauna.»

Ali a venit din Yemen cu animale de sacrificiu pentru Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a găsit-o pe Fatima, radhi Allahu anha, ca fiind una dintre cele care a scos ihram-ul, având haine colorate şi kohl. Ali şi-a arătat dezaprobarea faţă de acest lucru şi

ea a spus:

«Tatăl meu mi-a poruncit să fac aceasta.»

Relatatorul a spus că Ali obişnuia să spună în Iraq:

«Am mers la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, arătându-mi nemulţumirea faţă de ceea ce a făcut Fatima şi l-am întrebat cu privire la ceea ce ea a relatat de la el şi i-am spus că sunt supărat pe ea; la care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Ea a spus adevărul; ea a spus adevărul.»

(Apoi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat pe Ali:)

«Ce spui atunci când îţi pui ihram-ul?»

Eu (Ali) am zis:

«O, Allah, îmi pun acest ihram cu acelaşi scop cu care l-a pus şi Mesagerul Tău.»

Apoi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Am adus cu mine animale de sacrificiu, deci nu scoate ihram-ul.»

Jabir a spus:

«Numărul total al animalelor pentru sacrificiu, aduse de Ali de la Yemen şi cele aduse de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, era de o sută.»

Toţi oamenii, cu excepţia Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a acelora care aduseseră animale de sacrificiu, şi-au scos ihram-ul şi şi-au tăiat părul. Când a sosit ziua de Tarwiya (ziua a opta din Dhul-Hijja), au plecat spre Mina şi şi-au pus ihram-ul pentru Hajj, iar Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a mers călare şi a condus Rugăciunile de peste zi: Dhuhr, Asr, Maghrib, Isha şi Fajr. Apoi, el a aşteptat puţin ca Soarele să răsară şi a poruncit ca un cort din pâslă să fie instalat la Nemira.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a pornit la drum, iar cei din neamul Quraish nu s-au îndoit nicio clipă că el se va opri la Al-Mash'ar Al-Haram (locul sfânt), aşa cum şi ei obişnuiau să facă înainte de Islam. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut prin acel loc şi a mers până la Arafah, unde a găsit cortul instalat pentru el, la Nemira. Acolo a coborât, până când Soarele a trecut de meridian şi a poruncit să fie adusă Al-Qaswa şi înşeuată pentru el. Apoi a venit în josul văii şi, adresându-se mulţimii, a spus:

«Cu adevărat, sângele vostru, proprietăţile voastre, sunt sacre şi inviolabile, tot aşa cum sacre sunt şi aceste zile ale voastre, în această lună a voastră, în acest oraş al vostru. Iată, tot ceea ce a ţinut de Vremea Ignoranţei este sub picioarele mele şi este cu desăvârşire nimicit. Şterse sunt şi legile răzbunării sângelui, din Vremea Ignoranţei. Prima noastră cerere de răzbunare a sângelui vărsat, pe care eu o anulez acum, este cea a fiului lui Rabi'a ibn Al-Harith, care a fost crescut de cei din tribul S'ad şi ucis de Huzhail. Şi dobânda din perioada preislamică este abolită şi prima noastră desfiinţare a cametei începe cu Abbas ibn Abd Al-Muttalib, şi abolite sunt toate celelalte.

Temeţi-vă de Allah, atunci când este vorba despre femei. Cu adevărat, le-aţi luat pe ele sub protecţie de la Allah şi intraţi la ele după lege, aşa cum v-a poruncit Allah. Voi aveţi drepturi asupra lor, în sensul că ele nu trebuie să permită nimănui să se adăpostească în casa voastră, dacă vouă nu vă este acela pe plac. Însă dacă ele nu vă ascultă, atunci le puteţi pedepsi, dar nu cu severitate. Drepturile lor asupra voastră constau în faptul că voi sunteţi obligaţi să le aduceţi provizii şi haine, după cuviinţă.

V-am lăsat vouă Cartea lui Allah şi dacă vă veţi ţine de ea, niciodată nu veţi rătăci. Şi voi veţi putea fi întrebaţi despre mine (în Ziua Judecăţii); ce veţi spune atunci?»

Ei (oamenii) au spus:

«Vom depune mărturie că tu ne-ai transmis Mesajul, că ţi-ai împlinit misiunea (Profeţiei) şi că ne-ai dat sfaturi sincere şi înţelepte.»

El (povestitorul) a spus:

«El (Nobilul Profet), atunci, a ridicat degetul arătător spre cer şi, arătând oamenilor spre el, a spus:

„O, Allah, fii martor! O, Allah fii martor!", spunând aceasta de trei ori.»

Apoi adhan-ul s-a strigat şi

mai apoi iqama iar Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a condus Rugăciunea de amiază. Apoi s-a auzit altă iqama şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a condus Rugăciunea de după-amiază şi nu a mai făcut altă Rugăciune între cele două.

(Aceasta dovedeşte posibilitatea de a face Rugăciunea de Dhuhr împreună cu cea de Asr, în aceeaşi zi şi în acelaşi loc. Există un consens în ceea ce priveşte această combinare, însă consensul lipseşte atunci când este vorba despre motiv. Abu Hunaifa şi o parte din Shafa'i consideră că aceasta este o parte din Hajj, însă majoritatea Shafa'i crede că aceasta este cauzată de faptul că oamenii erau în călătorie.)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a urcat apoi pe cămilă şi a plecat spre locul lui de popas. El a întors cămila, Al-Qaswa, către partea stâncoasă, având în faţa sa rândurile pedestraşilor. S-a aşezat cu faţa spre Qibla şi a rămas acolo până la apus, când lumina galbenă s-a micşorat, iar discul solar a dispărut cu desăvârşire. El l-a pus pe Usama să stea în spatele lui şi a smucit aprig de frâiele cămilei Al-Qaswa, astfel că botul ei aproape a atins scările (pentru a o ţine sub un control perfect) şi arătând cu mâna sa dreaptă, i-a sfătuit pe oameni să fie moderaţi (în viteză), spunând:

«Voi oameni! Cu calm, cu calm!»

De câte ori trecea peste un hop, el ridica uşor de frâie, astfel încât animalul să treacă cu uşurinţă peste denivelările terenului. Aşa a ajuns el la Muzdalifa. Acolo a condus Rugăciunile de Maghrib şi de Isha, după un singur adhan, cu două iqama, nemaiaducând slăvire şi între cele două. (Nu a mai făcut rakaat suplimentare între Maghrib şi Isha.)

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a odihnit până în zori şi a făcut Rugăciunea de Fajr cu un adhan, iar iqama a fost făcută când lumina dimineţii era vizibilă. Apoi s-a urcat iar pe Al-Qaswa şi, când a ajuns la Al-Mash'ar Al-Haram, s-a aşezat cu faţa spre Qibla şi a făcut suplicaţii către Allah subhanahu wa ta'ala, şi L-a slăvit, şi a declarat Unicitatea Lui, şi a făcut aceasta până când lumina era în deplinătatea ei.

Apoi a pornit în grabă, înainte ca Soarele să răsară, iar în spatele lui se afla Al-Fadl ibn Abbas, care era un bărbat chipeş, cu păr şaten, frumos. Şi când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a ridicat să plece, un grup de femei ce călăreau cămile a trecut pe acolo. Al-Fadl a început să se uite după ele. Atunci, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi-a pus mâna paravan în faţa lui Al-Fadl, iar el s-a întors în cealaltă parte şi iar s-a uitat după ele. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, iarăşi a pus mâna sa paravan în faţa lui Al-Fadl, iar el iar s-a întors şi s-a uitat către ele, prin cealaltă parte, până ce a ajuns în spatele lui Muhassir. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a îmboldit-o pe Al-Qaswa şi, ajungând în mijlocul drumului (ceea ce dovedeşte că este Sunna să se urmeze drumuri diferite de dus şi de întors de la Arafah. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a mers prin Dab, către Arafah. La fel proceda şi atunci când se ducea la locul de Rugăciune, din zilele de Aid, când mergea pe un drum şi venea pe altul) care ieşea din marele Jamarat, el, salla Allahu aleihi wa sallam, a venit la Jamarat Al-Aqaba, care se afla în apropierea unui copac. Aici a aruncat, una câte una, şapte pietricele, spunând:

«Allahu Akbar!»

şi a făcut asta până ce a ajuns pe fundul văii.

(Aceasta înseamnă că el era poziţionat în aşa fel încât Mina, Arafah şi Muzdalifa să fie în dreapta sa, iar Mecca în stânga sa.)

Apoi, a plecat către locul de sacrificiu şi a sacrificat şaizeci şi trei de cămile, cu propria mână. El a împărţit restul de cămile rămase cu Ali, care le-a sacrificat. Apoi, a poruncit să se pună într-un vas câte o bucată de carne, de la fiecare animal sacrificat. După ce a fost gătită, amândoi – Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi Ali, radhi Allahu anhu – au mâncat din această carne şi au băut din supă.

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a urcat din nou pe cămilă şi a venit la Casă, unde a împlinit Tawaf Al-Ifada şi Rugăciunea de Dhuhr, la Mecca. El a mers la tribul lui Abd Al-Muttalib, unde se afla izvorul ZamZam şi a spus:

«Scoateţi apă, o, Banu Abd

Al-Muttalib, căci dacă nu ar fi uzurpatorii care să vrea dreptul vostru la a scoate apă, atunci ar trebui să scot apă, alături de voi.»

Atunci, ei i-au dat o găleată şi el a băut din ea."

Învăţaţii spun:

„Acest hadith este singurul de acest fel. El conţine o multitudine de informaţii valoroase."

Al-Qadi Iyad spune:

„Mulţi învăţaţi au vorbit şi au scris o multitudine de lucrări despre regulile legale care decurg din acest hadith."

Abu Bakr ibn Al-Mundhir a făcut o compilaţie a acestor reguli şi au fost identificate peste o sută cincizeci de astfel de norme. El consemna faptul că, dacă acest hadith ar fi analizat mai în detaliu, numărul acestor norme aproape că s-ar dubla.

Învăţaţii au spus:

„Acest hadith stipulează că, în conformitate cu Sunna, femeile care tocmai au născut sau se află în timpul ciclului lunar trebuie să facă baie înainte de a-şi declara intenţia de a face Hajj sau Umra. De asemenea, femeile care sunt în perioada de lăuzie sau se află în timpul ciclului lunar, trebuie să se spele, să îşi acopere bine părţile intime cu o bucată de bumbac şi apoi să declare ihram-ul lor.

Tot din acest hadith se desprinde regula potrivit căreia ihram-ul trebuie declarat după ce se împlineşte fie o Rugăciune dintre cele obligatorii, fie o Rugăciune suplimentară. După ce se declară ihram-ul, se face Talbiya, de preferat cu voce tare, rostind cuvintele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam.

Nu este niciun păcat dacă se adaugă şi alte expresii, precum cele ale lui Omar, radhi Allahu anhu:

«O, Allah! Răspund chemării Tale, Ţie, Cel care dăruieşti binecuvântare şi ajutor. Răspund chemării Tale, plin de teamă în faţa Ta, dorind ajutorul Tău.»

Acest hadith mai indică şi faptul că pelerinii trebuie, întâi, să meargă la Mecca, să facă înconjurul de sosire (Tawaf Al-Qudum), să atingă Piatra Neagră, dacă este posibil, şi să facă primele trei tururi alergând şi ultimele patru mergând. Se aleargă în jurul Ka'abei, iar între Colţul Yemenit şi Piatra Neagră se merge."

După ce se face Tawaf, se merge la Maqam Ibrahim, recitându-se versetul:

„Ţineţi locul lui Avraam ca loc de Rugăciune!”

(Surat Al-Baqara, 2:125)

Apoi, oprind acolo şi având Maqam Ibrahim între pelerin şi Ka’aba, se fac două rakaat, în care se recită Surat Al-Fatiha şi Surat Al-Kafirun în prima, iar în a doua, Surat Al-Ikhlas.

După aceea, se face Sa’y şi, în acest scop, se urcă pe muntele Safa, unde pelerinul se poziţionează cu faţa spre Ka’aba şi fac trei suplicaţii către Allah subhanahu wa ta’ala. Apoi se coboară şi se merge spre Marwa, se aleargă pe traseul marcat, numit «bainal milain», care se află între Safa şi Marwa, de fiecare dată, de câte ori se trece pe acolo în timpul celor şapte tururi, nu numai în primele trei, ca în Tawaf. După ce se ajunge la Marwa, pelerinul trebuie să urce pe munte, precum a făcut şi pe muntele Safa, să facă suplicaţii şi să Îl pomenească pe Allah subhanahu wa ta’ala.

Împlinirea acestor ritualuri echivalează cu împlinirea unei Umra. După aceasta, pelerinul trebuie să îşi radă părul de pe cap sau să taie o şuviţă din părul său, înainte de a ieşi din starea de ihram. Aceasta este exact ceea ce au făcut companionii, radhi Allahu anhum, când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a poruncit să schimbe Hajj-ul lor în Umra. Cât despre pelerinul care combină Umra cu Hajj-ul, el nu trebuie să îşi radă sau să îşi taie părul, ci trebuie să rămână mai departe în starea de ihram.

În ziua a opta din Dhul-Hijja, aceia care au ieşit din ihram după ce au făcut Umra, trebuie să intre din nou în starea de ihram, pentru a împlini Hajj-ul şi apoi să se îndrepte spre Mina, împreună cu cei care combină Hajj-ul cu Umra. În conformitate cu Sunna, aceştia trebuie să facă cele cinci Rugăciuni obligatorii pe muntele Mina şi să stea acolo în următoarea noapte, adică în noaptea a noua din Dhul-Hijja.

Tot Sunna spune că nu este permis să se plece de la Mina la Arafah până ce nu răsare Soarele şi nu se intră pe Arafah până ce Soarele nu începe să coboare spre asfinţit. Apoi, se fac Rugăciunile de

Dhuhr şi de Asr combinate, aşa cum Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a făcut la Nemira, care nu este parte din Arafah. El, salla Allahu aleihi wa sallam, nu s-a dus în tabăra de pe Arafah până ce nu a făcut Rugăciunile de Dhuhr şi de Asr. În plus, în conformitate cu Sunna, se mai fac şi alte Rugăciuni suplimentare (nawafil), între cele două Rugăciuni obligatorii.

Imamul trebuie să ţină o predică înainte de Rugăciune, care este impusă de Sunna, în timpul Pelerinajului. O a doua predică este ţinută de imam în a şaptea zi din Dhul-Hijja, după Rugăciunea de Dhuhr, în incinta sanctuarului Ka'aba. Cea de a treia predică se ţine în ziua de 10 Dhul-Hijja, care este şi Ziua Sacrificiului. Cea de a patra predică se ţine în ziua plecării, care este ziua de 11 Dhul-Hijja.

Din textul acestui hadith se deduc şi comportamentele şi eticheta care trebuie adoptate pe parcursul împlinirii Hajj-ului sau Umrei, precum:

1. Este bine să se petreacă timpul de pe muntele Arafah, stând călare pe un animal.

2. Este bine să se stea pe lângă stânci, aşa cum Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut.

3. În vreme ce pelerinul se află pe Arafah, este bine să stea cu faţa spre Qibla.

4. Este bine să se stea în tabără, pe muntele Arafah, până ce Soarele apune.

5. Trebuie să se facă supliciţii către Allah subhanahu wa ta'ala, cu mâinile ridicate la piept şi, după ce Soarele apune, cu calm şi linişte, se pleacă de pe Arafah, iar pelerinul care se află în primele linii din faţa mulţimii trebuie să îi îndemne pe credincioşi la calm şi linişte.

6. Când se soseşte la Muzdalifa, se combină Rugăciunea de Maghrib cu cea de Isha, cu un singur adhan şi două iqama.

7. Nu se oferă Rugăciuni suplimentare între aceste două Rugăciuni obligatorii. Toţi învăţaţii sunt de acord că aceste două Rugăciuni obligatorii se combină, doar motivul pentru care se face aceasta diferă. Unii spun că este parte din ritualul de Hajj, alţii că este vorba despre acea uşurare care se permite călătorului, atunci când este vorba despre împlinirea Rugăciunii obligatorii.

8. Conform Sunna, se petrece o noapte la Muzdalifa. Toţi învăţaţii sunt de acord că aceasta este parte a ritualului de Hajj, însă unii spun că este obligatoriu, alţii spun că este doar Sunna.

9. Tot Sunna indică faptul că Rugăciunea de Fajr se face la Muzdalifa, apoi se pleacă spre Al-Mash'ar Al-Haram, unde se face popas, pentru suplicaţii. Această oprire face parte din ritualul de Hajj.

10. După oprirea de la Al-Mash'ar Al-Haram, în vreme ce Soarele este aproape răsărit, se pleacă spre valea Muhassir (wadi Muhassir). Când pelerinul a ajuns acolo, el trebuie să grăbească pasul, pentru că aceasta este valea unde s-a abătut Mânia lui Allah subhanahu wa ta'ala asupra Oamenilor Elefantului.

11. Când se ajunge la Jamarat Al-Aqaba, pelerinul trebuie să arunce şapte pietricele în aceste ziduri, iar la fiecare aruncare se strigă:

«Allahu Akbar!»

Pietricelele nu trebuie să fie mai mari decât bobul de mazăre.

12. După aceea, se face sacrificiul, dacă există un animal de sacrificat, adus de pelerin. Sacrificarea animalului se face personal, de către pelerin. După sacrificare, pelerinul trebuie să îşi radă părul de pe cap.

13. Apoi se pleacă la Mecca şi se face Tawaf Al-Ifada, numit şi Tawaf Az-Ziyara sau Vizita de înconjurare.

14. După aceea, este permisă reluarea vieţii obişnuite şi a activităţilor care au fost interzise în timpul stării de ihram, aşa cum sunt relaţiile intime cu soţia sau vânătoarea.

15. Cel care nu a făcut vizita de înconjurare, după lapidarea de la Jamarat Al-Aqaba, îşi poate relua activităţile zilnice din traiul obişnuit, însă nu i se permit relaţiile intime cu soţia.

Acestea sunt învăţăturile Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în legătură cu Hajjul şi acesta este sensul hadithului:

„Învăţaţi ritualurile de la mine.”,

pentru că Hajj-ul împlinit de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, este cel corect şi cel adevărat!

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Pelerinajul – definiţia generală, excelenţa şi condiţiile acestuia

~ tradus de Ionela Noour ~

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Cea dintâi Casă [de închinare] ridicată pentru oameni este aceea din Bakka, cea binecuvântată şi călăuzire pentru toate lumile. ~ În ea sunt semne limpezi, [printre care] locul unde a stat Avraam, iar acela care intră în ea este în siguranţă. Este o datorie a oamenilor faţă de Allah [să împlinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. Cât despre aceia care tăgăduiesc, Allah nu are nevoie de aceste lumi."

(Surat 'Al-'Imran, 3:96-97)

Definiţia Hajj-ului

Majoritatea învăţaţilor susţine faptul că Hajj-ul a fost prescris în al şaselea an după Hijra (migrarea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, de la Mecca la Medina), pentru că atunci a fost revelat versetul:

„Împliniţi Pelerinajul şi Umra pentru Allah. (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:196)

Această concluzie este bazată pe înţelesul cuvântului „*împliniţi*", în versetul de mai sus, care se referă la timpul în care a fost făcut prima dată obligatoriu. Acest punct de vedere este, de asemenea, susţinut de Alqamah, Masruq şi Ibrahim An-Nakh'i, care au înlocuit cuvântul „*stabilit*" cu „*împlinit*", în versetul de mai sus, aşa cum este relatat de Tabarani, sub o autoritate solidă. Însă, Ibn Al-Qayyim este înclinat să susţină că Hajj-ul a devenit obligatoriu în al nouălea sau al zecelea an Hijra.

Excelenţa Hajj-ului

Cel care a făcut Legea Divină i-a îndrumat pe musulmani să împlinească Hajj-ul. În acest sens, ne putem referi la următoarele:

Hajj-ul – una dintre cele mai bune fapte

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost întrebat odată:

„«Care este cea mai bună faptă?»

El a răspuns:

«Credinţa în Allah şi în Mesagerul Său.»

Şi a mai întrebat:

«Ce urmează?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Străduinţa pe Calea lui Allah.»

«Care este apoi cea mai bună faptă?»

El a răspuns:

«Hajj Mabrur, un Hajj fără greşeli, care înseamnă eliberarea de păcate, împodobit de acceptarea Divină şi de plăcere.»”

Al-Hasan a spus:

„Aceasta înseamnă că după efectuarea Hajj-ului, ar trebui să se dedice cu totul pentru Viaţa de Apoi, decât să încline spre plăcerile acestei lumi.”

O altă relatare veridică de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spune că un Hajj corect este valorificat prin hrănirea nevoiaşilor şi prin adresarea de vorbe blânde.

Hajj-ul, o formă de Jihad

Al-Hasan ibn Ali, radhi Allahu anhu, a zis că un om a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a spus:

„«Sunt o persoană laşă şi slabă. Este ceva ce pot face?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Poţi merge la Jihad, care nu implică nicio luptă; acesta este Hajj-ul.»”

(relatat de Abdur-Razzaq şi Tabarani, şi toţi naratorii sunt de încredere)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Hajj reprezintă Jihad-ul pentru bătrâni, pentru cei slabi şi pentru femei.”

(relatat de Nasa’i)

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că odată a spus:

„«Profet al lui Allah! Jihad-ul (lupta pe Calea lui Allah) este cea mai bună faptă. Atunci, noi (femeile) nu ar trebui să participăm activ la acesta?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Cel mai bun Jihad pentru

voi este Hajj Mabrur.»”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Într-o altă relatare, Aisha, radhi Allahu anha, spune:

„Odată, l-am întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam:

«Profet al lui Allah! Nu ar trebui noi (femeile) să ne luptăm şi să participăm activ cu tine la războiul Islamic?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Cea mai bună şi cea mai frumoasă luptă pentru voi, pe Calea lui Allah, este Hajj Mabrur.»”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Aisha, radhi Allahu anha, a comentat:

„După ce am auzit aceasta de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, nu am încetat să fac Hajj.”

Hajj-ul şterge păcatele anterioare

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care face Hajj de dragul lui Allah şi evită toate nelegiuirile şi păcatele, se va întoarce de la Hajj eliberat de toate păcatele, aşa cum a fost în ziua în care mama sa i-a dat naştere.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Amr ibn Al-’As, radhi Allahu anhu, a spus:

„Atunci când Allah m-a ghidat spre Islam, am mers la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi i-am spus:

«Profet al lui Allah! Întinde-ţi mâna pentru a garanta alianţa mea cu tine.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi-a întins mâna spre mine, însă eu am retras mâna mea. El, salla Allahu aleihi wa sallam, a întrebat:

«Amr! Ce este cu tine?»

Am spus:

«Aş vrea să pun o condiţie.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a întrebat:

«Care este aceasta?»

Am spus:

«Ca toate păcatele mele anterioare să fie iertate!»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Amr! Nu ştii că Islamul şterge toate păcatele din trecut, Hijra (părăsirea casei şi inimii pe Calea lui Allah) şterge toate păcatele şi similar, Hajj-ul şterge toate păcatele anterioare?»”

(relatat de Muslim)

Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Alternaţi între Hajj şi Umra (cu regularitate), pentru că acestea două elimină sărăcia şi păcatele aşa cum burduful negru curăţă toate impurităţile din metale precum fierul, aurul şi argintul. Răsplata pentru Hajj Mabrur nu este mai mică decât Paradisul."

(relatat de Nasa'i şi Tirmidhi)

Pelerinii sunt oaspeţii lui Allah subhanahu wa ta'ala

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Pelerinii şi cei care fac Umra sunt oaspeţii lui Allah; Rugăciunile lor sunt ascultate şi suplicaţiile lor pentru iertare sunt garantate."

Aceasta este relatat de Nasa'i, Ibn Majah, Ibn Khuzaima şi Ibn Hibban, în colecţiile lor de ahadith sahih. În ultimele două citim:

„Trei sunt oaspeţii lui Allah: un pelerin care face Hajj, unul care face Umra şi o persoană care se luptă pe Calea lui Allah."

Răsplata pentru Hajj este Paradisul

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Toate păcatele comise în timpul dintre două Umra făcute, sunt ispăşite şi şterse, iar răsplata pentru Hajj Mabrur nu este nimic altceva decât Paradisul."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Într-un alt hadith sahih, Ibn Juraij a relatat de la Jabir, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Această Casă a lui Allah (Ka'aba) este stâlpul Islamului, prin urmare, cei care intenţionează să facă Hajj sau Umra sunt sub Protecţia lui Allah. Dacă el moare (în acest timp), îi este garantat Paradisul, iar dacă se întoarce acasă în siguranţă, el se întoarce cu răsplată şi câştig."

Excelenţa cheltuielilor în Hajj

Buraida relatează că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cheltuiala pe timpul Hajj-ului este asemănătoare cu cheltuiala pe Calea lui Allah, iar fiecare dirham cheltuit va fi răsplătit de şapte sute de ori."

(relatat de Ibn Abu Shaibah, Ahmad, Tabarani şi Bayhaqi)

Hajj-ul poate fi făcut într-o perioadă mai convenabilă sau trebuie făcut imediat ce este posibil?

Ash-Shafa'i, Ath-Thawri, Al-Awza'i şi Mohammed ibn Al-Hasan sunt de părere că Hajj-ul poate fi făcut în oricare perioadă din viaţa unui musulman şi nu este nimic greşit dacă o persoană pentru care este obligatoriu Hajj-ul îl amână pentru o perioadă mai îndepărtată din viaţa lui/ei, pentru că Hajj-ul a fost prescris în al şaselea an Hijri, iar Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a amânat până în al zecelea an Hijri, atunci când a făcut Hajj împreună cu soţiile sale, radhi Allahu anhunna, şi mulţi dintre companioni, radhi Allahu anhum. Dacă ar fi trebuit făcut mai devreme, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu ar fi amânat niciodată.

Ash-Shafa'i spune:

„Prin urmare, noi suntem convinşi că Hajj-ul este obligatoriu pentru fiecare musulman, bărbat sau femeie, de la vârsta pubertăţii până înaintea morţii sale."

Abu Hanifa, Malik, Ahmad, câţiva dintre cei care îi urmează pe Ash-Shafa'i şi Abu Yusuf, sunt de părere că Hajj-ul trebuie făcut cât mai curând posibil, dacă o persoană este (din punct de vedere fizic şi financiar) aptă pentru acesta. Această opinie este bazată pe hadith-ul relatat de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, în care se spune că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care intenţionează să facă Hajj, lasă-l să facă repede aceasta, pentru că se poate îmbolnăvi, poate pierde abilitatea (de a suporta cheltuielile de călătorie) sau poate fi împiedicat de alte exigenţe."

(relatat de Ahmad, Bayhaqi, At-Tahawi şi Ibn Majah)

Într-o altă relatare de Ahmad şi Bayhaqi, citim că Profetul, salla Allahu aleihi wa

sallam, a spus:

„Grăbeşte-te să faci Hajj – obligaţia de bază – pentru că nu ştii ce se poate întâmpla cu tine.”,

însemnând: *„o persoană se poate îmbolnăvi sau poate fi împiedicată de alte urgenţe.”*

Învăţaţii menţionaţi mai sus au interpretat acest hadith spunând că este de dorit ca o persoană să facă cât mai repede Hajj-ul, atunci când are această posibilitate.

Condiţiile pentru a face Hajj

Există un consens în rândul învăţaţilor, cu privire la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească o persoană pentru a face Hajj:

1. Trebuie să fie musulman;
2. Trebuie să fie adult;
3. Trebuie să fie lucid;
4. Trebuie să fie liber;
5. Trebuie să aibă puterea şi abilitatea necesară.

Oricine este lipsit de oricare dintre aceste condiţii, nu este obligat să facă Hajj. Toate aceste condiţii, a fi musulman, a fi adult şi lucid, a fi liber şi a avea puterea de a îndeplini această îndatorire, sunt valabile şi pentru celelalte acte de adorare în Islam. Aceasta se bazează pe hadith-ul în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spune:

„Trei persoane nu vor fi trase la răspundere: cel care doarme – până când se trezeşte, minorul – până când devine adult, şi cel care nu este sănătos mental – până când îşi recapătă raţiunea.”

Libertatea este o condiţie esenţială pentru Hajj, deoarece acest act de adorare necesită timp şi de asemenea posibilităţi materiale. Un sclav nu are toate acestea, pentru că îşi petrece tot timpul său în slujba celui care îl deţine, iar financiar nu are capacitatea de a efectua acest act de adorare.

Nobilul Coran spune:

„(...) Este o datorie a oamenilor faţă de Allah [să împlinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. (...)”

(Surat ’Al-’Imran, 3:97)

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Aptitudinea de a face Hajj. Ce implică aceasta?

~ tradus de Alya Iacob ~

Aptitudinea de a face Hajj este una dintre condiţiile esenţiale ale acestuia şi ea include:

1. *O persoană trebuie să fie sănătoasă şi aptă fizic*

Dacă o persoană este în vârstă, sau are o boală incurabilă, sau nu este capabilă să facă Hajj din cauza unui alt motiv similar, atunci, dacă are posibilităţi materiale, poate desemna o altă persoană să facă Hajj în numele său şi pe cheltuiala sa. (Aceasta va fi discutat în capitolul *„Hajj-ul în numele altei persoane”*.)

2. *Călătoria la Hajj trebuie făcută în siguranţă, pentru ca bunurile şi viaţa pelerinului să nu fie puse în pericol*

Dacă o persoană se teme pentru viaţa sa din cauza unei epidemii sau a pericolelor ivite pe drum, sau se teme să nu fie prădată de bunurile sale, atunci aceasta este considerată ca făcând parte din categoria celor care nu îşi pot permite această călătorie pentru Hajj.

Există o diferenţă de opinie între învăţaţi cu privire la taxele de intrare şi la alte taxe percepute pelerinilor.

O persoană poate fi scuzată şi considerată ca o persoană care nu are mijloacele financiare să facă Hajj din cauza acestor taxe?

Ash-Shafa’i şi alţii sunt de părere că prezenţa acestor taxe califică o persoană pentru a fi clasificată ca fiind în imposibilitatea de a face Hajj, chiar dacă taxa implicată este mică. Savanţii Maliki nu sunt de acord, ei nu consideră aceasta ca fiind un motiv suficient pentru ca o persoană să fie în imposibilitatea de a efectua Hajj-ul, cu excepţia cazului în care această sumă este exorbitantă sau este cerută în

mod repetat.

3. *Musulmanul trebuie să deţină proviziile şi mijloacele necesare pentru călătorie*

Proviziile necesare pentru călătorie fac referire la faptul că pelerinul trebuie să aibă toate cele necesare atât pentru el, cât şi pentru familia lui care rămâne acasă. Printre aceste bunuri se numără: haine suficiente şi adecvate, loc pentru cazare, mijloace de călătorie, tot ceea ce este necesar pe lângă mijloacele financiare pentru călătorie. (Persoana care intenţionează să meargă la Hajj nu trebuie să îşi vândă hainele sau bunurile personale sau casa, chiar dacă acestea sunt suficiente pentru a strânge banii necesari pentru Hajj.)

Mijloacele pentru transport implică ceea ce foloseşte pelerinul pentru a merge la Hajj şi a se întoarce, indiferent dacă aceasta se face pe mare, pe pământ sau pe calea aerului. Aceasta se referă la cei care locuiesc departe de Mecca şi nu pot merge pe jos până acolo.

Pentru cei care trăiesc în vecinătatea oraşului Mecca, nu se aplică această condiţie, ei sunt atât de aproape încât trebuie să meargă la Hajj pe jos.

Sunt hadith-uri care explică cuvintele versetului:

„(...) dacă au mijloacele pentru aceasta. (...)”

(Surat ’Al-’Imran, 3:97)

acestea însemnând mijloacele de călătorie şi de trai.

Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost întrebat odată despre înţelesul versetului:

«(...) dacă au mijloacele pentru aceasta. (...)»,

iar el, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Aceasta înseamnă a poseda mijloace de trai şi de transport.»”

(Ad-Daraqutni consideră că este un hadith sahih)

Al-Hafidh remarcă:

„Cel mai probabil, lanţul de transmitere nu este urmat direct de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam.”

De asemenea, Tirmidhi l-a relatat sub autoritatea lui Ibn Omar, radhi Allahu anhu, dar lanţul de transmitere este slab.

Abdul-Haqq remarcă:

„Toate aceste lanţuri de transmitere sunt slabe.”

Ibn Al-Mundhir spune:

„Nu poate fi urmărit dacă lanţul de transmitere este de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi poziţia corectă este că este hadith sahih, dar incomplet transmis, deoarece lanţul sub autoritatea căruia a fost spus nu se întoarce la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam."

Ali, radhi Allahu anhu, relatează că, odată, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care posedă suficiente provizii şi mijloace de călătorie pentru a face Hajj şi nu o face, trebuie lăsat să moară ca un evreu sau ca un creştin."

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„(...) dacă au mijloacele pentru aceasta. (...)"

(Surat 'Al-'Imran, 3:97)

(relatat de Tirmidhi, dar printre relatatorii acestui hadith sunt incluşi şi Halal ibn Abdullah, care nu este cunoscut, şi Al-Harit, pe care Ash-Sha'bi şi alţii l-au descris ca fiind mincinos)

Toate aceste ahadith au isnad slab, dar, cu toate acestea, cei mai mulţi învăţaţi consideră proviziile şi mijloacele de transport ca fiind o condiţie necesară pentru Hajj.

Dacă o persoană nu are nici proviziile necesare şi nici mijloacele de călătorie, nu este obligată să facă Hajj.

Ibn Taymiyya spune:

„Aceste ahadith sunt musnad (o relatare care este urmărită şi are o ordine crescândă neîntreruptă de naratori sub prima relatare) şi au un lanţ sahih de naratori, unele sunt mursal (un hadith transmis de un succesor – abbit – tânăr sau bătrân, fără a menţiona companionul care l-ar fi auzit direct de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam)."

Ash-Shafa'i consideră hadith-ul amintit mai sus ca fiind un hadith slab, în timp ce Abu Hanifa şi Malik îl consideră sahih, iar alţii sunt de părere că este hadith mauquf (un hadith relatat de la un companion, radhi Allahu anhu, prin propria descriere).

Toţi au dovedit că posibilitatea de a aranja proviziile şi mijloacele de călătorie ale unei persoane este o condiţie necesară pentru Hajj, şi aceasta în ciuda faptului că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ştia că mulţi dintre oamenii timpului său erau

apţi să meargă pe jos la Hajj. Aceasta este similar cu ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„(...) Este o datorie a oamenilor faţă de Allah [să împlinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. (...)",

subliniind faptul că abilitatea şi puterea sunt o condiţie esenţială pentru toate formele de adorare. Aceasta semnifică o putere nespecifică sau puţin mai mult decât poate fi necesar.

În cazul Postului şi al Rugăciunii, posibilitatea financiară este de prisos şi nu este specificată în Nobilul Coran, spre deosebire de Hajj, pentru care aceasta este o condiţie importantă. Similar, Hajj-ul este o formă de adorare care implică o călătorie pentru care persoana trebuie să fie în posesia unor mijloace suficiente pentru ea (şi familia sa), precum şi să fie capabilă să transforme costul călătoriei într-un Jihad.

La aceste fapte fac referire versetele:

„Şi nu este niciun păcat pentru cei slabi, nici pentru bolnavi şi nici pentru aceia care nu au din ce să cheltuiască [pe Calea lui Allah], (...)"

(Surat At-Tawba, 9:91)

„Şi nici împotriva acelora care au venit la tine, cerând să-i porţi [pe animale de călărie], iar tu le-ai zis: «Nu găsesc pe ce să vă port!»(...)"

(Surat At-Tawba, 9:92)

În *Al-Muhadhib* citim:

„Dacă o persoană are banii necesari pentru a cumpăra provizii şi face călătoria la Hajj, dar are nevoie de ei pentru ca să îşi plătească datoriile, Hajj-ul nu este obligatoriu pentru ea, chiar dacă returnarea datoriei se cere imediat sau după un anumit timp. Datoriile care au un termen hotărât urgent trebuie plătite, în timp ce Hajj-ul poate fi făcut mai târziu în viaţă. Dacă va cheltui toţi banii pe care îi are pentru Hajj, nu va mai fi în postura de a putea plăti datoriile."

Similar, dacă are nevoie de o locuinţă sau de un servitor care să îl ajute, poate fi considerat ca fiind în imposibilitatea de a face Hajj. De asemenea, dacă are nevoie să se căsătorească pentru că se teme că nu poate evita un păcat, atunci trebuie să se căsătorească, pentru că aceasta reprezintă o nevoie imediată.

Mai mult, în cazul în care are nevoie de bunuri pentru afacerile sale, din care să obţină resursele necesare, în acest caz, conform lui Abu Abbas ibn Sarih, poate fi considerat ca fiind în imposibilitatea de a face Hajj, având în vedere nevoia sa.

În *Al-Mughni* se spune:

„Dacă datoria trebuie înapoiată unei persoane bogate, care nu cere returnarea imediată a împrumutului, ci amână aceasta pentru o perioadă de timp şi permite debitorului să facă Hajj, acesta (teoretic) este capabil să facă Hajj. Însă, în cazul în care creditorul nu îşi poate permite să amâne returnarea datoriei, debitorul va fi considerat ca fiind în imposibilitatea de a face Hajj."

Conform şcolii Shafa'i:

„Dacă o persoană oferă altei persoane o călătorie la Hajj, aceasta din urmă nu este obligată să accepte, pentru că este o favoare şi poate implica riscul de a se înţelege ca o obligaţie faţă de acea persoană. În cazul în care oferta de a merge la Hajj este făcută de fiul său, atunci este obligată să facă acest lucru, pentru că poate face Hajj fără a fi îndatorată cuiva."

Şcoala Hanbali este de părere că un ajutor financiar de la o altă persoană nu obligă persoana să facă Hajj şi nici nu clasifică această persoană ca fiind aptă (financiar) de a face Hajj, chiar dacă oferta vine de la o persoană străină sau o rudă, sau oferă chiar şi mijloacele pentru călătorie sau provizii financiare ca atare. *De asemenea, nu trebuie să existe niciun obstacol care să împiedice un musulman să facă Hajj,* aşa cum este frica de tortură sau de închisoare, din partea unui conducător tiranic.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Hajj-ul pe categorii de persoane

~ tradus de Alya Iacob ~

Hajj-ul minorului şi sclavului

Deşi nu este obligatoriu pentru aceştia, Hajj-ul este valabil dacă este făcut, dar nu le va fi suficient în ceea ce priveşte Hajj-ul prescris în Islam.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Orice minor (copil) care face Hajj, trebuie să îl facă din nou, după venirea vârstei (pubertăţii); orice sclav care face Hajj şi apoi este eliberat, trebuie să facă din nou Hajj-ul."

(relatat de Tabarani)

As-Sa'ib ibn Yazid spune:

„Tatăl meu a făcut Hajj cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, care făcea Hajj-ul de Adio; în acel timp, eu aveam doar şapte ani."

Aceasta a fost relatat de Ahmad, Bukhari şi Tirmidhi, care au notat:

„Toţi învăţaţii sunt de acord asupra faptului că dacă un minor face Hajj, el trebuie să repete Hajj-ul după vârsta pubertăţii. De asemenea, sclavul care a făcut Hajj, iar apoi îşi câştigă libertatea, trebuie să repete Hajj-ul, dacă este în măsură să facă acest lucru."

De asemenea, este relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că în timpul Hajj-ului, o femeie a ridicat un băiat şi l-a întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam:

„«Acest băiat va fi răsplătit pentru Hajj?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Da, şi tu, de asemenea, vei primi răsplată.»"

Băiatul va fi răsplătit pentru ascultarea sa, în timp ce mama va fi răsplătită pentru că îl ajută şi îl pregăteşte pentru Hajj. Acest hadith este relatat, de asemenea, de la Omar, radhi Allahu anhu.

Jabir, radhi Allahu anhu,

relatează:

„Am făcut Hajj împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi cu noi se afla un număr de femei şi de copii. Am spus Talbiya în numele copiilor şi, de asemenea, am aruncat pietricele în numele lor.”

(relatat de Ahmad şi Ibn Majah)

În cazul în care un minor este capabil, el poate declara starea de ihram şi poate face ritualurile pentru Hajj. În caz contrar, tutorele său trebuie să declare starea de ihram în locul său şi să spună Talbiya în numele minorului, să facă înconjurul Ka'abei, să meargă între Safa şi Marwa, să stea la Arafah şi să arunce pietricele în numele lui.

An-Nawawi a spus:

„Cel care declară starea de ihram în numele unui minor fără discernământ este tutorele proprietăţilor sale, aşa cum sunt, de exemplu, tatăl, bunicul sau tutorele desemnat prin lege.”

În ceea ce o priveşte pe mamă, savanţii musulmani au păreri diferite. Unii spun că ihram-ul ei în numele minorului este valid numai dacă ea este desemnată prin lege ca tutore al minorului.

Pe de altă parte, dacă minorul ajunge la vârsta pubertăţii înainte sau în Ziua de Arafah, Hajj-ul minorului este valid. Acelaşi lucru se aplică şi sclavului care este eliberat în Ziua de Arafah sau înainte.

Malik şi Ibn Al-Mundhir spun:

„Acestor două categorii de oameni, Hajj-ul nu le poate fi considerat drept Hajj obligatoriu, pentru că ei au intenţionat un act de adorare voluntar atunci când au pus ihram-ul; este un act voluntar şi nu poate fi transformat într-un act de adorare obligatoriu.”

Hajj-ul pentru femei

Hajj-ul este obligatoriu atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei, ei trebuie să îl facă oricând îndeplinesc condiţiile menţionate mai sus pentru acesta. În cazul femeii, este esenţial ca ea să fie însoţită de soţ sau de un alt bărbat mahram.

Al-Hafidh spune în *Al-Fath*:

„Conform învăţaţilor, condiţia de mahram pentru o femeie este ca acelui bărbat

să îi fie imposibil din punct de vedere legal să se căsătorească cu ea.”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, relatează:

„L-am auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

«Un bărbat nu trebuie să fie singur cu o femeie, decât în cazul în care îi este mahram. De asemenea, o femeie nu poate călători cu oricine, cu excepţia unei rude (bărbat) mahram.»

Un bărbat s-a ridicat şi a întrebat:

«Profet al lui Allah! Soţia mea a plecat la Hajj în timp ce eu m-am pregătit să plec în cutare luptă; ce ar trebui să fac?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Mergi şi alătură-te soţiei în Hajj.»”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Aceasta subliniază ceva ce este de preferat, dar nu reprezintă o obligaţie pentru soţ sau pentru mahram să călătorească cu femeia. Nimeni nu este obligat să renunţe la confortul său pentru ca cealaltă persoană să poată împlini ceea ce îi este cerut.

Yahya ibn Abbad a relatat că o femeie din Iraq i-a scris lui Ibrahim An-Nakh’i:

„«Nu am făcut încă Hajj-ul prescris, deşi sunt bogată; nu am mahram, care să mă însoţească în această călătorie.»

El i-a scris înapoi:

«Eşti una dintre acelea pentru care Allah nu a dat mijloacele necesare pentru a efectua Hajj-ul.»”

Abu Hanifa, Al-Hasan, Ahmad şi Ishaq susţin o părere similară, în această problemă.

Al-Hafidh spune:

„Printre învăţaţii Shafa’i, cea mai comună părere acceptată în această privinţă este că o femeie poate călători cu soţul ei, cu o rudă mahram, cu un grup de femei de încredere, sau chiar cu o singură femeie de încredere.”

Potrivit părerii relatate de Al-Karabisi şi înregistrată drept sahih în *Al-Muhadhib*, o femeie poate călători singură dacă drumul la Hajj este făcut în siguranţă. Aceasta se aplică atât pentru Hajj, cât şi pentru Umra.

În *Subul As-Salam* este relatat:

„Un grup de învăţaţi sus-

ţine că o femeie în etate poate călători fără a fi însoţită de nicio rudă mahram.”

Această permisiune a femeii de a călători fără mahram, în compania unor persoane de încredere sau într-o călătorie la Hajj, este sigură şi este susţinută de ceea ce este relatat de Bukhari, de la Adiy ibn Hatim, radhi Allahu anhu, care spune:

„Eram împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, atunci când un om a venit la el şi s-a plâns de sărăcie. Alt om s-a plâns de jaful la drumul mare. Atunci, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Adiy! Ai văzut oraşul Hira, din Iraq?»

Am răspuns:

«Nu, dar am auzit de el.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Dacă vei trăi suficient de mult, vei vedea că o femeie va călători de la Hira şi va face Tawaf în jurul Ka’abei şi nu se va teme de nimic, cu excepţia lui Allah.»”

Această opinie este susţinută de faptul că Omar, radhi Allahu anhu, a dat permisiunea soţiilor Profetului, radhi Allahu anhunna, să facă Hajj însoţite de Uthman şi Abdur-Rahman ibn Awf, radhi Allahu anhum.

Uthman, radhi Allahu anhu, anunţa oamenii, spunându-le acestora să evite să le privească şi să nu lase cămilele lor să se apropie de cele ale soţiilor Profetului, radhi Allahu anhunna.

În cazul în care totuşi o femeie nu reuşeşte să respecte această condiţie şi face Hajj-ul singură – fără a fi însoţită de mahram – Hajj-ul ei rămâne valabil.

În *Subul As-Salam*, Ibn Taymiyya spune:

„Hajj-ul unei femei fără mahram este valid, şi de asemenea al persoanei care nu are mijloacele financiare pentru a face Hajj.”

Pe scurt, celor pentru care Hajj-ul nu este obligatoriu din motive de sănătate, sărăcie, teamă de jaf, sau în cazul femeii care nu are mahram, sau dacă are, nu este disponibil să o însoţească, dar care au intenţia de a face Hajj, acesta va fi trecut în numele lor şi considerat a fi valid.

În *Al-Mughni*, este relatat:

„În cazul în care o persoană nu are obligaţia de a face Hajj, deoarece nu este

capabilă din punct de vedere financiar să facă aceasta, ea trebuie să se străduiască şi să încerce să facă tot ceea ce poate pentru a face Hajj, îndurând greutăţi, mergând pe jos şi fără a avea cele necesare, Hajj-ul său va fi valid şi acceptat."

Femeia trebuie să aibă permisiunea soţului pentru a face Hajj

Este preferabil pentru o femeie să ceară permisiunea soţului pentru Hajj-ul prescris. În cazul în care el îi dă permisiunea, ea poate merge la Hajj, iar dacă el refuză, ea poate, totuşi, să meargă la Hajj, pentru că soţul nu ar trebui să îi interzică soţiei să facă Hajj-ul, care este un act de adorare obligatoriu. Nu este permis să se supună unui lucru care implică nesupunerea faţă de Allah subhanahu wa ta'ala.

Femeia trebuie să facă Hajj-ul cât mai repede posibil, aşa cum trebuie să facă şi Rugăciunile, la timpul prescris. În acest caz, soţul nu are dreptul să împiedice soţia să facă ceea ce este o datorie obligatorie. Aceeaşi regulă se aplică atunci când femeia a promis Hajj-ul, pentru că este obligatoriu, ca şi cel prescris.

Cu toate acestea, în cazul **Hajj-ului voluntar**, soţul îi poate interzice soţiei să împlinească Pelerinajul, iar aceasta trebuie să se supună soţului ei. Această părere este susţinută de hadith-ul relatat de Ad-Daraqutni, sub autoritatea lui Ibn Omar, radhi Allahu anhu, care a spus că atunci când se vorbea despre o doamnă bogată, căreia soţul nu i-a dat permisiunea de a merge la Hajj, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, zicea:

„Ea nu trebuie să meargă la Hajj decât cu permisiunea soţului ei."

Cel care moare fără a face Hajj-ul obligatoriu

În cazul în care o persoană moare înainte să facă Hajj-ul obligatoriu, sau dacă o persoană a promis să facă Hajj-ul, dar a murit înainte de a-şi îndeplini promisiunea, moştenitorul său trebuie să desemneze pe cineva să facă Hajj-ul în numele celui decedat. Toate costurile legate de această călătorie trebuie să fie plătite din proprietatea defunctului,

aşa cum trebuie plătită orice datorie lăsată de cel decedat.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că o femeie din tribul lui Johainah a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a spus:

„«Mama mea a promis Hajj-ul, dar a murit înainte ca ea să îşi îndeplinească promisiunea; ar trebui să fac Hajj-ul în numele ei?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Da, fă Hajj în numele ei. Nu ai plătit orice datorie pe care mama ta a lăsat-o după moartea sa? Plăteşte ceea ce Îi datorezi lui Allah, pentru că El este Cel mai demn pentru înapoierea datoriei.»”

(relatat de Bukhari)

Acest hadith subliniază obligativitatea de a face Hajj în numele persoanei decedate, chiar dacă ea a lăsat sau nu un testament în acest sens (este un fel de datorie a celui decedat şi toate datoriile rămase după moarte trebuie plătite, la fel ca şi toate celelalte obligaţii financiare, aşa cum sunt Zakat-ul, o ispăşire sau un jurământ pe care decedatul le avea de îndeplinit). Această părere este susţinută de Ibn Abbas, Zaid ibn Thabit, Abu Huraira, radhi Allahu anhum, şi Ash-Shafa'i. Ei consideră că toate cheltuielile trebuie plătite din averea celui decedat, înainte ca bunurile să fie împărţite moştenitorilor.

În cazul în care moştenirea lăsată nu este suficientă pentru a acoperi atât cheltuielile pentru Hajj, cât şi datoriile rămase, atunci cheltuielile pentru Hajj trebuie plătite primele, aşa cum a spus Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam:

„Allah este Cel mai demn pentru ca datoria să Îi fie returnată.”

Imam Malik spune:

„O persoană poate face Hajj în numele decedatului numai dacă acesta lasă un testament în această privinţă. Dacă decedatul nu a lăsat un asemenea testament, atunci Hajj-ul în numele său nu va fi făcut, pentru că acest act de adorare implică, mai mult decât orice, efort fizic şi străduinţă şi, ca atare, nicio altă persoană nu poate înlocui sau substitui o altă persoană. Dacă cel decedat face un testament în această privinţă, atunci Hajj-ul poate fi făcut achitând toate costurile, cu excepţia unei treimi din moş-

tenirea lui.”

Hajj-ul în numele altei persoane

În cazul în care o persoană are capacitatea de a face Hajj, dar după un timp nu mai poate face acest lucru, din cauza unei boli sau a vârstei înaintate, atunci trebuie să desemneze o altă persoană pentru a face Hajj în numele său, pentru că este posibil ca ea să nu mai fie capabilă niciodată să îl facă. În această situaţie, o asemenea persoană este precum cazul persoanei decedate, permiţând acesteia să îşi aleagă o persoană care să facă Hajj-ul în numele său. Aceasta se bazează pe hadith-ul relatat de Al-Fadl ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care spune:

„O femeie din Khath’am a spus:

«Profet al lui Allah! Allah a prescris Hajj-ul pentru robii Săi. Acum că am crescut şi tatăl meu este un om bătrân iar el nu poate călări pe o cămilă timp îndelungat, ar trebui să fac Hajj-ul în numele lui?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Da.»

Aceasta se întâmpla în timpul Hajj-ului de Adio.”

(relatat de majoritatea relatatorilor)

Tirmidhi consideră că acesta este un hadith sahih, cu un lanţ veridic şi adaugă:

„Cu privire la acest subiect, mai sunt relatate şi alte ahadith, ele fiind sub o autoritate validă şi companionii Profetului, radhi Allahu anhum, le-au respectat şi au acţionat ca atare; ei susţin că o persoană poate face Hajj în numele unui decedat.”

Ath-Thawri, Ibn Al-Mubarak, Ash-Shafa’i, Ahmad şi Ishaq susţin o părere similară.

Imam Malik spune:

„Dacă decedatul lasă un testament pentru ca o persoană să facă Hajj în numele său, atunci acesta poate fi făcut.”

Unii învăţaţi, precum Ibn Mubarak şi Ash-Shafa’i, spun că este permis pentru un om în vârstă, care nu este capabil să facă Hajj singur, să aleagă o persoană care să facă acesta în numele său.

De asemenea, hadith-ul de mai sus susţine părerea că ambii, bărbat şi femeie, au permisiunea de a face Hajj în

numele altui bărbat sau a altei femei. Nu este nimic în Nobilul Coran şi niciun hadith împotriva acestui lucru.

Persoana care este bolnavă şi se recuperează

În cazul în care o persoană bolnavă se recuperează după ce altcineva a făcut Hajj-ul în numele ei, atunci se consideră că şi-a îndeplinit datoria sa şi nu îi este cerut să repete Hajj-ul, pentru că va implica obligaţia de a face două Pelerinaje obligatorii (în loc de unul). Aceasta este opinia lui Imam Ahmad. Însă, majoritatea învăţaţilor este de părere că un Hajj voluntar nu este suficient pentru a absolvi o persoană de obligaţia sa.

Ibn Hazm este înclinat spre prima opinie. El spune:

„Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ordonat ca Hajj-ul să fie făcut în numele celor care nu pot merge sau călări (nu pot călători la Hajj) şi ne-a spus că acest fapt va plăti din datoria lor faţă de Allah subhanahu wa ta'ala, atunci într-adevăr această datorie trebuie îndeplinită, iar eforturile lor acceptate."

Cu siguranţă, dacă o datorie este îndeplinită sau eliminată, nu este nicio justificare pentru repetarea acesteia, mai ales când nu există nimic care să susţină aceasta.

Dacă o astfel de repetiţie ar fi fost necesară, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ar fi menţionat acest lucru indubitabil, dar, pentru că nu a făcut-o, nu există niciun motiv pentru a se repeta.

Condiţiile pentru a face Hajj în numele altei persoane

Înainte de a face Hajj în numele altei persoane, **un musulman trebuie să facă, în primul rând, Hajj-ul său**. Acest lucru se bazează pe hadith-ul în care Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, relatează că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a auzit un om spunând:

„«O, Allah! Răspund chemării Tale, în numele lui Shabrumah.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat:

«Ai făcut Hajj-ul tău?»

El a răspuns:

«Nu.»

Atunci Profetul, salla

Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Trebuie să faci Hajj-ul tău mai întâi şi apoi în numele lui Shabrumah.»”

(relatat de Abu Dawud şi Ibn Majah)

Bayhaqi spune:

„Este un lanţ valid de relatatori şi în această privinţă este cea mai autentică relatare.”

Majoritatea învăţaţilor susţine că nu este potrivit pentru o persoană să facă Hajj în numele altcuiva, înainte de a face Hajj-ul său, indiferent dacă este capabilă să facă acesta sau nu.

Îndeplinirea unui legământ în timpul Hajj-ului obligatoriu

Conform verdictului lui Ibn Abbas şi Ikrima, radhi Allahu anhum, dacă o persoană face Hajj-ul pentru a îndeplini un legământ, în timp ce face Hajj-ul prescris, atunci acesta ar trebui să fie suficient pentru ea şi să răscumpere ambele.

În Islam, nu există sarurah (amânare).

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, relatează:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«În Islam, nu există sarurah (amânarea efectuării Hajj-ului obligatoriu).»”

(relatat de Ahmad şi Abu Dawud)

Al-Khattabi remarcă:

*„Cuvântul **sarurah** are două semnificaţii:*

1. O persoană care nu se căsătoreşte şi duce o viaţă de celibat, aşa cum sunt creştinii monahali, sau

2. O persoană care nu a făcut Hajj. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă că cel care este capabil să facă Hajj trebuie să facă acest act de adorare, pentru că în Islam nu există amânarea Hajj-ului obligatoriu.”

Unii învăţaţi folosesc aceasta drept dovadă că o persoană care nu a făcut Hajj, nu are permisiunea să facă aceasta în numele altei persoane. Al-Awza’i, Ash-Shafa’i, Ahmad şi Ishaq susţin această părere.

Malik şi Ath-Thawri spun:

„Hajj-ul acestei persoane depinde de intenţia pe care o are.”

Al-Hasan Al-Basri, Ata şi An-Nakh’i, de asemenea, susţin această părere.

A face împrumut pentru Hajj

Abdullah ibn Abi 'Awfa relatează:

„L-am întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, despre un bărbat care nu a făcut Hajj:

«Nu ar trebui să facă un împrumut, să meargă la Hajj?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Nu.»"

(relatat de Bayhaqi)

A face Hajj cu bani câştigaţi ilegal

Cel care face Hajj cu bani câştigaţi ilegal, teoretic, poate împlini datoria prescrisă a Pelerinajului, dar conform majorităţii învăţaţilor, el va fi vinovat de păcat pentru acest lucru. Imam Ahmad nu este de acord cu aceasta şi susţine că un asemenea Hajj nu este suficient pentru ca o persoană să fie absolvită de obligaţia prescrisă, şi această opinie este mai corectă, aşa cum spune şi hadith-ul:

„Cu siguranţă, Allah este Pur şi El nu acceptă nimic, numai ce este pur (şi curat)."

De asemenea, este relatat de Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„În momentul în care pelerinul ajunge la Hajj prin mijloacele îngăduite şi pune piciorul în scară (pe animalul de călărie) şi strigă:

«O, Allah! Sunt aici să răspund Chemării Tale!»,

un crainic îi va răspunde din cerul de sus:

«Strigarea ta a fost auzită, eşti bine-venit, proviziile tale sunt dintre cele îngăduite, animalul tău este îngăduit şi Pelerinajul tău este o eliberare de păcate şi este acceptat.»

Dar dacă proviziile nu sunt din cele îngăduite şi pune piciorul pe scară şi strigă:

«O, Allah! Sunt aici să răspund Chemării Tale!»,

un crainic din cerul de sus îi va răspunde spunând:

«Strigătul tău nu este acceptat şi nici nu eşti bine-venit, mâncarea ta nu este dintre cele îngăduite, proviziile tale nu sunt dintre cele îngăduite, iar Pelerinajul tău nu este o eliberare de păcate şi nu este acceptat.»"

Al-Mundhiri spune:

„Acesta este relatat de Tabarani în Al-Awsat şi, de

asemenea, de Al-Asbahani, într-o formă de hadith mursal, de la Aslam şi sclavul eliberat al lui Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu.”

Ce este mai bine în Hajj: mersul pe jos sau călare?

Al-Hafidh scrie în *Al-Fath*:

„Ibn Al-Mundhir spune că este o diferenţă de opinie cu privire la ceea ce este mai bine pentru un pelerin, mersul pe jos sau călare, în timpul Hajj-ului.”

Majoritatea învăţaţilor susţine că este mai bine călare, pentru că aşa a făcut şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi pentru că este mai uşor (de concentrat) în Rugăciune şi în a face implorări către Allah subhanahu wa ta’ala, în afara celorlalte beneficii.

Ishaq ibn Rahuwih spune:

„Este de preferat mersul pe jos, pentru că acesta implică mai mult efort şi dificultate (pe Calea lui Allah).”

Se poate spune că dacă o persoană merge pe jos sau călare, în timpul Hajj-ului, depinde de alegerea fiecăruia şi de circumstanţe.

Bukhari a transmis de la Anas, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a văzut un om sprijinindu-se pe ambele părţi de fii săi şi a întrebat:

„«Ce se întâmplă cu acest om?»

Oamenii au spus:

«A promis să meargă pe jos în timpul Hajj-ului.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Allah nu are nevoie de orice îl chinuie pe acest om.»

Apoi, a comandat omului să facă Hajj călare.”

A face afaceri sau împrumuturi în timpul Hajj-ului

Nu este nimic rău în faptul că un pelerin se implică în comerţ sau alte afaceri, în timpul Hajj-ului sau al Umrei.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„La început, atunci când Hajj-ul a fost prescris, oamenii obişnuiau să facă tranzacţii la Mina, Arafah şi piaţa din Dhul-Majaz (un loc aproape de Arafah), în timpul perioadei de Hajj, dar ei s-au temut că poate fi interzis pentru ei acest lucru, în timp ce erau în

starea de ihram. Atunci, Allah a revelat versetul:

«Nu este un păcat pentru voi să căutaţi un câştig de la Domnul vostru (...)»

(Surat Al-Baqara, 2:198)"

(relatat de Bukhari, Muslim şi Nasa'i)

Comentând aceste versete, Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, adaugă:

„Oamenii obişnuiau să se ferească de afaceri în Mina, prin urmare au fost încurajaţi să facă afaceri sau comerţ în timp ce coborau de la Arafah."

Abu Umama At-Taimi relatează că i-a spus lui Ibn Omar, radhi Allahu anhu:

„«Am închiriat animale oamenilor, în perioada Hajj-ului, iar oamenii mi-au spus că Hajj-ul meu este anulat.»

Ibn Omar l-a întrebat:

«Nu te-ai îmbrăcat pentru Hajj, n-ai spus Talbiya, n-ai făcut ocolul Casei lui Allah, n-ai coborât de la Arafah şi n-ai pietruit pe Sheitan?»

Omul a spus:

«Ba da, aşa am făcut.»

Ibn Omar a spus:

«Atunci, Hajj-ul tău este valid (şi vei fi răsplătit pentru el). O persoană a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi l-a întrebat ceva similar cu ceea ce m-ai întrebat tu, la care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a rămas tăcut până când acest verset i-a fost revelat:

„Nu este un păcat pentru voi să căutaţi un câştig de la Domnul vostru (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:198)

Apoi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trimis după acel om şi i-a recitat acest verset, spunându-i:

„Hajj-ul tău este valid."»"

Acest hadith este relatat de Abu Dawud şi Sa'id ibn Mansur.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus că un om l-a întrebat:

„«M-am angajat acestor oameni, să îi ghidez pentru a efectua ritualul lor pentru Hajj; voi avea răsplată pentru Hajj?

Ibn Abbas a spus:

«Da.»

şi apoi a recitat:

«Aceia vor avea parte de ceea ce au agonisit, căci Allah este grabnic la socoteală.»

(Surat Al-Baqara, 2:202)"

Aceasta este transmis de Bayhaqi şi Ad-Daraqutni.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Talbiya

~ tradus de Mariam Oana ~

Legalitatea sa

Există un consens printre învăţaţi, conform căruia Talbiya este o practică prescrisă.

Umm Salama, radhi Allahu anha, a relatat:

„L-am auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

«Voi, familia lui Mohammed! Cel care intenţionează să facă Hajj trebuie să ridice vocea în timp ce rosteşte Talbiya.”

(relatat de Ahmad şi Ibn Hibban)

Totuşi, învăţaţii nu sunt de acord de statutul juridic, de timpul şi de poziţia celui care amână pronunţarea ei.

Ash-Shafa’i şi Ahmad susţin că este Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi că este de dorit ca Talbiya să fie rostită atunci când se îmbracă haina de ihram. Astfel, dacă o persoană intenţionează să facă Hajj, dar nu rosteşte Talbiya, Hajj-ul rămâne valid şi nu i se cere să mai facă ceva, deci, conform acestor învăţaţi, persoana intră în starea de ihram doar făcând intenţia pentru Hajj.

Şcoala Hanafi susţine că Talbiya sau orice altceva substituie aceasta – cum ar fi lauda şi glorificarea lui Allah subhanahu wa ta’ala, aducerea unui animal de sacrificiu – este o condiţie necesară pentru valabilitatea ihram-ului.

Dacă o persoană îmbracă haina de ihram fără a rosti Talbiya, fără a-L glorifica pe Allah subhanahu wa ta’ala sau fără a aduce un animal de sacrificiu, ihram-ul său nu este valid, pentru că ihram-ul, conform acestora, este o combinare a intenţiei cu unul dintre ritualurile Hajj-ului.

Astfel, dacă declară intenţia pentru ihram şi face unul dintre ritualurile Hajj-ului, de exemplu glorificarea lui Allah Preaînaltul, sau declară:

„Nu există altă divinitate demnă de adorare, cu excep-

ţia lui Allah, Unicul.”,
sau dacă aduce animalul său de sacrificiu cu el, dar nu rosteşte Talbiya, ihram-ul său va fi valid, dar i se cere să sacrifice un animal, ca ispăşire pentru că nu a făcut acest lucru.

Conform poziţiei binecunoscute a lui Imam Malik, rostirea Talbiyei este obligatorie şi, în cazul în care nu este rostită sau nu este spusă la îmbrăcarea ihram-ului, dar este spusă mai târziu, această persoană trebuie să sacrifice un animal drept ispăşire.

Cuvintele Talbiyei

Malik a relatat de la Nafi’ că Ibn Omar, radhi Allahu anhum, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Talbiya în aceste cuvinte:

«Lebbeyka_Allahumme lebbeyk

Lebbeyka laa şeriike leke_lebbeyk

Inne_lhamda wa_nn’amete leke_wa_lmulk

Laa şeriike_lek. »

(„Răspund chemării Tale, o, Allah! Răspund chemării Tale şi mă supun poruncilor Tale, Tu nu ai partener. Răspund chemării Tale! Toată slava şi adorarea Ţie Ţi se cuvin! A Ta este Stăpânirea, Tu eşti Cel fără egal şi nu ai parteneri!”)

Nafi’ a spus că Ibn Omar, radhi Allahu anhum, obişnuia să adauge:

„Sunt la dispoziţia Ta, sunt la dispoziţia Ta. Sunt la dispoziţia Ta şi răspund chemării Tale. Tot binele este în Mâinile Tale, sunt la dispoziţia Ta. Implorările noastre sunt pentru Tine, şi faptele noastre de asemenea.”

Totuşi, învăţaţii preferă să se rămână la cuvintele Talbiyei folosite de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi este un dezacord printre învăţaţi, cu privire la orice adăugare la acestea. Cu toate acestea, majoritatea susţine că nu este nimic rău în adăugarea unor cuvinte în Talbiya, aşa cum au făcut Ibn Omar, radhi Allahu anhu, şi alţi companioni ai Profetului, radhi Allahu anhum.

„El, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a auzit şi nu le-a spus nimic.”

(relatat de Abu Dawud şi Bayhaqi)

Lui Malik şi Abu Yusuf nu le-a plăcut ideea de a adăuga

ceva Talbiyei Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam.

Excelenţa Talbiyei

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Oricine rosteşte intenţia de a face Hajj şi rosteşte Talbiya toată ziua, până la apus, Allah Atotputernicul îi va ierta păcatele, şi fiind eliberat de păcate, va fi aşa cum era în ziua în care mama lui i-a dat naştere.”

(relatat de Ibn Majah)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Acela care declară *Nu există alt dumnezeu cu excepţia lui Allah,* va avea vestea bună a răsplăţii şi cel care Îl preamăreşte pe Allah (spune *Allahu Akbar* – Allah este Cel mai Mare) va primi vestea bună a răsplăţii.»

Ei au întrebat:

«Profet al lui Allah, este (vestea bună) Paradisul?»

El a răspuns:

«Da.»”

(relatat de Tabarani şi Sa’id ibn Mansur)

Sahl ibn Sa’d, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Atunci când oricare musulman rosteşte Talbiya, totul – fiecare piatră sau fiecare copac – din partea dreaptă şi stângă a sa, răspunde cu o Talbiya (similară), până când întregul pământ răsună cu aceasta.”

(relatat de Ibn Majah, Bayhaqi, Tirmidhi şi Al-Hakim)

Este recomandat să se rostească Talbiya cu voce tare

Zaid ibn Khalid, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Jibril, aleihi sallam, a venit la mine şi mi-a spus:

«Porunceşte companionilor tăi să ridice vocea atunci când rostesc Talbiya, pentru că este unul dintre ritualurile Hajj-ului.»”

(relatat de Ibn Majah, Ahmad, Ibn Khuzayma şi Al-Hakim)

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a

fost întrebat:

„«Care Hajj este cel mai bun?»

El a răspuns:

«Acela în care vocea este ridicată, atunci când se spune Talbiya, şi este oferit un sacrificiu.»”

(relatat de Tirmidhi şi Ibn Majah)

Abu Hazim a spus:

„Atunci când companionii, radhi Allahu anhum, îmbrăcau ihram-ul, vocea lor era răguşită, chiar înainte ca ei să ajungă în Mecca.”

În lumina acestor ahadith, majoritatea învăţaţilor preferă ca pelerinii să ridice vocile, atunci când rostesc Talbiya.

Malik susţine că o persoană nu trebuie să ridice vocea atunci când spune Talbiya, în timp ce este într-o moschee. Totuşi, o poate rosti suficient de tare pentru el, sau pentru ca cei de lângă el să poată auzi, cu excepţia Moscheii Sacre şi a Moscheii din Mina. În acestea două, trebuie să se ridice vocea atunci când se rosteşte Talbiya. Acest lucru se aplică numai pelerinilor bărbaţi. Cât pentru femei, ele pot spune Talbiya cu voce tare, pentru ca ele sau cei din jurul lor să o poată auzi. Nu este plăcut ca ele să ridice vocea prea mult.

Locuri în care Talbiya este încurajată

Este de dorit ca Talbiya să fie spusă în următoarele locuri şi timpuri: atunci când animalul este înşeuat, la sosirea într-un loc, la urcarea unui deal sau la coborârea unei văi, la întâlnirea altui grup de oameni, la sfârşitul fiecărei Rugăciuni şi dimineaţa devreme.

Ash-Shafa’i a spus:

„Ne place să o spunem mereu.”

Timpul pentru Talbiya

Un pelerin trebuie să înceapă Talbiya sa din momentul în care îmbracă ihram-ul său şi să continue aceasta până când aruncă prima pietricică la Jamarat Al-Aqaba, pe 10 din Dhul-Hijja, Ziua de Sacrificiu. Apoi, nu trebuie să mai spună Talbiya, aşa cum a făcut şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, conform unui hadith transmis de grup. Ath-Thawri, şcoala Hanafi, Ash-Shafa’i şi majoritatea învăţaţilor de asemenea, susţin a-

ceastă părere. Totuşi, Ahmad şi Ishaq sunt de părere că un pelerin trebuie să continue Talbiya până când a aruncat pietre la toate cele trei Jamarat. După aceea, se poate opri să mai spună Talbiya.

Malik susţine că un pelerin trebuie să continue Talbiya până la sfârşitul Zilei de Arafah (9 din Dhul-Hijja). Aceasta se aplică numai celor care fac Hajj. Cât pentru cei care fac Umra, ei se pot opri din a spune Talbiya, după ce au sărutat Piatra Neagră şi au început Tawaf-ul.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să nu mai spună Talbiya după ce săruta Piatra Neagră (atunci când începea Tawaf-ul).”

(relatat de Tirmidhi)

Când o persoană îmbracă ihram-ul de la un miqat, ea trebuie să nu mai spună Talbiya atunci când intră în Moscheea Haram (Moscheea Sacră). Şi aceia care îmbracă haina de ihram de la Ju’rana sau Ta’nim, nu trebuie să mai spună Talbiya atunci când ajung la casele din Mecca. Practic, cei mai mulţi învăţaţi urmează acest hadith.

Oportunitatea de invocare a binecuvântării asupra Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

Al-Qasim ibn Mohammed ibn Abu Bakr a spus:

„Este lăudabil pentru un pelerin să trimită salutări şi binecuvântări asupra Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, după rostirea Talbiyei.”

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să caute Iertarea lui Allah subhanahu wa ta’ala, Plăcerea Sa şi Protecţia Lui de oameni, după ce spunea Talbiya.”

(relatat de Tabarani şi alţii)

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Ihram

~ tradus de Gabriela Gharabli ~

Definiţia

Ihram-ul este intenţia de a face Hajj sau Umra, sau intenţia de a face ambele. Intenţia este un element important pentru ambele, Hajj şi Umra.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Şi nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah, cu credinţă curată (...)"

(Surat Al-Bayyina, 98:5)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Acţiunile vor fi răsplătite conform intenţiei din spatele lor şi fiecare persoană va avea ceea ce a intenţionat."

(relatat de majoritatea relatatorilor)

Inima omului este locul intenţiei.

Kamal ibn Al-Hamam a spus:

„Nu avem cunoştinţă să existe printre relatări ceva care să se refere la ritualurile făcute de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi care să spună că el, salla Allahu aleihi wa sallam, a declarat intenţia sa de a face Hajj sau Umra cu voce tare, spunând:

«Intenţionez să fac Umra sau Hajj.»"

Eticheta ihram-ului

Sunt anumite etichete ce trebuie respectate în starea de ihram:

1. *Curăţenia*

Aceasta înseamnă tăierea unghiilor, scurtarea mustăţii, raderea părului pubian şi a axilei, a face abluţiune şi este de preferat să se facă o baie completă, iar în cazul bărbaţilor, pieptănarea bărbii şi a părului.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Este Sunna ca un pelerin să facă o baie completă înainte de a intra în starea de ihram sau înainte de a intra în Mecca."

Aceasta este relatat de Al-Bazzar, Ad-Daraqutni, Al-Hakim, care îl consideră un hadith sahih.

Este relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O femeie aflată în perioada postnatală sau în perioada de menstruaţie trebuie să facă o baie completă, să declare ihram-ul ei şi să facă toate ritualurile, cu excepţia ocolului în jurul Ka'abei, pe care îl poate face după ce este în stare pură."

(relatat de Ahmad, Abu Dawud şi Tirmidhi)

2. *A scoate toate hainele cusute şi a pune îmbrăcămintea pentru Hajj*

Aceasta constă în cele două bucăţi de pânză. Una dintre ele este înfăşurată în jurul părţii de sus a corpului, cu excepţia capului, iar cealaltă (izar) este înfăşurată în jurul părţii de jos a corpului. Amble trebuie să fie de culoare albă, pentru că aceasta este cea mai bună culoare în faţa lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi-a pieptănat părul, a pus parfum, a îmbrăcat haina sa pentru Hajj, împreună cu companionii săi, şi a plecat din Medina însoţit de ei."

(relatat de Bukhari)

3. *A purta puţin parfum*

Parfumul poate fi folosit pe corp şi de asemenea pe îmbrăcămintea pentru Hajj, chiar dacă mirosul se simte.

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Este ca şi cum încă (în amintire) văd urmele de parfum strălucitor pe capul Profetului, în timp ce era în stare de ihram."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

De asemenea, a mai relatat:

„Obişnuiam să îl parfumez pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, înainte de a îmbrăca haina pentru Hajj şi din nou, atunci când termina starea de ihram, când se afla înainte de Tawaf, în jurul Ka' abei."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Într-o altă relatare transmisă de Ahmad şi Abu Dawud, Aisha, radhi Allahu anha, a

spus:

„Obişnuiam să mergem împreună cu Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi atunci când purtam îmbrăcămintea noastră pentru Hajj, obişnuiam să stropim frunţile noastre cu mosc. Şi dacă vreuna dintre noi transpira, iar sudoarea cobora pe faţă, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, observa acest lucru, însă ne interzicea să mai folosim parfumul."

4. *A face două rakaat*

Odată cu aceste două rakaat, persoana intră în starea de ihram. În prima raka, trebuie să se recite Surat Al-Kafirun, şi apoi Surat Al-Ikhlas, în cea de-a două raka, după recitarea Surei Al-Fatiha.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să facă două rakaat la Dhul-Hulaifa. Dacă, totuşi, o persoană face Rugăciunea prescrisă în acel timp, va fi suficient, aşa cum Rugăciunea prescrisă este suficientă şi înlocuieşte o Rugăciune de salut a moscheii."

Felurile ihram-ului

Ihram-ul este de trei feluri:

1. Al-Qiran (combină Umra şi Hajj);
2. At-Tamattu (combină Umra şi Hajj, cu o pauză între ele);
3. Al-Ifrad (numai Hajj).

Există un consens printre învăţaţi şi anume că toate aceste trei feluri sunt legitime.

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat:

„Am plecat (din Medina) împreună cu Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, pentru a face Hajj-ul de Adio. Unii dintre noi au declarat ihram-ul pentru a face Umra, în timp ce alţii au declarat intenţia lor pentru a face ambele, Hajj şi Umra. Mai erau alţii care au declarat ihram-ul lor numai pentru Hajj. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a declarat ihram numai pentru Hajj.

Cei care au intenţionat Umra, au terminat ihram-ul lor imediat ce au terminat ritualurile pentru Umra. Cei care au intenţionat să combine Hajj cu Umra, sau cei care au intenţionat să facă numai Hajj, nu au terminat ihram-ul până în Ziua de Sacrificiu

(Yawm An-Nahr), în ziua 10 din Dhul-Hijja."

(relatat de Ahmad, Bukhari, Muslim şi Malik)

Al-Qiran – a combina Hajj şi Umra

În acesta, pelerinul declară intenţia sa de a face ambele, Hajj şi Umra împreună, şi atunci când face Talbiya spune:

„Răspund chemării Tale, o, Allah, de a face Hajj şi Umra."

Acestui pelerin i se cere să rămână în starea de ihram până când face toate ritualurile pentru Hajj şi Umra. În acest fel de ihram, pelerinul poate declara intenţia sa de a face Umra; mai apoi, înainte de a face Tawaf în jurul Ka'abei, declară intenţia pentru Hajj.

At-Tamattu – a combina Umra şi Hajj, cu o pauză între ele

At-Tamattu înseamnă a face Umra în timpul sezonului pentru Hajj şi ulterior, a se face Hajj în acelaşi an. Se numeşte At-Tamattu (bucuria) datorită faptului că pelerinul are adăugat avantajul de a face Hajj şi Umra în aceeaşi călătorie, fără a se întoarce acasă şi, de asemenea, pelerinul, după ce face Umra, se bucură de viaţa normală; el poate purta hainele lui obişnuite, poate purta parfum şi poate face alte lucruri, până când îmbracă iar haina pentru Hajj.

Oricine face At-Tamattu, atunci când se apropie de miqat, trebuie să facă mai întâi intenţia pentru Umra. În timp ce rosteşte Talbiya, el trebuie să spună:

„Lebbeyk bil Umra."

(„Răspund chemării Tale pentru Umra!")

Pelerinul trebuie să poarte haina pentru Hajj până când face înconjurul Ka'abei, merge între Safa şi Marwa, apoi se tunde sau îşi rade părul. El poate face tot ceea ce este permis, dar a fost interzis pentru el în timp ce era în stare de ihram.

În ziua de 8 Dhul-Hijja, pelerinul trebuie să declare intenţia de a face Hajj şi să pună ihram-ul din Mecca.

În *Al-Fath* este spus:

„Majoritatea învăţaţilor este de acord că At-Tamattu înseamnă că un pelerin poate combina Hajj cu Umra, în timpul lunilor pentru Hajj şi

în aceeaşi călătorie şi că atunci când face Umra, el trebuie să fie prezent în Mecca. În absenţa oricăreia dintre aceste condiţii, nu poate face Hajj At-Tamattu."

Al-Ifrad (numai Hajj)

Al-Ifrad înseamnă că un pelerin care intenţionează să facă numai Hajj trebuie ca, în timp ce este la miqat, să facă intenţia numai pentru Hajj. În timp ce rosteşte Talbiya, trebuie să spună:

„Lebbeyk bil Hajj."

(„Răspund chemării Tale pentru Hajj!")

şi trebuie, de asemenea, să ţină haina pentru Hajj până când toate ritualurile pentru Hajj sunt complete. Apoi, dacă acest pelerin doreşte, poate face şi Umra.

Care fel de a combina Hajj şi Umra este mai bun

Învăţaţii dezaprobă această întrebare, cu privire la *care dintre cele două tipuri (Hajj şi Umra) sunt mai bune.*

Învăţaţii Shafa'i susţin că Ifrad şi At-Tamattu sunt superioare Hajj-ului Al-Qiran, pentru că în oricare dintre cele două tipuri, pelerinul are oportunitatea de a face complet ritualurile pentru Hajj şi Umra.

Pe de altă parte, un qarin (cel care face un Hajj Al-Qiran) poate face numai Hajj.

Cât despre care dintre cele două – At-Tamattu sau Al-Ifrad – este mai bun, aici sunt două opinii.

Un grup de învăţaţi susţine că At-Tamattu este superior Ifrad-ului, în timp ce alţii susţin că Al-Ifrad este mai bun.

Şcoala Hanafi susţine că Al-Qiran este mai bun decât At-Tamattu şi Al-Ifrad şi că At-Tamattu este mai bun decât Al-Ifrad.

Şcoala Maliki susţine că Al-Ifrad (numai Hajj) este mai bun decât At-Tamattu şi Al-Qiran.

Şcoala Hanbali este de părere că At-Tamattu (combinarea Hajj-ului şi Umrei cu o pauză între ele) este mai bun decât Al-Qiran şi Al-Ifrad. De fapt, aceasta este ceea ce însuşi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut şi a poruncit companionilor lui, radhi Allahu anhum, să facă.

Ata a spus:

„L-am auzit pe Jabir ibn Abdullah spunând:

«Noi (companionii) am declarat intenţia noastră de a face numai Hajj. În 4 din Dhul-Hijja, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a poruncit să terminăm starea noastră de ihram, spunând:

„Terminaţi starea voastră de ihram şi mergeţi la soţiile voastre."

El nu a făcut aşa, dar ne-a obligat pe noi să o facem şi ne-a permis acest lucru. Noi am spus:

„Mai sunt numai cinci zile până la Ziua de Arafah. Trebuie să mergem la Arafah în timp ce sămânţa din organele noastre masculine picură."

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a ridicat şi a spus:

„Ştiţi că mă tem de Allah cel mai mult şi că sunt cel mai sincer şi cel mai pios dintre voi. Dacă nu aduceam cu mine animalele de sacrificiu, terminam şi eu starea de ihram. Dacă ar fi să vin din nou (la Mecca), nu aş mai aduce animalele de sacrificiu cu mine. Prin urmare, terminaţi starea voastră de ihram."

La aceasta, am terminat starea noastră de ihram; l-am ascultat şi ne-am supus (Profetului).»"

(relatat de Muslim)

A pune ihram-ul fără a specifica felul său

În cazul în care pelerinul pune ihram-ul cu intenţia de a face oricare act prescris de Allah subhanahu wa ta'ala pentru el, fără a specifica niciunul dintre cele trei feluri arătate mai sus, din neştiinţă, atunci ihram-ul este valid şi legal.

Savanţii musulmani au spus:

„Dacă această persoană rosteşte Talbiya ca şi ceilalţi, cu intenţia de a face ritualul (de Hajj), dar nu spune în cuvinte, nu face intenţie în inima sa, nu specifică dacă Hajj-ul pe care îl intenţionează este At-Tamattu, Al-Ifrad sau Al-Qiran, Pelerinajul său este încă valid şi va fi socotit că a făcut unul dintre cele trei tipuri de Hajj."

Tawaf şi Sa'y pentru cei care fac Al-Qiran şi At-Tamattu – oamenii care trăiesc în incinta sacră, Ka'aba, pot face Al-Ifrad (numai Hajj)

Ibn Abbas, radhi Allahu

anhu, a fost odată întrebat despre pauza dintre Umra şi Hajj, la care a răspuns:

„Muhajerinii (emigranţii din Mecca), Ansarii (oamenii din Medina) şi soţiile Profetului, radhi Allahu anhunna, au declarat intenţia lor de a face Hajj-ul. Prin urmare, şi noi am declarat intenţia noastră pentru acelaşi lucru. Când a ajuns în Mecca, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Faceţi declaraţia voastră de intenţie numai pentru Umra, cu excepţia celor care au desemnat deja animalele de sacrificiu şi le-au adus cu ei.»

Am făcut Tawaf în jurul Ka'abei, am mers de şapte ori între Safa şi Marwa. Apoi am stat cu soţiile noastre şi am purtat haine obişnuite. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a spus în continuare:

«Cei care au însemnat (marcat) animalele lor de sacrificiu, ei nu trebuie să întrerupă starea lor de ihram, până când animalul ajunge să fie sacrificat şi oferit spre sacrificiu.»

Apoi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a poruncit să declarăm intenţia noastră pentru Hajj în noaptea de 8 din Dhul-Hijja. După completarea tuturor ritualurilor pentru Hajj, am mers şi am făcut ocolul în jurul Ka'abei, am mers între Safa şi Marwa, cu acestea am completat Hajj-ul şi am oferit sacrificiul, aşa cum Allah a spus:

«(...) cine vrea să se bucure după Umra până la Pelerinaj trebuie să aducă o jertfă pe care o poate face uşor. Cel care nu are mijloace, trebuie să postească trei zile în Pelerinaj şi încă şapte, după ce v-aţi întors, (...)»

(Surat Al-Baqara, 2:196)

O oaie sacrificată este de ajuns pentru acest lucru. Companionii Profetului, radhi Allahu anhum, au combinat două acte de adorare într-un an: Hajj şi Umra. Allah a menţionat în Cartea Sa şi a consolidat practica Profetului Său, salla Allahu aleihi wa sallam, făcând permis acest lucru pentru toţi oamenii, cu excepţia celor rezidenţi din Mecca. Allah spune:

«(...) Aceasta este prescris pentru cel a cărui familie nu este în împrejurimile Moscheii Al-Haram (...)»

(Surat Al-Baqara, 2:196)

Lunile pentru Hajj la care se face referire sunt Shawwal, Dhul-Qa'da şi Dhul-Hijja. Deci, oricine combină Umra şi Hajj în timpul acestor luni, trebuie să ofere un sacrificiu sau să ţină Post."

(relatat de Bukhari)

Hadith-ul dovedeşte că rezidenţii din Mecca nu pot face nici Al-Qiran şi nici At-Tamattu. Ei pot face un singur Hajj sau o singură Umra. Aceasta este opinia lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, şi Abu Hanifa, în lumina Cuvintelor lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„(...) Aceasta este prescris pentru cel a cărui familie nu este în împrejurimile Moscheii Al-Haram (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:196)

Există un dezacord printre învăţaţi cu privire la:

„(...) Aceasta este prescris pentru cel a cărui familie nu este în împrejurimile Moscheii Al-Haram (...)"

Malik susţine că aceştia sunt oamenii din Mecca. Al-A'raj este de acord cu aceasta şi, de asemenea, At-Tahawi preferă această opinie. Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, Taw'us şi un alt grup sunt de părere că aceştia sunt oamenii care trăiesc în incinta sacră Haram, care, conform lui Al-Hafidh, este evident.

Ash-Shafa'i susţine că oricine trăieşte în jurul Meccăi, la o distanţă nu mai mare de aceea în care este permisă scurtarea Rugăciunilor, este rezident al Meccăi. Ibn Jabir, radhi Allahu anhu, este de acord şi preferă această părere.

Şcoala Hanafi susţine că toţi aceia care trăiesc în interior sau la miqat sunt rezidenţi ai Meccăi. În această privinţă, se ia în considerare locul de rezidenţă şi nu locul de naştere. De asemenea, hadith-ul de mai sus indică şi faptul că o persoană care face Hajj At-Tamattu trebuie mai întâi să facă Tawaf în jurul Ka'abei şi Sa'y între Safa şi Marwa. Acestea vor fi suficiente pentru el, pentru Tawaf Al-Qudum (ocolul de sosire), care este făcut ca formă de salut a Moscheii Sacre, la sosire. Apoi, după Ziua de Arafah, această persoană va trebui să facă un alt Tawaf, Tawaf Al-Ifada, şi să facă un alt Sa'y între Safa şi Marwa. Cât pentru qarin, pelerinul care combină Umra şi Hajj şi rămâne în starea de ihram după prima Umra, învăţaţii sunt de părere

că el trebuie să facă numai un Tawaf (şapte ocoluri în jurul Ka'abei) şi un Sa'y (şapte runde între Safa şi Marwa) pentru ambele, Hajj şi Umra. Cazul acestei persoane este similar cu cel al pelerinului care face Al-Ifrad (numai Hajj).

1. Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a combinat Hajj şi Umra cu un Tawaf."

(relatat de Tirmidhi, care îl consideră un hadith sahih)

2. Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care declară intenţia sa de a face Hajj şi Umra împreună, poate face un Tawaf şi un Sa'y pentru ele."

(relatat de Tirmidhi, remarcând că e un hadith hasan gharib)

Ad-Daraqutni, de asemenea, l-a relatat, dar a adăugat:

„Pelerinul nu trebuie să termine starea de ihram până nu le-a completat pe amândouă (atât Hajj, cât şi Umra)."

3. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus Aishei, radhi Allahu anha:

„Tawaf-ul tău la Ka'aba şi Sa'y între Safa şi Marwa vor fi suficiente pentru ambele, Hajj şi Umra."

(relatat de Muslim)

Totuşi, Abu Hanifa este de părere că în acest caz (de exemplu, când se combină Hajj şi Umra), Tawaf şi Sa'y trebuie făcute de două ori.

Primul hadith este de preferat, considerând autenticitatea sa şi puterea dovezilor sale.

4. Un hadith spune că un pelerin care combină Hajj şi Umra, cu o pauză între ele (ca şi în At-Tamattu) sau fără pauză (ca şi în Al-Qiran) trebuie să sacrifice cel puţin o oaie, iar dacă nu îşi poate permite sacrificiul, el trebuie să postească trei zile în timpul Hajj-ului şi alte şapte zile după ce se întoarce acasă. Este de preferat, pentru această persoană, să postească trei zile din cele zece din Dhul-Hijja, înainte de Ziua de Arafah. Totuşi, unii învăţaţi precum Taw'us şi Mujahid, susţin că pelerinul poate posti la începutul lunii Shawwal.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, pe de altă parte, este de părere că acest pelerin poate posti înainte de 8 şi de asemenea în 8 şi 9 din Dhul-Hijja

(Ziua de Arafah).

Dacă acest pelerin nu reuşeşte să postească aceste trei zile, sau a postit o parte din ele înainte de Aid, el poate posti în timpul zilelor de Tashriq (de exemplu, 11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja). Aceasta se bazează pe o relatare de la Aisha şi Ibn Omar, radhi Allahu anhum:

„Postul nu este permis pe 11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja, excepţie făcând cei care sunt obligaţi să postească pentru că nu pot oferi sacrificiul."

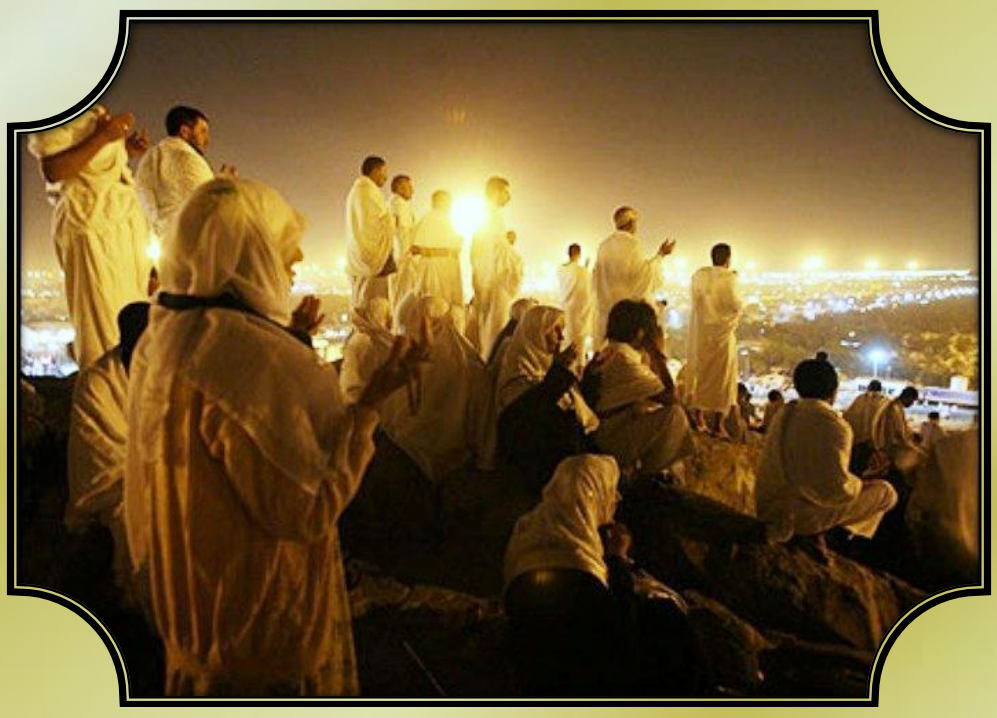
(relatat de Bukhari)

Dacă o persoană nu posteşte aceste trei zile în timpul Hajj-ului, trebuie să le recupereze mai târziu.

Cât pentru cele şapte zile de Post, conform unor învăţaţi, pelerinul le poate posti la sosirea acasă. Alţii, cum ar fi Mujahid şi Ata, spun că poate face acest lucru după sosirea la o escală. Conform acestora, poate posti aceste şapte zile în drumul său spre casă. Nu este necesar ca aceste zece zile de Post să fie ţinute consecutiv.

În momentul în care o persoană face intenţia (pentru Hajj sau Umra) şi pune ihramul, trebuie să spună Talbiya.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Mawaqit: Timpurile şi locurile hotărâte pentru ihram

~ tradus de Alya Iacob ~

Timpurile hotărâte

Aceasta se referă la o perioadă specifică de timp, în care ritualurile de Hajj trebuie să fie făcute pentru a fi valide. Acest lucru reiese clar din Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Te vor întreba despre lunile noi. Spune: «Ele servesc oamenilor pentru a socoti timpul şi pentru Pelerinaj (...)»"

(Surat Al-Baqara, 2:189)

şi

„Pelerinajul are loc în lunile cunoscute (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:197)

Învăţaţii musulmani sunt de acord că lunile pentru Hajj sunt luna Shawwal şi Dhul-Qa'da. Ei au opinii diferite despre luna Dhul-Hijja, cu privire la faptul dacă numai primele zece zile ale acestei luni sunt incluse în lunile pentru Hajj, sau întreaga lună.

Ibn Omar, Ibn Abbas, Ibn Mas'ud, radhi Allahu anhum, şcolile Hanafi şi Shafa'i şi Ahmad sunt de părere că numai primele zece zile sunt incluse în lunile pentru Hajj, în timp ce Malik susţine că întreaga lună Dhul-Hijja este una dintre lunile pentru Hajj.

Ibn Hazm susţine opinia lui Malik, spunând:

„Cuvintele «Pelerinajul are loc în lunile cunoscute (...)» nu reprezintă două luni şi o parte din alte luni."

Similar, noi ştim că ritualurile pentru Hajj, aruncarea pietricelelor la Jamarat, au loc în ziua 13 din luna Dhul-Hijja, în timp ce învăţaţii sunt de acord că Tawaf Al-Ifada, care este unul dintre ritualurile esenţiale ale Hajj-ului, poate fi făcut în orice moment al lunii Dhul-Hijja. Nu este niciun dezacord asupra acestui lucru. Prin urmare, este corect să spunem că toate cele trei luni sunt dintre lunile pentru Hajj.

Efectele dezacordului sunt vizibile în special în ritualurile

făcute după sacrificarea animalului. Cei care consideră întreaga lună Dhul-Hijja o lună pentru Hajj, susţin că nu este nicio ispăşire pentru amânarea sacrificării animalului. Pe de altă parte, cei care consideră că numai primele zece zile sunt incluse în perioada pentru Hajj, sunt de părere că o asemenea persoană trebuie să ofere o ispăşire şi un sacrificiu pentru întârziere.

A pune ihram-ul înainte de lunile pentru Hajj

Ibn Abbas, Ibn Omar, Jabir, radhi Allahu anhum, şi Ash-Shafa'i sunt de părere că a se îmbrăca haina pentru ihram înainte de Hajj nu este valid, în afara acestor luni. (Oricine pune ihram-ul pentru Hajj, poate, totuşi, să facă Umra, dar aceasta nu poate fi o înlocuire a ihram-ului său pentru Hajj.)

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Lunile pentru Hajj sunt Shawwal, Dhul-Qa'da şi zece zile din Dhul-Hijja."

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Este Sunna să se declare intenţia şi să se pună ihram cu intenţia de a face Hajj, în timpul lunilor pentru Hajj."

(relatat de Bukhari)

Ibn Jarir a relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhum, că a spus:

„A pune ihram-ul pentru Hajj nu este valid, cu excepţia lunilor pentru Hajj."

Hanafi, Malik şi Ahmad sunt de părere că a pune ihram-ul pentru Hajj, înainte de luna sa, este permis, dar neplăcut. Totuşi, Ash-Shawkani preferă această opinie. El observă:

„Allah subhanahu wa ta'ala a numit luni specifice pentru ritualurile Hajj-ului, unul dintre ritualuri fiind şi ihram-ul. Deci, cel care susţine că este permis să se pună ihram-ul chiar înainte de aceste luni, să aducă dovezi care să susţină ceea ce spune el."

Locurile stabilite pentru a îmbrăca ihram-ul

Locurile mawaqit sunt locuri specifice, unde pelerinul care intenţionează să viziteze Mecca, pentru Umra sau Hajj, trebuie să declare intenţia de a

face acest lucru şi să pună ihram-ul, îmbrăcămintea pelerinului. Oricine intenţionează să facă Hajj sau Umra, trebuie să nu treacă de aceste locuri fără ihram.

Însuşi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a specificat aceste locuri

Pentru oamenii din Medina, miqat (forma de singular a *mawaqit*) este Dhul-Hulaifa, un loc aflat la 450 km nord de Mecca, de unde ei trebuie să declare intenţia lor şi să îmbrace ihram-ul, îmbrăcămintea pentru Hajj. Pentru cei care vin din Siria, Iordania, Palestina şi Liban, miqat este Al-Juhfah, un loc aflat la 187 km nord-vest de Mecca şi aproape de Rabigh, care este la 204 km de Mecca. Rabigh devine miqat pentru oamenii care vin din Siria şi Egipt. Miqat pentru oamenii din Najd este Qarn Al-Manazil, un munte aflat la 94 km est de Mecca, cu vedere la Arafah. Yalamlam, un munte aflat la 54 km sud de Mecca, este miqat pentru cei care vin din Yemen. Aici, ei trebuie să declare intenţia lor şi să pună ihram. Pentru oamenii din Iraq, miqat este Dhat Irq, un loc aflat la 94 km de nord-estul Meccăi. Aceste locuri au fost stabilite de însuşi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, pentru ca toţi să treacă prin ele, chiar dacă unii vin din aceste zone specificate sau din altele.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Aceste locuri sunt pentru oameni (care vin din zonele specificate mai sus) şi, de asemenea, pentru cei care trec de aceste locuri, în drumul lor pentru a face Hajj sau Umra."

Pentru o persoană care este în Mecca şi intenţionează să facă Hajj, cum sunt cei rezidenţi în Mecca, miqat-ul său trebuie să fie locul în care stă în Mecca. Prin urmare, dacă această persoană intenţionează să facă Umra, trebuie să meargă la Al-Khol sau la Ta' nim, pentru că acesta este miqat-ul său pentru Umra. Ea trebuie să meargă acolo şi să pună ihram pentru Umra.

O persoană care este rezidentă într-o zonă cuprinsă între miqat şi Mecca, trebuie să pună ihram în casa sa.

Ibn Hazm a spus:

„O persoană care călătoreşte pe uscat sau pe mare (la

Mecca, pentru Hajj sau Umra), care nu trece prin niciunul dintre aceste locuri, poate face ihram din oricare loc doreşte."

A declara ihram-ul înainte de a ajunge la miqat

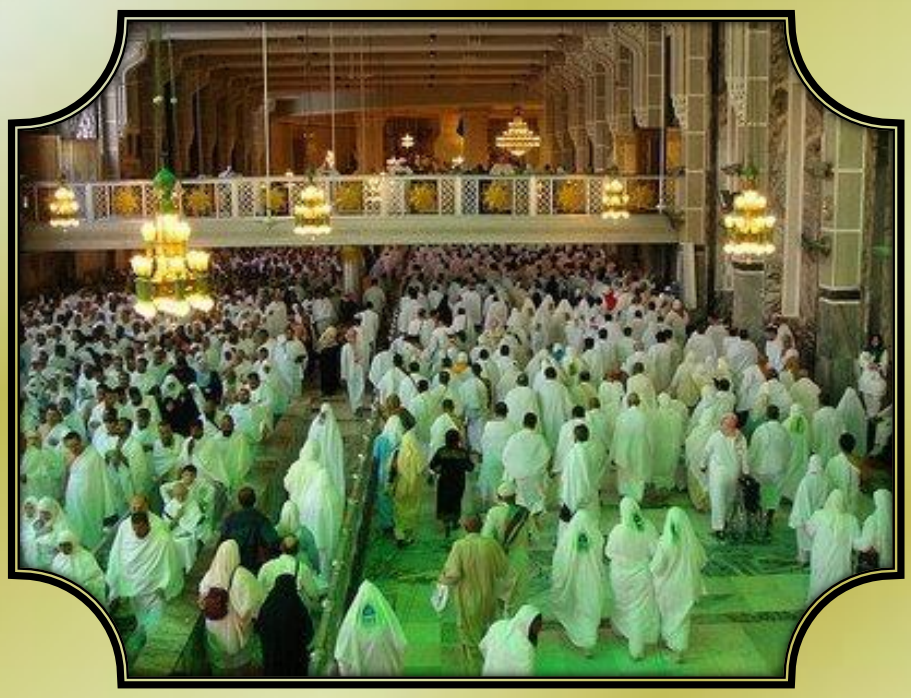
Ibn Al-Mundhir spune:

„Există un consens printre învăţaţi, conform căruia o persoană care declară intenţia sa de a face Hajj sau Umra şi pune ihram-ul său înainte de a ajunge la miqat, intră în stare de ihram.

Dar este de dorit acest lucru?

Unii spun că este, în lumina a ceea ce au spus companionii, radhi Allahu anhum, şi anume că însuşi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a stabilit Dhul-Hulaifa drept miqat pentru oamenii Medinei, lucru care înseamnă că un pelerin care intenţionează să facă Hajj-ul, trebuie să facă ihram-ul său din aceste locuri specifice, fără nicio adăugare sau abatere de la regulă. Dar dacă o adăugare nu este interzisă, atunci cel mai bine ar fi să nu o facă (de exemplu, să nu facă ihram înainte de a ajunge la locul stabilit)."

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Ce îi este permis unui muhrim

~ tradus de Mariam Oana ~

Îmbăierea şi schimbarea hainelor

Ibrahim An-Nakh'i a spus:

„Atunci când companionii, radhi Allahu anhum, se apropiau foarte mult de Maimun, făceau baie şi îşi puneau hainele cele mai bune."

Se spune că Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a intrat într-o baie publică (pentru a se îmbăia), la Al-Juhfah, în timp ce era în stare de ihram. El a fost întrebat:

„«Cum faci asta în timp ce eşti în stare de ihram?»

El a răspuns:

«Allah nu are nevoie de murdăria noastră!»"

Jabir, radhi Allahu anhu, a spus:

„O persoană în stare de ihram poate face baie şi îşi poate spăla îmbrăcămintea."

Abdullah ibn Hunayn a relatat:

„Ibn Abbas şi Al-Musawir ibn Makhramah erau la Al-Abwa atunci când nu căzeau de acord dacă o persoană în stare de ihram se poate spăla pe cap. Ibn Abbas a spus:

«Unei persoane în stare de ihram îi este permis să se spele pe cap.»

Al-Musawir nu era de acord şi a spus că unui muhrim nu îi este permis să se spele pe cap. La aceasta, Ibn Abbas m-a trimis la Abu Ayyub Al-Ansari.

L-am găsit făcând baie între două scânduri bine-aşezate şi era protejat cu o bucată de pânză. L-am salutat şi a întrebat cine sunt. Am răspuns:

«Sunt Abdullah ibn Hunayn şi am fost trimis la tine de către Ibn Abbas, să te întreb de felul în care Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să facă baie în stare de ihram.»

La aceasta, Abu Ayyub Al-Ansari a ţinut de bucata de pânză şi a coborât-o până când i-am văzut capul şi apoi a spus cuiva să toarne apă pe capul său. Acesta i-a turnat

apă pe cap, iar el (Abu Ayyub Al-Ansari) şi-a prins capul între mâini, aducându-le din spate în faţă şi din faţă în spate şi a spus:

«L-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, făcând aceasta.»”

(relatat de grup, cu excepţia lui Tirmidhi)

Bukhari a adăugat:

„Apoi m-am întors şi le-am spus. Al-Musawir i-a spus lui Ibn Abbas:

«Niciodată nu mă voi mai contrazice cu tine.»”

Ash-Shawkani a spus:

„Aceasta arată că unui muhrim îi este permis să facă baie în timp ce este în stare de ihram şi poate chiar să îşi acopere capul cu mâinile, în timp ce face baie.”

Ibn Al-Mundhir a spus:

„Este un consens, conform căruia un muhrim poate face baie atunci când este în stare de janaba (impuritate majoră). Totuşi, există un dezacord privind îmbăierea în alte cazuri.”

Malik a relatat de la Nafi’ că Ibn Omar, radhi Allahu anhum, nu s-a spălat pe cap în timp ce era în stare de ihram, cu excepţia cazului în care avea un vis umed. Este relatat că lui Malik îi displăcea ideea că cineva trebuie să îşi scufunde capul în apă, în timp ce este în stare de ihram.

Este permisă utilizarea săpunului sau a altor produse de curăţire.

Ash-Shafa’i şi şcoala Hanbali susţin că se poate folosi săpun parfumat pentru baie şi, similar, femeilor le este permis să îşi despletească părul şi să îl pieptene, pentru că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a poruncit Aishei, radhi Allahu anha, spunând:

„Despleteşte-ţi părul şi piaptănă-l.”

(relatat de Muslim)

An-Nawawi a spus:

„Este permisă despletirea părului şi pieptănarea acestuia în timp ce persoana este în stare de ihram, cu condiţia ca părul să nu fie smuls. Cu toate acestea, pieptănatul nu este de preferat decât dacă există un motiv serios pentru aceasta. De asemenea, o persoană îşi poate duce (căra) lucrurile pe cap.”

A purta pantaloni scurţi (boxeri)

Sa’id ibn Mansur a relatat

de la Aisha, radhi Allahu anha, că un muhrim poate purta pantaloni scurţi (pe dedesubt).

Al-Hafidh a remarcat:

„Aceasta este opinia Aishei, radhi Allahu anha, dar majoritatea învăţaţilor susţine că este interzisă purtarea pantalonilor scurţi (pe dedesubt) pentru un muhrim, pentru că aceasta este similar cu purtarea pantalonilor, care este interzisă pentru un muhrim."

(*Fath Al-Bari*)

Acoperirea feţei

Ash-Shafa'i şi Sa'id ibn Mansur au relatat de la Al-Qasim care a spus:

„Uthman ibn Affan, Zaid ibn Thabit şi Marwan ibn Al-Hakam obişnuiau să îşi acopere feţele, în timp ce erau în stare de ihram."

Taw'us, a spus:

„O persoană aflată în stare de ihram poate să îşi acopere faţa dacă este praf sau cenuşă."

Mujahid a spus:

„Dacă era o furtună de nisip, ei îşi acopereau feţele, în timp ce erau în stare de ihram."

Femeile au permisiunea de a purta pantofi

Abu Dawud şi Ash-Shafa'i au relatat, sub autoritatea Aishei, radhi Allahu anha, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a permis femeilor să poarte pantofi, în timp ce sunt în stare de ihram.

Acoperirea capului din greşeală

Şcoala Shafa'i susţine că nu este nimic rău dacă un pelerin a uitat şi şi-a acoperit capul, sau dacă a purtat o cămaşă pentru că a uitat.

Ata a spus:

„Nu este nicio vină pentru această persoană, dar trebuie să ceară Iertarea lui Allah."

Şcoala Hanafi spune că această persoană va trebui să îşi răscumpere greşeala oferind un sacrificiu.

Există, de asemenea, un dezacord în ceea ce priveşte folosirea parfumului din greşeală sau neştiinţă.

Şcoala Shafa'i susţine:

„Ignoranţa şi uitarea constituie o scuză suficientă pentru a elimina nevoia de răscumpărare pentru efectuarea

unui lucru interzis, cu excepţia cazului în care este ceva care implică daune, cum ar fi vânătoarea, raderea sau tăierea unghiilor.”

Aceasta este opinia corectă în privinţa acestora.

Aplicarea ventuzelor, deschiderea unui abces, extracţia unui dinte sau deschiderea unei vene

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„O persoană aflată în stare de ihram poate să îşi extragă un dinte sau să deschidă un abces.”

An-Nawawi a spus:

„Dacă un muhrim vrea să îşi aplice ventuze fără niciun motiv şi este necesar să se tundă, atunci nu îi este permis să facă acest lucru. Însă, dacă nu este necesară tăierea părului, atunci majoritatea învăţaţilor susţin că îi este permis.”

Malik susţine că acest lucru este neplăcut.

Al-Hasan este de părere că această persoană trebuie să sacrifice un animal dacă face acest lucru, chiar dacă aceasta nu implică tăierea părului. Dar dacă o persoană face acest lucru pentru că este necesar, atunci este permis, însă va trebui să plătească o ispăşire.

Şcoala Dhahiri susţine că o ispăşire este cerută numai în cazul în care se taie părul de pe cap.

Mâncărimea de pe cap sau corp

Aisha, radhi Allahu anha, a fost întrebată despre un pelerin care are mâncărimi. Ea a răspuns:

„Da, el sau ea se poate scărpina cât de tare îi place.”

Acest hadith este relatat de Bukhari, Muslim şi Malik, care a adăugat:

„Dacă aveam ambele mâini legate şi numai picioarele libere, mă scărpinam cu picioarele.”

Acelaşi lucru a fost relatat de la Ibn Abbas, Jabir, Sa’id ibn Jubair, radhi Allahu anhum, Ata şi Ibrahim An-Nakh’i.

A se privi în oglindă şi a mirosi busuioc dulce

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Este un consens printre învăţaţi, că un muhrim poate

folosi ulei, grăsime sau unt, dar nu îi este permis să folosească parfum pe tot corpul."

Şcolile Hanafi şi Maliki susţin că este neplăcut pentru un muhrim să stea într-un loc parfumat, chiar dacă a intenţionat sau nu să simtă mirosul. Ele sunt de părere că dacă această persoană face acest lucru intenţionat, aceasta nu îi este permis, dar nu e niciun rău în ea.

Şcoala Shafa'i susţine că a sta la o parfumerie este permis, pentru că interzicerea acestui lucru ar face lucrurile mai dificile. Nu este de dorit a se aplica parfum, el trebuie evitat, cu excepţia cazului în care se stă într-un loc în care nu se poate evita acest lucru, cum ar fi, de exemplu, o persoană care stă în Moscheea Sacră, în timp ce se dă cu parfum în ea. În acest caz, nu este niciun rău şi nici nu este neplăcut, pentru că a sta în acest loc înseamnă apropierea de Allah subhanahu wa ta'ala, şi a abandona acest loc pentru ceva care este permis, nu este de dorit. O persoană poate avea parfum într-o sticluţă sau într-o cârpă legată şi nu îi este cerută ispăşirea pentru aceasta.

Purtarea unei centuri în jurul taliei, cu un buzunar pentru a ţine banii, şi purtarea inelelor

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Nu este niciun rău dacă un muhrim poartă un inel sau un buzunar la curea, pentru a îşi ţine banii."

A avea kohl la ochi

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„O persoană aflată în stare de ihram poate purta kohl dacă ochii au o infecţie, dar kohl-ul nu trebuie să fie parfumat. Este un consens printre învăţaţi, potrivit căruia acesta este permis ca tratament, dar nu şi ca mod de înfrumuseţare."

A sta sub umbra unui cort, acoperiş, umbrelă

Abdullah ibn Amr, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Omar obişnuia să arunce o bucată de piele peste un copac şi stătea sub umbra ei, în timp ce era în stare de ihram."

Aceasta este relatat de Ibn

Abu Shaibah.

Umm Al-Husein, radhi Allahu anha, a relatat:

„Am făcut Hajj-ul de Adio împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam. I-am văzut pe Usama ibn Zaid şi pe Bilal. Unul dintre ei ţinea frâul cămilei Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, iar celălalt îi făcea umbră cu o pânză, până când a aruncat pietricele la Aqaba."

(relatat de Ahmad şi Muslim)

Ata a spus:

„Un muhrim se poate proteja de Soare la umbră şi se poate proteja de ploaie şi vânt."

Ibrahim An-Nakh'i a relatat:

„Al-Aswad ibn Yazid a aruncat o pânză peste capul său, pentru a se acoperi de ploaie, în timp ce era în stare de ihram."

A folosi henna

Şcoala Hanbali susţine că a folosi henna pentru vopsirea oricărei părţi a corpului, cu excepţia capului, nu este interzisă pentru un muhrim, bărbat sau femeie.

Şcoala Shafa'i susţine că un bărbat muhrim poate folosi henna pentru vopsirea oricărei părţi a corpului, cu excepţia mâinilor şi a picioarelor, vopsirea acestora fără un motiv veritabil nefiind permisă în stare de ihram. De asemenea, acoperirea capului cu un strat subţire de henna nu este permisă. Ei susţin că nu este de dorit ca o femeie în stare de ihram să folosească henna şi de aceea, nu este permisă pentru ea nici în cazul în care este în iddah, după moartea soţului ei.

Pe de altă parte, şcolile Hanafi şi Maliki susţin că unui muhrim, bărbat sau femeie, nu îi este permis să folosească henna pentru vopsirea niciunei părţi de pe corp, pentru că aceasta este un parfum, iar unui muhrim nu îi este permis să poarte parfum, în timpul în care este în stare de ihram.

Khawla bint Hakim, radhi Allahu anha, a relatat de la mama sa că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus lui Umm Salama, radhi Allahu anha:

„Nu pune parfum în timp ce eşti în stare de ihram şi nici henna, pentru că aceasta este un parfum."

(relatat de Tabarani în *Al-*

Kabir, Bayhaqi în *Al-Ma'rifah* şi de Ibn Abdul-Barr, în cartea sa, *At-Tamhid*)

A pedepsi un sclav pentru a îl disciplina

Asma bint Abu Bakr, radhi Allahu anha, a relatat:

„Am mers la Hajj cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam. Când am ajuns la un loc numit Al-A'raj, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a oprit şi aşa am făcut şi noi. Aisha s-a aşezat lângă Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, iar eu am stat lângă Abu Bakr. Mijlocul de transport (cămila) era cu un servitor al lui Abu Bakr. El (Abu Bakr) s-a aşezat să îl aştepte pe sclavul său, să vină cu ea. Atunci când acesta a venit mergând pe jos, fără a avea nicio cămilă cu el, Abu Bakr l-a întrebat despre ea. Sclavul a răspuns:

«Am pierdut-o ieri.»

Auzind aceasta, Abu Bakr a devenit nervos şi i-a spus:

«Ai avut numai o cămilă (în grijă) şi ai pierdut-o.»

Apoi l-a bătut. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zâmbit şi a spus:

«Priviţi la acest muhrim – Abu Bakr! Ce face el?»

Şi a continuat să zâmbească în timp ce repeta aceasta."

(relatat de Ahmad, Abu Dawud şi Ibn Majah)

Omorârea insectelor

Ata a fost întrebat de un bărbat despre puricii sau furnicile care îl deranjau, în timp ce el era în stare de ihram. El a răspuns:

„Poţi arunca ceea ce nu îţi aparţine."

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Un muhrim poate omorî păduchii şi căpuşele."

De asemenea, un muhrim poate îndepărta puricii de pe cămila sa.

Ikrima, radhi Allahu anhu, a relatat că odată, Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, i-a poruncit să omoare căpuşele de pe cămila sa, în timpul în care amândoi erau în stare de ihram. Lui Ikrima, radhi Allahu anhu, i-a displăcut acest lucru. Atunci, Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, i-a poruncit să sacrifice cămila, lucru pe care acesta l-a făcut. Atunci Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, l-a întrebat:

„Ştii câte căpuşe ai omorât?"

Omorârea celor cinci animale şi a altora care pot fi periculoase

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cinci dintre animale sunt periculoase şi ele pot fi omorâte în incinta sacră a Haramului: cioara, scorpionul, şoarecele şi câinele turbat."

Aceasta este relatat de Muslim şi Bukhari, care a adăugat:

„... şi şarpele."

Există un consens printre învăţaţi, conform căruia cioara mică, aceea care consumă seminţe, nu este inclusă în categoria animalelor de mai sus. Toate celelalte animale care atacă oamenii, aşa cum sunt leul, tigrul, leopardul şi lupul sunt periculoase, de aceea, trebuie omorâte.

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Ei te întreabă ce le este îngăduit [să mănânce]. Spune: «Vă sunt îngăduite vouă cele bune şi cele pe care le învăţaţi pe animalele şi păsările de vânătoare [să vi le prindă], dresându-le ca pe câini. Învăţaţi-le [să vâneze] din ceea ce v-a învăţat Allah pe voi. (...)»"

(Surat Al-Ma'ida, 5:4)

Şcoala Hanafi susţine că, în acest caz, „animalele periculoase" se referă numai la câini şi lupi.

Ibn Taymiyya este de părere că un muhrim poate omorî orice animal care răneşte oamenii, cum ar fi şarpele, şoarecele, cioara şi câinele turbat. De asemenea, el a permis ca omul să se apere de orice îi poate face rău, chiar dacă sunt animale sau oameni; dacă acestea îl atacă, el trebuie să se apere.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care este omorât în timp ce îşi apără proprietatea este un martir, cel care moare în timp ce îşi apără viaţa este un martir, cel care moare în timp ce îşi apără Religia este un martir şi, similar, cel care moare în timp ce îşi apără onoarea este de asemenea un martir."

Ibn Taymiyya a spus în continuare:

„Dacă un muhrim este muşcat de purice sau de păduche, acesta trebuie să scape de ei. De asemenea, îi poate omorî, nu este nicio sancţiune pentru aceasta. Totuşi, a scă-

pa de ei este mai uşor decât să îi omoare. În mod similar, unui muhrim îi este interzis să ucidă orice animal pe care îl vede, cum ar fi leul, leopardul etc. Dar majoritatea învăţaţilor susţine că dacă trebuie să omoare unul dintre aceste animale, el nu este obligat la nicio ispăşire. Căutând păduchi fără a simţi nicio muşcătură, doar pentru confort, totuşi, în timp ce este în stare de ihram, trebuie evitat. Dar dacă cineva face acest lucru, nu are de făcut nicio ispăşire."

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Restricţiile în starea de ihram

~ tradus de Gabriela Gharabli ~

Allah subhanahu wa ta'ala interzice pentru un muhrim, după ce a îmbrăcat haina de ihram:

1. Actul sexual şi tot ceea ce conduce la acesta, cum ar fi sărutul, atinsul ori vorbirea cu soţia despre acestea sau ceva asemănător.

2. Comiterea de păcate care pot face un om să se abată de la supunerea în faţa lui Allah subhanahu wa ta'ala.

3. Disputa, cearta, lupta cu companionii, sclavii sau cei-lalţi.

Baza interzicerii acesteia sunt cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„(...) îi sunt oprite în timpul Pelerinajului împreunarea cu muierea, nesupunerea şi cearta. (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:197)

Bukhari şi Muslim au relatat sub autoritatea lui Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care face Hajj, şi nu comite nicio obscenitate, nicio nesupunere şi nicio ceartă, se va întoarce acasă eliberat de păcate, ca şi în ziua în care mama sa l-a născut."

4. Purtarea oricărui lucru cusut, cum ar fi o cămaşă, mantia cu glugă, chilot, sau a înfăşura ceva în jurul capului (o şapcă sau un fes). De asemenea, este interzisă purtarea hainelor vopsite, care au un parfum plăcut, sau purtarea pantofilor şi papucilor cusuţi.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Unei persoane în stare de ihram nu îi este permis să poarte cămaşă cusută, un turban, mantie cu glugă, chilot, o haină care a fost vopsită cu un parfum dulce (şofran), pantofi sau papuci cusuţi, cu excepţia cazului în care această persoană nu are posibilitatea de a găsi papuci necusuţi; atunci, poate purta pantofii, cu con-

diţia să îi taie până la glezne.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Există un acord între învăţaţi, care spune că aceste restricţii se aplică numai bărbaţilor.

Cât pentru femei, ele pot purta toate cele menţionate mai sus. Dar, îi este interzis femeii să poarte haine parfumate ori voal care să îi acopere faţa şi mănuşi.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a interzis femeilor pelerin să poarte mănuşi, voal şi haine colorate cu şofran sau warse (o plantă cu un miros dulce, care era folosită pentru a vopsi hainele în galben). Pe lângă acestea, ele pot purta orice altceva, orice culoare, haine de mătase, podoabe, pantaloni sau cămăşi ori pantofi.”

(relatat de Abu Dawud, Bayhaqi şi Hakim)

Bukhari a relatat că Aisha, radhi Allahu anha, purta o rochie care era vopsită cu ’usfur (şofran, colorant roşu, făcut din florile acestei plante), în timp ce era în stare de ihram şi a spus:

„O femeie nu trebuie să poarte un voal care să îi acopere faţa, nici haine care sunt colorate cu şofran, sau alt material care e vopsit cu ceva parfumat.”

Jabir, radhi Allahu anhu, a spus:

„Nu consider ’usfur a fi un parfum.”

Aisha, radhi Allahu anha, susţine că nu este niciun rău pentru femeile pelerin să poarte podoabe, haine negre sau colorate şi pantofi.

Bukhari şi Ahmad au relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O femeie pelerin nu trebuie să îşi acopere faţa şi nici să poarte mănuşi.”

Aceasta dovedeşte că o femeie în stare de ihram nu trebuie să îşi acopere mâinile şi faţa.

Învăţaţii spun că nu este niciun rău dacă ea îşi acoperă faţa cu altceva decât cu un văl. Poate folosi o umbrelă sau ceva similar, ca paravan între ea şi bărbaţi. Dar dacă se teme că îi va tenta, ea trebuie să îşi acopere faţa.

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Bărbaţii călare pe cămile obişnuiau să treacă pe lângă noi când eram cu Profetul,

salla Allahu aleihi wa sallam, în stare de ihram. Noi ne acopeream feţele cu îmbrăcămintea noastră, atunci când ei treceau, apoi ne descopeream din nou."

(relatat de Abu Dawud şi Ibn Majah)

Ata, Malik, Ath-Thawri, Ash-Shafa'i, Ahmad şi Ishaq susţin că este permis pentru femei să îşi acopere faţa, atunci când sunt în stare de ihram.

Bărbatul care nu are îmbrăcăminte sau pantofi specifici ihram-ului

O persoană care nu are îmbrăcămintea potrivită şi pantofii specifici ihram-ului pentru Hajj, poate purta orice este posibil pentru el.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, în predica de pe Arafah a spus:

„Un pelerin care nu găseşte haine potrivite pentru ihram, poate purta pantaloni, iar dacă nu găseşte papucii potriviţi, poate purta pantofi."

(relatat de Ahmad, Bukhari şi Muslim)

(Aceasta este în cazul unui bărbat care nu găseşte aceste lucruri sau nu are bani în plus, pentru a le cumpăra.)

În relatarea lui Ahmad, de la Ata ibn Dinar, citim că Aba Ash-Sha'sha l-a informat că Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, l-a auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„«Cel care nu găseşte îmbrăcăminte (pentru ihram), dar are pantaloni, poate să îi poarte, şi dacă nu găseşte papuci (potriviţi), dar are pantofi, poate să îi poarte.»

Auzind acestea, eu (Aba Ash-Sha'sha) l-am întrebat:

«Şi a spus ceva despre tăiatul pantofilor?»

Ibn Abbas a spus:

«Nu.»"

Ahmad susţine că un muhrim care nu găseşte îmbrăcăminte potrivită sau papuci, poate purta pantalonii şi pantofii săi, aşa cum a fost arătat în hadith-ul lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, fără a se cere o ispăşire pentru aceasta. De asemenea, Ibn Al-Qayyim preferă această opinie.

Un muhrim are voie să se căsătorească în stare de ihram?

Şcoala Hanafi susţine că

un muhrim poate face un contract de căsătorie, pentru că ceea ce este interzis în starea de ihram nu este actul de căsătorie, ci consumarea acesteia. Cererea în căsătorie este permisă, dar consumarea ei este interzisă.

Unele relatări care spun că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, „s-a căsătorit cu Maymuna în timp ce el era muhrim" sunt contrare relatărilor transmise de Muslim, care spun că „el s-a căsătorit în timpul în care nu mai era în starea de ihram."

Tirmidhi a spus:

„Este un dezacord cu privire la căsătoria Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, cu Maymuna, pentru că el s-a căsătorit cu ea în drumul său spre Mecca. Unii au zis:

«S-a căsătorit cu ea înainte de a îmbrăca ihram-ul, dar vestea căsătoriei a devenit cunoscută în timpul în care era în stare de ihram. A consumat căsătoria cu ea mai târziu, în Saraf, în drum spre Mecca, după ce a ieşit din starea de ihram.»"

Un asemenea contract de căsătorie nu este valid, este nul şi anulat, şi nu este obligatoriu, aşa cum se arată într-un hadith transmis de Muslim şi de alţii.

Este relatat că Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Un muhrim nu trebuie să facă un contract de căsătorie, nu trebuie să îi ajute pe alţii într-un contract de căsătorie şi nu trebuie să se implice într-o căsătorie.»"

Malik, Ash-Shafa'i, Ahmad şi Ishaq sunt de aceeaşi părere. Ei susţin că nu este permis pentru un muhrim să facă un contract de căsătorie şi consideră că orice astfel de contract de căsătorie este nul.

De asemenea, Tirmidhi a relatat acest hadith, dar fără cuvintele:

„(...) şi nu trebuie să se implice într-o căsătorie."

Tirmidhi consideră că acesta este un hadith sahih şi remarcă faptul că şi companionii Profetului, radhi Allahu anhum, l-au practicat.

Tăiatul unghiilor, tunsul ori îndepărtarea părului de pe cap şi din alte părţi ale corpului, prin orice mijloace

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„(...) Şi nu vă tundeţi capetele voastre înainte ca ofranda să ajungă la locul său de junghiere! (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:196)

Există un consens printre învăţaţi şi anume că unei persoane în stare de ihram îi este interzis să îşi taie unghiile fără un motiv valid. Totuşi, dacă o unghie se rupe, o poate îndepărta fără a plăti apoi ispăşire. Scurtarea părului este permisă, în cazul în care devine deranjant. În acest caz, persoana trebuie să plătească o ispăşire, excepţie făcând cazul în care este tăiat bretonul. Şcoala Maliki susţine că trebuie plătită ispăşire pentru tăierea bretonului.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Acela dintre voi care este bolnav sau are o durere la cap [şi trebuie să se tundă], acela trebuie să se răscumpere printr-un Post, sau printr-o pomană, sau printr-o jertfă. (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:196)

Folosirea parfumului pe corp sau pe haine, de către un bărbat sau o femeie

Ibn Omar a relatat că Omar, radhi Allahu anhum, a simţit un parfum plăcut venind de la Mu'awiya, în timp ce el era în stare de ihram. Omar, radhi Allahu anhu, i-a poruncit:

„Mergi înapoi şi spală-te. L-am auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

«Un pelerin trebuie să fie aranjat, dar fără parfum.»"

Aceasta este relatat de Al-Bazzar, cu un lanţ sahih.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Spală-te de parfumul pe care îl porţi."

El a repetat acest lucru de trei ori.

Corpul unui decedat muhrim nu trebuie parfumat în timp ce este spălat şi nici pe giulgiul lui nu trebuie aplicat parfum. Totuşi, Abu Hanifa susţine că este permis.

În privinţa unui muhrim care moare în stare de ihram, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu îi acoperiţi capul, nu îi parfumaţi corpul, pentru că în Ziua Învierii va fi înviat cu Talbiya pe buze."

Însă, nu este niciun păcat dacă a mai rămas ceva din

parfumul folosit de muhrim pe corpul sau pe hainele sale, înainte de a intra în starea de ihram. Totuşi, este permis să fie mirosite florile care nu sunt plantate pentru mirosul lor, aşa cum este mirosul florilor de mere sau de gutui.

Cât despre parfumul care poate apărea după atingerea Ka'abei, acesta este permis.

Sa'id ibn Mansur a relatat că Salih ibn Kisan a spus:

„L-am văzut pe Anas ibn Malik în stare de ihram, în timp ce puţin parfum de la Ka'aba a fost îmbibat pe haina sa, dar el nu a spălat-o."

Ata a spus:

„Această persoană nu trebuie să spele (haina) şi nici nu are de făcut nicio ispăşire."

Şcoala Shafa'i susţine că, dacă o persoană face acest lucru (a îşi pune parfum) intenţionat sau a fost parfumat din greşeală, poate spăla (haina), dar dacă nu o face, este o greşeală şi are de plătit o ispăşire pentru aceasta.

Purtarea lucrurilor dintr-un material colorat cu o vopsea parfumată

Există un consens printre învăţaţi, şi anume că purtarea îmbrăcămintei de Hajj dintr-un material dat cu o vopsea parfumată nu este permisă decât dacă este spălată şi scos parfumul din ea.

Nafi' a relatat de la Ibn Omar, radhi Allahu anhum, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu purtaţi (în stare de ihram) nicio haină vopsită cu warse sau şofran, fără a o spăla înainte."

(relatat de Ibn Abdul-Barr şi At-Tahawi)

Este considerat neplăcut, pentru cei care au posibilităţi, să poarte haine parfumate (cu o vopsea parfumată), deoarece oamenii îi pot imita şi vor purta haine parfumate, care nu sunt permise.

Malik a relatat de la Nafi' că l-a auzit pe Aslam, sclavul eliberat al lui Omar ibn Al-Khattab, spunându-i lui Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhum:

„Omar ibn Al-Khattab l-a văzut pe Talha ibn Ubaidullah purtând o haină vopsită, în timp ce era în stare de ihram. Văzând aceasta, Omar i-a spus:

«Talha, ce este această haină?»

Talha a răspuns:

«O, căpitan al celor drepţi, aceasta este cu vopsea roşie (care nu are miros).»

Omar a spus:

«Voi oameni! Voi sunteţi liderii altora. Dacă un om simplu vede că voi purtaţi această haină, va spune:

„L-am văzut pe Talha ibn Ubaidullah purtând o haină vopsită, în timp ce era în stare de ihram."

Voi oameni! Nu purtaţi niciuna dintre aceste haine vopsite!»"

Însă, nu este niciun păcat dacă se folosesc arome în mâncare sau în băutură, atunci când gustul, culoarea sau mirosul sunt eliminate. Dacă un muhrim o consumă, nu are de făcut nicio ispăşire. Şcoala Shafa'i susţine că este necesară o ispăşire, în cazul în care după consumarea acesteia, mirosul persistă. Şcoala Hanafi consideră că nu este necesară nicio ispăşire pentru el, deoarece nu a consumat aceasta pentru a se bucura de miros.

Practicarea vânătorii

Un muhrim poate pescui, poate mânca fructe de mare şi poate mânca orice fel de animal din mare. Însă, îi este interzis unui muhrim să vâneze pe pământ, prin ucidere sau sacrificare. De asemenea, îi este interzis să arate (animalul), dacă acesta este vizibil, să indice locul în care se află sau să îl sperie.

Îi este interzis să spargă ouăle animalelor care trăiesc pe pământ. Este interzis să cumpere, să vândă, să mulgă animalele, atâta timp cât este în stare de ihram.

În Nobilul Coran scrie:

„Vânatul pe mare vă este îngăduit, iar mâncarea lui este pentru voi, ca şi pentru călători, merindă. Vă este oprit vânatul pe uscat, cât timp sunteţi în stare de sacralizare [ihram]. (...)"

(Surat Al-Ma'ida, 5:96)

A mânca din carnea câştigată la un concurs

Unui muhrim îi este interzis să participe la orice concurs făcut de dragul său, la sugestia sa ori cu ajutorul său.

Abu Qatada, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„A mers la Hajj împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam. El, salla Allahu aleihi wa sallam, a alcătuit un

grup, din care făcea parte şi Abu Qatada, radhi Allahu anhu, şi a spus:

«Urmaţi malul mării, până ne întâlnim din nou.»

Toţi, cu excepţia lui Abu Qatada, radhi Allahu anhu, erau în stare de ihram. Pe drum, au întâlnit un grup de zebre; el le-a atacat şi a omorât o zebră. Toţi au mâncat din carnea sa, dar au spus:

«Ne este permis să împărţim acest câştig, când suntem în starea de ihram?»

Ei au luat restul de carne să o ducă la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi i-au spus întreaga poveste.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a spus:

«I-a cerut careva dintre voi lui Abu Qatada să o atace, sau i-a arătat-o?»

Ei au spus:

«Nu.»

El a spus:

«Atunci, puteţi mânca ce a mai rămas.»"

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Un muhrim poate consuma carnea unui animal care nu este ucis de el, nici pentru el, şi nici nu a fost arătat de el altcuiva, sau în urma vânătorii la care el nu a ajutat.

Al-Muttalib a relatat de la Jabir, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Carnea de vânat vă este permisă în stare de ihram, cu condiţia să nu omorâţi voi, ci să fie omorâtă pentru voi (de altcineva)."

Aceasta este relatat de Ahmad şi Tirmidhi, care au spus:

„Hadith-ul lui Jabir, radhi Allahu anhu, este explicit, dar nu cunoaştem naratorul care a relatat aceste ahadith de la Jabir, radhi Allahu anhu, lui Al-Muttalib."

Unii învăţaţi urmează acest principiu şi consideră că a consuma această carne îi este permis unui muhrim, dacă nu este el cel care vânează. Ahmad, Ishaq, Malik şi majoritatea învăţaţilor susţin o opinie similară.

Ash-Shafa'i a spus:

„Acesta este cel mai bun şi cel mai corect hadith, relatat în această privinţă."

Vânatul prins de un muhrim pentru un alt muhrim este interzis, chiar dacă este făcut cu sau fără permisiunea acestuia. Însă, dacă o persoană nu este în stare de ihram, vânează pentru sine şi oferă sau vinde

din aceasta unui muhrim, atunci muhrim-ului îi este permis aceasta.

Abdur-Rahman ibn Uthman, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Am mers la Hajj împreună cu Talha ibn Ubaidullah. În timp ce eram în stare de ihram, i-a fost dată lui Talha nişte carne de pasăre. În timp ce el dormea, unii dintre noi au mâncat din aceasta, iar alţii s-au abţinut. Atunci când Talha s-a trezit (şi i s-a spus despre aceasta), i-a lăsat pe cei care au mâncat şi a spus:

«Obişnuiam să mâncăm o astfel de carne în timp ce eram împreună cu Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam.»”

Un alt hadith interzice unui muhrim să consume această carne, aşa cum este hadith-ul relatat de la As-S’ab ibn Jathamah Al-Laithi, radhi Allahu anhu, care spune:

„Cineva a adus carne de zebră Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în timp ce el se afla în zona cunoscută Al-Abwa sau Bawaddan. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a refuzat şi atunci când a văzut un semn de supărare pe faţa celui care a adus-o, i-a spus:

«Refuzăm numai pentru că suntem în stare de ihram.»”

Luând în considerare ipoteza din spatele refuzului – şi anume că a fost vânată pentru cei care erau în stare de ihram – acest hadith poate fi reconsiderat. Cei care nu erau în stare de ihram au avut intenţia de a vâna pentru cei care erau în stare de ihram.

Ibn Abu Al-Barr a spus:

„Argumentul celor care susţin această opinie este susţinut de un hadith sahih, în această privinţă. Atunci când îl luăm în acest sens, nu găsim nicio contradicţie sau dezacord în aceste ahadith. Tot ce este Sunna trebuie interpretat în acest fel. Ele nu se contrazic între ele, atunci când sunt aplicate în contextele corespunzătoare. Ibn Al-Qayyim preferă această opinie şi spune:

«Toate tradiţiile companionilor, radhi Allahu anhum, aprobă aceasta.»”

Pedeapsa pentru încălcarea purităţii ihram-ului

Un muhrim care are un motiv valid, care îl obligă să încalce oricare dintre restricţi-

ile ihram-ului (aşa cum sunt rasul părului din cap, purtarea hainelor cusute, din cauza frigului, căldurii sau a altor motive, cu excepţia actului sexual), poate face acest lucru, dar va avea de sacrificat o oaie sau de hrănit şase săraci (fiecare sărac să primească cel puţin echivalentul a jumătate din măsura de sa'a) sau să postească trei zile, drept ispăşire.

Încălcarea restricţiilor ihram-ului, oricare alta cu excepţia actului sexual, nu anulează Hajj-ul sau Umra. Actul sexual anulează Hajj-ul sau Umra.

Abdur-Rahman ibn Abu Laila a relatat de la Ka'b ibn Ujrah, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut pe lângă el în Hudaybiya şi a spus:

„«Păduchii din capul tău te deranjează?»

El a zis:

«Da.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Rade-te în cap şi sacrifică o oaie, sau posteşte trei zile, sau oferă trei sa'a de curmale, pentru şase săraci.»"

Într-o altă relatare, acelaşi narator spune:

„În timp ce eram cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, la Hudaybiya, păduchii au infestat părul meu şi mă deranjau. A fost atât de rău, încât credeam că îmi voi pierde vederea. Apoi, Allah Atotputernicul a revelat versetul:

«(...) Acela dintre voi care este bolnav sau are o durere la cap [şi trebuie să se tundă], acela trebuie să se răscumpere printr-un Post, sau printr-o pomană, sau printr-o jertfă. (...)»

(Surat Al-Baqara, 2:196)

La aceasta, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, m-a chemat şi mi-a spus:

«Rade-te în cap, posteşte trei zile sau hrăneşte şase săraci cu câte un farq (o măsură folosită în Medina, în timpul Profetului, fiind echivalentul a şaizeci de rotl iraqieni) de stafide, sau sacrifică o oaie.»

Aşa că m-am ras în cap şi am sacrificat o oaie."

Cu privire la ispăşire, Ash-Shafa'i nu face nicio distincţie între un muhrim care a încălcat o restricţie a ihram-ului, cu un motiv care îl obligă să facă aceasta şi un muhrim care face acest lucru fără un motiv anume. În oricare din-

tre cazuri, ispăşirea trebuie plătită pentru aceasta.

Abu Hanifa susţine că o persoană care încalcă o restricţie a ihram-ului fără un motiv valid, trebuie să ofere o oaie drept ispăşire, dacă îşi poate permite. Persoana care nu îşi poate permite aceasta, trebuie să facă una din ispăşirile menţionate mai sus.

Smulgerea părului

Ata a relatat că dacă o persoană aflată în stare de ihram îşi smulge trei fire de păr sau mai multe, trebuie să sacrifice o oaie, în compensare pentru aceasta. Acest lucru a fost relatat de Sa'id ibn Mansur.

Ash-Shafa'i a relatat de la Ata că dacă un muhrim îşi smulge un fir de păr, trebuie să ofere un mudd (măsură egală cu cantitatea pe care o cuprinde un om cu ambele mâini făcute căuş) şi pentru două fire, două mudd, iar dacă a smuls mai mult de două fire de păr, atunci trebuie să sacrifice o oaie.

Ungerea cu ulei a corpului, în stare de ihram

Conform lui Abu Hanifa (acest lucru este spus în *Al-Musawa*), dacă un muhrim îşi masează o parte a corpului cu ulei sau oţet, acesta trebuie să sacrifice o oaie, drept ispăşire pentru aceasta.

Şcoala Shafa'i este de părere că dacă un muhrim foloseşte un ulei neparfumat, pe capul sau barba sa, atunci el trebuie să sacrifice o oaie, dar nu este ispăşire de făcut, dacă foloseşte acest ulei pentru o altă parte a corpului.

A purta haine cusute sau a pune parfum, din greşeală sau din ignoranţă

Un muhrim care poartă haine cusute sau foloseşte parfum din greşeală, pentru că a uitat sau din ignoranţă, acesta nu are nicio sancţiune.

Ya'la ibn Ummaya, radhi Allahu anhu, a relatat că un om a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, în timp ce acesta era la Al-Ju' rana. Omul purta o mantie şi atât capul (părul), cât şi barba sa, erau vopsite şi parfumate. El a spus:

„«Mesager al lui Allah! Am făcut intenţia pentru Umra,

dar am făcut ceea ce vezi!»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Spală-ţi părul şi barba şi scoate mantia, şi fă aşa cum trebuie să faci la Hajj.»"

(relatat de grup, cu excepţia lui Ibn Majah)

Bukhari a relatat că Ata, a spus:

„Dacă un muhrim foloseşte parfum sau îmbracă haine cusute, pentru că a uitat sau nu a ştiut, nu are nicio sancţiune şi nici nu îi este cerută vreo ispăşire."

Cu toate acestea, acest lucru diferă de cazul vânătorii – din neştiinţă sau uitare – pentru care un muhrim trebuie să sacrifice o oaie drept ispăşire, pentru că aceasta implică o obligaţie garantată financiar.

În ceea ce priveşte siguranţa proprietăţii, cunoaşterea, ignoranţa, uitarea şi intenţia, sunt toate la fel, ca şi în cazul proprietarilor.

Actul sexual anulează Hajj-ul

Ali, Omar şi Abu Huraira, radhi Allahu anhum, au emis un verdict cu privire la cel care are contact sexual cu soţia sa, în timp ce se află în starea de ihram. În acest verdict, ei spun:

„Ambii trebuie să termine Hajj-ul, dar trebuie să facă un alt Hajj în anul viitor şi să sacrifice un animal."

Abu Al-Abbas Tabari a spus:

„Dacă un muhrim are contact sexual cu soţia sa înainte de primul tahallul din ihram, indiferent dacă acesta a fost înainte sau după Arafah, aceasta îi va anula Hajj-ul. Cu toate acestea, el trebuie să continue ce mai are de făcut din ritualurile pentru Hajj. El trebuie să sacrifice o cămilă şi să repete Hajj-ul în anul următor."

Dacă soţia se afla în stare de ihram şi a acceptat ceea ce soţul său a făcut, ea trebuie să continue Hajj-ul, dar de asemenea, trebuie să îl repete anul următor şi, pe lângă aceasta, conform majorităţii învăţaţilor, trebuie să sacrifice un animal.

Conform celor spuse de Ata unii învăţaţi susţin că soţul şi soţia pot oferi un singur sacrificiu.

În comentariul său asupra acestui hadith, *Sharh Al-Sunnan,* Al-Baghawi a spus – şi aceasta este cea mai corectă

dintre cele două declaraţii ale lui Ash-Shafa'i – că bărbatului îi este cerut să plătească ispăşire pentru un act sexual făcut într-o zi din luna Ramadan. Acest cuplu trebuie să stea separat (acest lucru este obligatoriu, conform opiniei lui Ahmad şi Malik, dar şcolile Hanafi şi Shafa'i se referă la aceasta ca la o recomandare), atunci când merg la următorul Hajj (pentru a îl repeta pe cel din anul anterior), pentru a nu repeta ceea ce au făcut atunci.

În cazul în care pelerinul nu poate sacrifica o cămilă, el poate sacrifica o vacă. Dacă nu îşi poate permite, atunci poate sacrifica şapte oi. Şi dacă nu poate face nici aceasta, atunci el poate estima valoarea cămilei şi poate distribui mâncare săracilor şi nevoiaşilor, în valoarea acestei sume, astfel încât fiecare persoană să primească un mudd. Dacă nu poate face nici acest lucru, atunci trebuie să postească o zi pentru fiecare mudd ce trebuie dat.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Tawaf – ocolul în jurul Ka'abei

~ tradus de Alya Iacob ~

Cum se face Tawaf

1. Pelerinul trebuie să înceapă Tawaf-ul având umărul drept descoperit (bărbatul) şi Ka'aba în partea lui stângă, cu faţa spre Piatra Neagră, salutând-o, iar dacă este posibil, să o atingă cu mâna şi să o sărute, sau să arate spre ea şi să spună:

„Bismilleh wallahak baalla humma imanan bike wa tasdiqan bikitabike wa wafa'an bi 'ahdike wa ittiba'an li sunnati nabbiyyi salla Allahu aleihi wa salam."

(În numele lui Allah. Allah este Cel mai Mare! O, Allah! Încep acest Tawaf cu credinţa în Tine, afirmând adevărul Cărţii Tale, împlinind legământul cu Tine şi urmând exemplul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.)

4. Este recomandat să se meargă puţin mai repede în primele trei ronduri. Pelerinul trebuie să meargă cât mai aproape de Ka'aba, în paşi mărunţi.

În următoarele patru ronduri, se revine la mersul normal. Dacă cineva nu poate să meargă mai repede sau să ajungă aproape de Ka'aba, din cauza aglomeraţiei, poate face Tawaf, chiar dacă distanţa este mare, dar în direcţia indicată, ca toţi ceilalţi.

Dacă este posibil, este recomandat să se atingă Colţul Yemenit (Ar-Rukn Al-Yemeni) şi, de asemenea, să se atingă şi să se sărute Piatra Neagră (în caz contrar, dacă din cauza aglomeraţiei nu se poate face acest lucru, trebuie să se salute Piatra Neagră şi să se spună «Allahu Akbar!»)

3. Este, de asemenea, recomandat să se facă mult dhikr şi dua.

Pentru aceasta, musulmanul poate alege dintre duaurile prescrise, fără a restricţiona pe cineva la anumite Rugăciuni sau fără a repeta ceea ce spun cei din jurul lui.

Nu sunt Rugăciuni specifice pentru aceasta. Rugăciunile pe care unii musulmani le fac la variate ronduri de Tawaf nu au nicio autenticitate. Nu sunt relatate dua-uri specifice, făcute de către Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Musulmanul trebuie să se roage pentru el, pentru familia sa, pentru fraţii lui în credinţă şi pentru ceva bun, atât pentru această viaţă, cât mai ales pentru Viaţa de Apoi.

Referitor la aceasta, au fost relatate câteva dua-uri:

1. Cu faţa îndreptată spre Piatra Neagră, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea:

„Allahumma imanan bike wa tasdiqan bikitabik wa wafa an bi'ahadike wa Itba'an li sunnat nabbiyyike bismillehi wa Allahu akbar"

(O, Allah! Încep acest Tawaf cu credinţa în Tine, afirmând adevărul Cărţii Tale, împlinind legământul cu Tine şi urmând exemplul Profetului Tău, salla Allahu aleihi wa sallam. În numele lui Allah! Allah este Cel mai Mare!)

2. Pentru Tawaf, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„SubhanAllah wal hamdulilleh wa la ilaha illa Allah wa Allahu akbar wa la haula wa la quwwata illa billeh."

(Toată Slava este a lui Allah, toată Mulţumirea este a lui Allah, nu este alt dumnezeu în afară de Allah. Allah este Cel mai Mare. Nu este putere decât la Allah.)

(relatat de Ibn Majah)

3. La Colţul Yemenit, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Rabbana aatina fi dunniyya hasanatan wa fil akhirati hasanatan wa qina adhaban nar."

(O, Domnul nostru! Dă-ne nouă bine în această lume şi bine în Lumea de Apoi şi fereşte-ne pe noi de pedeapsa Focului.)

(relatat de Abu Dawud şi Ash-Shafa'i, sub autoritatea lui Omar, radhi Allahu anhu)

4. Ash-Shafa'i a spus:

„De fiecare dată când se trece pe lângă Piatra Neagră, trebuie să se spună Allahu Akbar şi când se merge repede, trebuie să se spună dua:

«Allahumma ij alhu hajjan mabruran wa dhanban maghfuran wa

Sa'iyan mashkuran.»

(O, Allah! Să fie un Hajj acceptat, cu păcatele iertate şi cu un efort apreciat.)

De asemenea, pe durata fiecărui rond de Tawaf, trebuie să se spună:

„Rabbighfir warham wa'fu ama ta'lam wa antal a'azzul akram allahumma aatina fi dunniyya hasanatan wafil aakhirati hasantan wa qina adhaban nar."

(O, Domnul meu! Iartă-ne şi ai milă de noi, iartă-ne păcatele pe care numai Tu le ştii, Tu eşti Cel mai Cinstit şi Demn. O, Allah! Dă-ne nouă bine în această lume şi bine în lumea cealaltă, şi fereşte-ne pe noi de pedeapsa Focului!)

Este relatat despre Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că, atunci când mergea între Colţul Yemenit şi Piatra Neagră, obişnuia să spună:

„Allahumma qanni'nibime razaqtani wa bariklifihi wakhluf alayye kulle gha'ibatin bikheir."

(O, Allah! Lasă-mă să fiu mulţumit cu ceea ce îmi dai, o, Allah! Binecuvântează-l pentru mine. O, Allah! Înlocuieşte fiecare bun de care îmi este dor cu ceva bun.)

(relatat de Sa'id ibn Mansur şi Al-Hakim)

Recitarea Coranului în Tawaf

Musulmanul poate recita din Coran în timp ce se face Tawaf, pentru că scopul Tawaf-ului este de a-L pomeni pe Allah subhanahu wa ta'ala, iar Coranul este pomenirea lui Allah Preaînaltul.

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Tawaf-ul în jurul Casei lui Allah, mersul între Safa şi Marwa şi aruncatul cu pietre la Jamarat sunt făcute pentru a-L pomeni pe Allah."

(relatat de Abu Dawud şi Tirmidhi)

Virtuţile Tawaf-ului

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„În fiecare zi, Allah coboară o sută douăzeci de falduri din Mila Sa, pentru robii Lui care fac Hajj (la Casa Lui). Şaizeci dintre acestea sunt pentru cei care fac Tawaf, patruzeci dintre acestea pentru

cei care fac Rugăciunea acolo, iar douăzeci pentru cei care privesc Ka'aba."

5. Pentru a încheia Tawaf-ul, pelerinul trebuie să facă două rakaat de Rugăciune la Maqam Ibrahim, recitând surele Al-Kafirun (109) şi Al-Ikhlas (112). Aceasta va încheia Tawaf-ul în jurul Ka' abei.

Acest Tawaf este numit Tawaf Al-Qudum (ocolul de sosire), dacă pelerinul face mufrid (singur) Hajj-ul. În alt caz, este numit Tawaf At-Tahayyat (ocolul de salutare) sau Tawaf Ad-Dakhul (ocolul de intrare). Aceasta nu este o condiţie esenţială şi nicio obligaţie. Pentru pelerinul care face Hajj At-Tamattu (a face Hajj şi Umra cu o pauză), sau face Hajj Al-Qiran (a face Hajj şi Umra fără pauză), este Tawaf Al-Umra (ocolul pentru Umra) şi după ce l-a făcut, pelerinul nu trebuie să mai facă Tawaf At-Tahayyat sau Tawaf Al-Qudum. Acesta trebuie să termine Umra făcând Sa'y (cele şapte drumuri) între Safa şi Marwa.

Tipuri de Tawaf

1. Tawaf Al-Qudum (de sosire);
2. Tawaf Al-Ifada (întoarcerea de la ocolul Mina);
3. Tawaf Al-Wada' (de Adio). Vom vorbi despre aceasta separat;
4. Tawaf At-Tatawwu' (Tawaf-ul voluntar).

Pelerinul trebuie să profite din plin de şederea sa la Mecca şi să ofere cât mai multe Tawaf-uri voluntare, Rugăciuni şi dua-uri în Moscheea Sacră. O Rugăciune efectuată acolo este egală cu o sută de mii de Rugăciuni făcute într-o altă moschee.

În Tawaf-ul voluntar nu este necesar să se lase un umăr descoperit sau să se meargă puţin mai repede. În timp ce o moschee oarecare se salută prin efectuarea a două rakaat de Rugăciune voluntară, pentru Moscheea Sacră este Sunna să se facă Tawaf ca formă de salut.

Reguli pentru pelerinul care face Tawaf

1. Curăţarea tuturor impurităţilor majore şi minore

Şcoala Hanafi susţine că nu este o condiţie necesară ca

pelerinul să se cureţe de impurităţi; este, însă, o obligaţie care, dacă nu este îndeplinită, poate fi compensată printr-un sacrificiu. Aceasta, dacă pelerinul face Tawaf cu impurităţi minore, Tawaf-ul său este valid, dar va trebui să ofere o oaie, drept sacrificiu.

Dacă pelerinul este în stare de janaba sau haid, Tawaf-ul său este valid, dar are de sacrificat o cămilă drept ispăşire şi să repete Tawaf-ul cât timp mai stă în Mecca.

Cât despre curăţirea hainelor sau a corpului de impurităţi, şcoala Hanafi o consideră Sunna.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Tawaf-ul este (similar cu) o Rugăciune, însă Allah Atotputernicul a făcut vorbirea pentru pelerin (care face Tawaf) permisă. Deci, cine vorbeşte (când face Tawaf) trebuie să spună numai lucruri bune.”

(relatat de Tirmidhi şi Ad-Daraqutni)

De asemenea, aceasta este relatat de Al-Hakim, Ibn Khuzayma şi Ibn As-Sakan, ca fiind hadith sahih.

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a intrat la ea şi a găsit-o plângând. A întrebat-o:

„«Eşti la perioada lunară? Plângi pentru că ai menstruaţie?»

Ea a răspuns:

«Da.»

La aceasta, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Aceasta este ceea ce a scris Allah Cel Atotputernic, pentru toate fiicele lui Adam. Trebuie să faci toate ritualurile pentru Hajj, cu excepţia Tawaf-ului – pe care îl poţi face după ce faci baie completă (când eşti curată).»”

(relatat de Muslim)

De asemenea, Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Primul lucru pe care l-a făcut Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, când a sosit în Mecca, a fost wudhu şi apoi a făcut Tawaf la Ka’aba.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Există un consens, privind faptul că dacă unul dintre pelerini suferă de o boală care îl face să fie continuu impur din punct de vedere fizic, cum

ar fi scurgeri de urină sau sângerare continuă, sau în cazul femeii la menstruaţie, se poate efectua Tawaf-ul, fără nicio sancţiune sau ispăşire.

Malik a relatat că o femeie a venit la Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhu, căutând un verdict. Ea a spus:

„«Am venit la Moscheea Sacră să fac Tawaf, dar când am ajuns la uşa Moscheii, am început să sângerez. Aşa că am plecat şi am aşteptat până am devenit curată, apoi m-am întors la Moscheea Sacră. Dar, din nou, când am ajuns la uşă, am sângerat. Am plecat şi m-am întors când am fost curată. Dar când am ajuns la uşa Moscheii, am început să sângerez iar. (Ce să fac?)»

Ibn Omar a spus:

«Acea sângerare este un obstacol de la Diavol. Trebuie să faci baie, să pui ceva cârpe în părţile intime şi apoi să faci Tawaf.»”

2. *A se acoperi aura*

Bărbatul trebuie să se acopere de la ombilic la genunchi, iar femeia să îşi acopere tot corpul, cu excepţia feţei şi a mâinilor.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat:

„În timpul Hajj-ului în care Abu Bakr a fost numit lider de către Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, înainte de Hajj-ul de Adio, Abu Bakr m-a trimis cu un grup să anunţ ziua Nahr – 10 din Dhul-Hijja – şi să proclam:

«Niciun idolatru şi nicio persoană goală nu va mai fi lăsată să facă Tawaf la Ka’aba, după acest an.»”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

3. *Pelerinul trebuie să facă şapte ronduri complete la Ka’aba*

Dacă pelerinul face chiar şi un singur pas în plus în cele şapte ronduri, aceasta nu va mai conta. Dacă el are dubii privind numărul efectuat, trebuie să îşi asume numărul cel mai mic de ocoluri, şi apoi să completeze până la şapte. Dacă termină Tawaf şi nu este sigur de numărul efectuat, nu are nicio sancţiune şi nu i se cere nimic în plus.

4. *Pelerinul trebuie să înceapă şi să termine Tawaf-ul la Piatra Neagră*

5. *Când se face Tawaf,*

Ka'aba trebuie să fie situată în partea stângă a pelerinului

Ocolul făcut cu Ka'aba aflată pe partea dreaptă a pelerinului nu este valid.

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Când Mesagerul lui Allah a sosit în Mecca, el a mers la Piatra Neagră, a sărutat-o şi apoi a mers în partea dreaptă. A mers mai repede primele trei ocoluri şi a mers normal în ultimele patru."

(relatat de Muslim)

6. Tawaf-ul trebuie făcut pe exteriorul Ka'abei, în jurul ei

Allah subhanahu wa ta'ala a poruncit să facem ocolul Ka' abei pe exterior şi nu în interior, spunând:

„(...) şi să înconjoare Casa cea străveche."

(Surat Al-Hajj, 22:29)

Este recomandat ca pelerinul să rămână cât mai aproape de Ka'aba, dacă poate face aceasta.

7. Tawaf-ul trebuie să fie urmat imediat de Sa'y (între Safa şi Marwa)

Cu toate acestea, se poate face o scurtă pauză între cele două.

Dacă este un motiv valid, de asemenea, un interval mai mare de timp este permis şi nu este niciun rău în aceasta.

Şcolile Hanafi şi Shafa'i susţin că acea continuare (imediat după Tawaf) este Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

De asemenea, nu este niciun rău dacă pelerinul face Tawaf în părţi şi cu intervale de timp mai lungi între ele şi chiar dacă nu este făcut cu un motiv valid, putând continua numărul de ocoluri rămas, până când termină Tawaf-ul.

Sa'id ibn Mansur a relatat de la Humaid ibn Zaid că el a spus:

„L-am văzut pe Abdullah ibn Omar mergând de trei sau patru ori în jurul Ka'abei, apoi a stat jos şi s-a odihnit, în timp ce servitorul său îi făcea aer. Apoi a reluat Tawaf-ul de unde l-a lăsat."

Ambele şcoli, Hanafi şi Shafa'i, susţin că dacă pelerinul pierde wudhu, acesta trebuie refăcut şi apoi se reia Tawaf-ul de la ultimul număr efectuat, fără a se ţine cont de durata intervalului de timp.

Este relatat că odată, Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a

auzit adhan-ul în timp ce făcea Tawaf. A întrerupt Tawaf-ul şi a făcut Rugăciunea în grup. Apoi a reluat Tawaf-ul de unde a rămas.

Este relatat că Ata a dat un verdict cu privire la o persoană care a trebuit să întrerupă Tawaf-ul pentru a participa la o Rugăciune de înmormântare, spunând că aceasta poate relua Tawaf-ul de unde a rămas.

Ce este Sunna în Tawaf

În Tawaf, este Sunna:

1. Statul cu faţa la Piatra Neagră, la începerea Tawaf-ului şi rostirea Takbir-ului (Allahu Akbar) şi a Tahlil-ului (La ilahe illa Allah), ridicatul mâinilor ca la dua şi, dacă este posibil, atingerea cu ambele mâini sau sărutul uşor al Pietrei Negre.

Dacă nu, pelerinul poate să o atingă cu mâna şi apoi să îşi sărute mâna, sau dacă nici aceasta nu este posibil, se poate doar arăta spre ea cu un băţ sau altceva, aşa cum este menţionat şi în următoarele ahadith:

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a stat în faţa Pietrei Negre, a atins-o, apoi a pus buzele sale pe ea şi a plâns timp îndelungat.

Omar, de asemenea, a plâns timp îndelungat. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«O, Omar, acesta este locul în care ar trebui vărsate lacrimi.»”

(relatat de Al-Hakim)

Este relatat de Ibn Abbas că Omar, radhi Allahu anhum, s-a aplecat spre Piatra Neagră şi a spus:

„Pe Allah! Ştiu că eşti doar o piatră, dar dacă nu îl vedeam pe iubitul nostru Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, sărutându-te şi atingându-te, nici eu nu aş fi făcut aşa.”

Sfântul Coran spune:

„Aţi avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă (...)”

(Surat Al-Ahzab, 33:21)

Aceasta a fost relatat de Ahmad şi alţii, în cuvinte uşor diferite.

Nafi’, radhi Allahu anhu, a spus:

„Am văzut pe Ibn Omar atingând Piatra Neagră cu mâna, apoi îşi săruta mâna şi spunea:

«De când l-am văzut pe

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, făcând aceasta, nu mai m-am oprit din a o face şi eu.»”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Suwayd ibn Ghaflah a spus:

„L-am văzut pe Omar sărutând Piatra Neagră şi atingând-o. Apoi a spus:

«Ştiu că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a avut ceva special pentru aceasta.»”

(relatat de Muslim)

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să vină la Ka’aba, să atingă Piatra Neagră şi să spună:

„Bismillehi wa Allahu Akbar.”

(În numele lui Allah, Allah este Cel mai Mare.)

(relatat de Ahmad)

Muslim a relatat sub autoritatea lui Abu Tufail, radhi Allahu anhu, că el a spus:

„L-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, făcând Tawaf în jurul Ka’abei şi atingând-o cu un băţ şi apoi săruta băţul.”

Bukhari, Muslim şi Abu Dawud au relatat că Omar, radhi Allahu anhu, s-a apropiat de Piatra Neagră şi a sărutat-o. Apoi a spus:

„Ştiu că eşti o simplă piatră, care nu poate face nici rău şi nici bine. Dacă nu îl vedeam pe Profet că te-a sărutat, nu te sărutam nici eu.”

Al-Khattabi a spus:

„Acest lucru arată că respectarea Sunnei este obligatorie, indiferent dacă înţelegem sau nu înţelepciunea din ea.”

Aceste informaţii devin obligativitatea acelora care le au, chiar dacă nu au înţeles pe deplin sensul lor. Este ştiut că a săruta Piatra Neagră reprezintă un semn de respect pentru aceasta, o recunoaştere a obligaţiilor noastre faţă de ea; o folosim ca mijloc de a solicita binecuvântările lui Allah Preaînaltul. Cu adevărat, Allah subhanahu wa ta’ala a preferat unele pietre în favoarea altora, aşa cum El, Preaînaltul, a preferat câteva ţări şi oraşe, zile şi nopţi şi luni în locul altora. Spiritul care stă la baza tuturor acestor lucruri este o indiscutabilă supunere faţă de Allah Preaînaltul.

Sunt unele ahadith care spun:

„Piatra Neagră este mâna dreaptă a lui Allah pe pământ.”

(acest hadith este considerat foarte slab de marii învăţaţi, precum Sheikh Albani şi Sheikh Ibn Taymiyya)

Găsim, totuşi, o justificare plauzibilă şi raţională pentru această afirmaţie. Cu alte cuvinte, cel care atinge Piatra Neagră, promite supunere faţă de Allah subhanahu wa ta’ala din acel loc, se lasă în Voia lui Allah, aşa cum fac un pact unii servitori cu regii lor.

Al-Muhallib a spus:

„Hadith-ul lui Omar, radhi Allahu anhu, respinge afirmaţiile celor care spun că:

«Piatra Neagră este mâna dreaptă a lui Allah pe pământ, prin care El dă mâna cu robii Lui.»

Allah să ne ferească să Îi atribuim părţi fizice lui Allah subhanahu wa ta’ala.

Porunca de a săruta Piatra Neagră este un semn care demonstrează palpabil supunerea în faţa lui Allah subhanahu wa ta’ala a celui care crede. Poate fi comparată cu porunca pentru Iblis de a se pleca în faţa lui Adam, aleihi sallam.

Cu toate acestea, nu avem o dovadă certă pentru a crede că oricare dintre pietrele folosite la construcţia Ka’abei iniţiale (de către Ibrahim şi Ismail, aleihum sallam) mai este acolo şi acum, cu excepţia Pietrei Negre.”

Aglomeraţia de la Piatra Neagră

Nu este nimic rău în aglomeraţia din jurul Pietrei Negre, atâta timp cât aceasta nu face rău altor persoane.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, se chinuia de multe ori prin mulţime să ajungă la Piatra Neagră; atât de mult, uneori, încât era lovit în faţă, iar nasul lui sângera. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus lui Omar, radhi Allahu anhu:

„O, Abu Hafs! Tu eşti un om puternic. Nu te înghesui cu ceilalţi la Piatra Neagră. Ai putea răni o persoană mai slabă. Dacă găseşti o oportunitate de a o săruta şi de a o atinge, atunci fă-o. Dacă nu, spune Allahu Akbar şi continuă Tawaf-ul.”

(relatat de Ash-Shafa’i)

1. Idtiba’ (Descoperirea umărului

pelerinului)

Este relatat de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi companionii săi, radhi Allahu anhum, au declarat intenţia lor de a face Umra de la Ju'rana, prin a pune ihram (îmbrăcămintea pentru Hajj), dar lăsau umărul drept descoperit (al bărbatului – pelerinului), aducând ihram-ul de sub axila dreaptă până sus, acoperind umărul stâng."

(relatat de Ahmad şi Abu Dawud)

Majoritatea învăţaţilor susţine o opinie similară şi spune că făcând aceasta este mai uşor în prima parte a Tawaf-ului, când se merge puţin mai repede.

2. Ramal (Mersul mai rapid)

Mersul mai rapid, cu mişcări de umeri şi paşi mărunţi, oferă un sentiment de putere şi energie.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa salam, mergea mai rapid de la Piatra Neagră până la Piatra Neagră de trei ori, şi revenea la mersul normal în ultimele patru ocoluri.

Ramal (mersul mai rapid) şi idtiba' (lăsarea umărului drept neacoperit) este **numai pentru bărbaţii** care fac Tawaf şi Umra.

În cazul în care pelerinul face Hajj, Tawaf-ul este întotdeauna urmat de Sa'y (mersul între Safa şi Marwa).

Şcoala Shafa'i susţine că un pelerin care face idtiba' şi ramal, când face Tawaf Al-Qudum la sosire şi apoi face Sa'y între Safa şi Marwa, nu trebuie să repete idtiba' şi ramal, în Tawaf Al-Ifada (când se întoarce de la Arafah).

Dacă pelerinul nu face Sa'y după Tawaf şi amână acesta până după Tawaf Az-Ziyara (Tawaf-ul de vizită), el trebuie să facă idtiba' (să descopere umărul drept) şi ramal (mersul mai rapid) şi atunci când face Tawaf Az-Ziyara.

Femeile nu sunt obligate nici să meargă repede şi în niciun caz să îşi descopere umărul drept.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Femeile nu sunt obligate să meargă repede în ocolul Ka'abei şi nici când se face

Sa'y între Safa şi Marwa."
(relatat de Bayhaqi)

Înţelepciunea din spatele ramal

Ce este înţelepciunea din spatele ramal?

Este relatat de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că:

„Atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi companionii săi, radhi Allahu anhum, au sosit la Mecca, erau foarte slăbiţi de febra pe care au avut-o la Yatrib. În acest context, idolatrii au spus:

«Un om slăbit de febră va veni la tine şi el este atins de rău.»

Allah subhanahu wa ta'ala l-a informat pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, despre ceea ce spun ei. Aşa că le-a ordonat să meargă puţin mai repede în primele trei ocoluri din Tawaf în jurul Ka'abei, şi să meargă între cele două colţuri ale ei. Când idolatrii au văzut musulmanii mergând mai repede, au zis:

«Aceştia sunt oamenii care ai spus că sunt slăbiţi din cauza febrei? Ei sunt mai puternici şi mai solizi decât noi!»

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a adăugat:

«Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a ordonat ca ei să meargă mai repede în toate cele şapte ocoluri, pentru a nu-i surmena.»"

(relatat de Bukhari, Muslim şi Abu Dawud)

Omar, radhi Allahu anhu, era de părere că mersul mai rapid trebuia să fie oprit, pentru că nu mai era necesar, odată ce musulmanii au devenit mai puternici. Dar a decis, totuşi, să îl lase (în forma originală), pentru ca viitoarele generaţii de musulmani să poată împărţi un sentiment similar cu cel care a fost trăit de vechea generaţie de musulmani.

Muhibbuddin At-Tabari a spus:

„Uneori, anumite reguli sunt prescrise în Religie pentru un motiv anume şi, mai târziu, chiar dacă acel motiv nu mai există, regulile rămân valabile."

Zaid ibn Aslam a relatat de la tatăl său, care a spus:

„L-am auzit pe Omar ibn Al-Khattab spunând:

«De ce se mai face ramal astăzi? De ce dezgoliţi umărul (în Tawaf)? Allah a făcut Isla-

mul solid şi a alungat neîncrederea şi necredincioşii; totuşi, nu trebuie să abandonăm ceea ce se făcea în timpul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.»”

Atingerea Colţului Yemenit

Aceasta se bazează pe ceea ce a declarat Ibn Omar, radhi Allahu anhu:

„«Nu l-am văzut niciodată pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, atingând altă parte din Ka’aba, în afară de cele două colţuri: Piatra Neagră şi Colţul Yemenit.»

Şi a adăugat:

«Indiferent de cât de grele erau circumstanţele, nu am renunţat la atingerea acestor două colţuri – Colţul Yemenit şi Piatra Neagră – de când l-am văzut pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, făcând aceasta.»”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Un pelerin care face Tawaf atinge aceste două colţuri, şi nu altele, pentru că ele au un merit deosebit.

Piatra Neagră se distinge prin două lucruri:

1. Este aşezată în fundaţia pusă de Profetul Ibrahim, aleihi sallam, şi
2. Marchează începutul şi sfârşitul Tawaf-ului.

Colţul Yemenit este pe partea opusă Pietrei Negre şi este, de asemenea, pus în fundaţia ridicată de Ibrahim, aleihi sallam.

Atunci când Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus despre declaraţia Aishei, radhi Allahu anha:

„«Unele dintre Hijr Ismail fac parte din Ka’aba.»

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

«Cred că Aisha a auzit aceasta de la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Cred că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a făcut niciodată Tawaf fără să atingă cele două colţuri, care, totuşi, nu sunt fundaţia Casei, şi din această cauză pelerinii fac ocol în jurul Ka’abei.»”

(relatat de Abu Dawud)

Cu toate acestea, comunitatea musulmană este de acord cu privire la oportunitatea de a atinge aceste două colţuri.

Pelerinul care face Tawaf la Ka’aba poate să nu atingă

celelalte două colţuri.

Ibn Hibban a relatat în *Sahih*-ul său că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Piatra Neagră şi Colţul Yemenit fac ca păcatele să fie iertate.”

A oferi două rakaat de Rugăciune, după Tawaf

Face parte din Sunna să fie oferite două rakaat de Rugăciune după terminarea Tawaf-ului, la Maqam Ibrahim sau în oricare alt loc situat în Moscheea Sacră, indiferent dacă este Tawaf voluntar sau obligatoriu (Hajj sau Umra).

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a venit la Mecca, a făcut ocol în jurul Ka’abei de şapte ori, apoi a mers la Maqam Ibrahim şi a recitat versetul din Coran:

«Ţineţi locul lui Avraam ca loc de Rugăciune!»

(Surat Al-Baqara, 2:125)

El a făcut Rugăciunea în spatele lui şi a mers la Piatra Neagră şi a sărutat-o.”

(relatat de Tirmidhi)

„În aceste două rakaat de Rugăciune, este Sunna să se recite Surat Al-Kafirun, în prima rakaa, şi Surat Al-Ikhlas în a doua rakaa, după Surat Al-Fatiha.”

(relatat de Muslim)

Aceste două rakaat pot fi oferite la orice timp din zi şi din noapte.

Jubair ibn Mut’im, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O, Bani Abd Al-Manaf! Nu spune nimănui să facă Tawaf la Ka’aba. Pelerinul se poate ruga (în Moscheea Sacră) la orice timp din zi sau din noapte.”

(relatat de Ahmad, Abu Dawud şi Tirmidhi)

Ash-Shafa’i şi Ahmad susţin acest punct de vedere.

Deşi este Sunna ca aceste două rakaat după Tawaf să fie oferite în Moscheea Sacră, pot fi, de asemenea, oferite şi în afara ei.

„Umm Salama, radhi Allahu anha, a relatat că a făcut Tawaf în jurul Casei călare, dar ea nu a oferit cele două rakaat de Rugăciune până nu a părăsit Moscheea.”

(relatat de Bukhari)

Malik a relatat de la Omar,

radhi Allahu anhu, că a oferit aceste două rakaat în valea Dhi Tuwa.

Bukhari, de asemenea, a relatat că Omar, radhi Allahu anhu, a făcut Rugăciunea (aceste două rakaat) în afara Moscheii Sacre.

Dacă pelerinul a făcut o Rugăciune prescrisă după Tawaf, atunci nu mai este nevoie ca el să facă aceste două rakaat.

Şcoala Shafa'i susţine acest punct de vedere, care este, de asemenea, în concordanţă cu binecunoscuta părere a lui Ahmad.

Şcolile Maliki şi Hanafi sunt de părere că aceste două rakaat trebuie oferite şi nicio altă Rugăciune nu le poate înlocui.

Trecerea prin faţa acelora care se roagă în Moscheea Sacră

Este permis să se facă Rugăciunea în Moscheea Sacră, în timp ce pelerinii, bărbaţi şi femei, trec prin faţa celor care oferă Rugăciunea. Nu este niciun rău în aceasta, şi este una dintre caracteristicile speciale ale Moscheii Sacre.

Jubair ibn Kathir ibn Al-Muttalib ibn Wida'ah a relatat de la câţiva membri de familie şi de la bunicul său, care a spus:

„«L-am văzut pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, făcând Rugăciunea în Moscheea Sacră, în zona adiacentă Bani Sahm, în timp ce pelerinii treceau prin faţa lui, şi nu avea nicio sutra (protecţie) în faţa lui.»

Sufiyan ibn Uyaina a spus:

«Nu era nimic pus între el şi Ka'aba.»"

(relatat de Abu Dawud, Nasa'i şi Ibn Majah)

Bărbaţii şi femeile făcând Tawaf-ul împreună

Ibn Juraij a relatat:

„Ata mi-a spus că atunci când Ibn Hisham a interzis femeilor să facă Tawaf împreună cu bărbaţii, el l-a întrebat:

«Cum îndrăzneşti tu să interzici aceasta, în timp ce soţiile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, făceau Tawaf odată cu alţi bărbaţi?»

El a mai adăugat:

«L-am întrebat:

„Făceau aceasta înainte, sau după porunca de a purta

văl?”»

El a spus:

«Făceau aceasta după revelaţia poruncii de a purta văl.»

Am spus:

«Cum se puteau amesteca cu bărbaţii?»

A zis:

«Nu se amestecau cu bărbaţii. Aisha obişnuia să facă Tawaf stând departe de bărbaţi şi fără a se amesteca cu ei. O femeie a întrebat-o:

„O, mamă a credincioşilor! Să atingem Piatra Neagră şi să o sărutăm?”

Aisha a spus:

„Pleacă de aici, şi a refuzat să i se alăture.”»”

(relatat de Bukhari)

Se deghizau noaptea şi făceau Tawaf cu bărbaţii, dar atunci când intrau în Moschee, aşteptau şi apoi plecau după ce bărbaţii părăseau acel loc.

Femeia poate atinge şi săruta Piatra Neagră, atunci când are această oportunitate şi nu sunt bărbaţi împrejur.

Este relatat că Aisha, radhi Allahu anha, a spus unei femei:

„Nu te amesteca cu alţii la Piatra Neagră, dar dacă ai ocazia, atinge-o şi sărut-o, dar dacă este aglomeraţie, spune Takbir (Allahu Akbar) când eşti în faţa ei, şi fă Tawaf, nu face rău nimănui.”

A face Tawaf-ul călare

Musulmanul, chiar dacă poate merge, poate face Tawaf-ul în timp ce călăreşte, cu condiţia să fie un motiv valid pentru aceasta.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„În timpul Pelerinajului de Adio, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Tawaf-ul călare şi a atins Piatra Neagră cu un băţ pe care îl avea la el.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat că în timpul Pelerinajului de Adio, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Tawaf şi Sa’y între Safa şi Marwa călare, aceasta pentru ca oamenii să îl vadă, să atragă atenţia asupra lui, şi pentru a le da oamenilor posibilitatea de a-l întreba orice (doreau ei), şi ca oamenii să se adune în jurul său.

Alăturarea unui leproscelor care fac Tawaf

Malik a relatat de la Ibn Abi Mulaikah că Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, a văzut o femeie care suferea de lepră, făcând Tawaf cu ceilalţi.

El i-a spus:

„«O, roabă a lui Allah! Nu face rău altora. De ce nu stai acasă?»

Aşa că ea a stat acasă. După moartea lui Omar, un om a vizitat-o şi i-a spus:

«Cel care nu te-a lăsat să faci Tawaf a murit. Poţi să mergi să faci Tawaf.»

Ea a răspuns:

«Nu trebuie să ascult o persoană când trăieşte şi să nu o mai ascult după ce a murit.»”

Oportunitatea de a bea apă ZamZam

După terminarea celor şapte ocoluri ale Tawaf-ului şi după oferirea celor două rakaat la Maqam Ibrahim, este recomandat a se bea apă ZamZam.

Bukhari şi Muslim au confirmat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a băut apă ZamZam şi a spus:

„Este o apă binecuvântată; este hrană pentru flămânzi şi vindecare pentru bolnavi.”

Este relatat că Îngerul Jibril, aleihi sallam, a spălat inima Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, cu această apă, în noaptea călătoriei Al-’Isra’.

Tabarani, în *Al-Kabir*, şi Ibn Hibban au relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cea mai bună apă de pe pământ este apa ZamZam. Ea este hrană pentru flămânzi şi vindecare pentru bolnavi.”

(*Al-Mundhri*)

Etichete pentru a bea apă ZamZam

Cel care bea apă ZamZam trebuie să aibă intenţia şi speranţa în vindecare, binecuvântare şi ceea ce este bun pentru el în această viaţă şi în Viaţa de Apoi.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Apa ZamZam este (bună) oricare ar fi intenţia cu care este băută.”

Suwayd ibn Sa’id a relatat:

„Atunci când apa ZamZam a fost adusă la Abdullah ibn Al-Mubarak, am văzut că el a

băut puţin, apoi, întorcând faţa spre Ka'aba, a spus:

«O, Allah! Ibn Abi Al-Mawali ne-a spus, sub autoritatea lui Mohammed ibn Al-Monkader, care a relatat de la Jabir că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Apa ZamZam este bună pentru orice intenţionezi (în timp ce o bei)."

Intenţionez să beau această apă pentru a nu mai simţi setea în Ziua Judecăţii.»

Apoi a băut restul de apă."

(relatat de Bayhaqi)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Apa ZamZam este bună pentru orice intenţionezi (în timp ce o bei). Dacă bei şi îţi doreşti vindecare, Allah îţi va oferi vindecare. Dacă vrei să îţi potoleşti foamea, Allah îţi va satisface foamea. Dacă bei pentru a potoli setea, Allah va potoli setea. ZamZam este un bine săpat de Îngerul Jibril, prin care Allah a stins setea lui Ismail."

Aceasta a fost relatat de Ad-Daraqutni şi Al-Hakim, care a adăugat:

„Şi dacă bei şi ceri adăpost lui Allah, Allah îţi va da adăpost."

Este de preferat ca musulmanul să bea apa ZamZam în trei înghiţituri, cu faţa spre Ka'aba; să bea cât de mult poate, să Îi mulţumească lui Allah subhanahu wa ta'ala şi să se roage aşa cum Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a făcut.

Abu Mulaikah a relatat:

„Un bărbat a venit la Ibn Abbas. El l-a întrebat pe om:

«De unde vii?»

Omul a spus:

«Vin de la binele ZamZam.»

Ibn Abbas l-a întrebat:

«Ai băut din ea aşa cum trebuie să bei?

Omul a întrebat:

«O, Ibn Abbas, cum trebuie să beau?»

Ibn Abbas a răspuns:

«Când bei apa ZamZam, trebuie să fii cu faţa la Qibla, să Îl pomeneşti pe Allah, să bei cu trei înghiţituri, cât de mult poţi şi să aduci laude şi mulţumiri lui Allah, când termini de băut. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O diferenţă majoră dintre noi şi ipocriţi este că ei nu se satură niciodată din apa

ZamZam.”»”

(relatat de Ibn Majah, Ad-Daraqutni şi Al-Hakim)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, obişnuia să facă dua, de câte ori bea apă ZamZam:

„Allahumma inni as’aluke ilman nafi’an wa rizqan wa-si’an wa shifa an min kuli da in”

(O, Allah! Dă-mi cunoştinţe benefice, provizii bogate şi vindecare de la orice boală!)

Originea apei ZamZam

Explicând originea apei ZamZam, Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Atunci când Hajar a ajuns la muntele Marwa, în căutare de apă pentru fiul său Ismail şi pentru ea, a auzit o voce care îi spunea:

«Linişte!»

Apoi, a auzit din nou vocea, la care ea a zis:

«Te-am auzit. Ajută-mă dacă poţi.»

Şi dintr-odată, ea a văzut un Înger pe locul unde este acum apa ZamZam. El ori a săpat, ori a apăsat cu călcâiul său, ori a atins pământul cu aripa sa şi a apărut un izvor. Ea a pus apă în vasul pe care îl avea şi a încercat să oprească apa.”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Fie ca Allah să aibă milă de mama lui Ismail. Dacă ea îl lăsa neatins,”

sau (naratorul nu era sigur)

Profetul a spus:

„Dacă nu bea din această apă, ZamZam ar fi devenit o fântână.”

El a adăugat:

„Aşa că a băut apa şi a dat şi fiului ei. Îngerul i-a spus:

«Nu te teme că o pierzi, pentru că aceasta este pe partea Casei lui Allah, pe care băiatul tău şi tatăl său o vor construi. Allah nu va lăsa ca robul Lui să fie pierdut. Pe partea Casei, dealul a fost despicat în două de potopul de apă, în dreapta şi în stânga.»”

Excelenţa Rugăciunilor la Al-Multazam

Al-Multazam este o parte a Ka’abei, între uşa sa şi Piatra Neagră. După ce se bea apă ZamZam, este recomandat ca pelerinul să facă Rugăciuni speciale la Al-Multazam.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că obişnuia să

stea între colţul cu Piatra Neagră şi uşa Ka'abei şi să spună:

„Locul dintre Piatra Neagră şi uşa Ka'abei este numit Al-Multazam şi aceluia care stă acolo şi face Rugăciuni, Allah îi va da ceea ce el a cerut."

(relatat de Bayhaqi)

Amr ibn Shuaib a relatat de la tatăl său, iar acesta de la tatăl lui, care a spus:

„L-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, punându-şi faţa şi pieptul pe Al-Multazam."

Unii învăţaţi, inclusiv Bukhari, au spus că Al-Hatim este Al-Multazam.

Pentru a susţine punctul lor de vedere, au citat hadithul din Noaptea Călătoriei, în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„În timp ce dormeam (în locul numit) Al-Hatim, numit şi Al-Hijr..."

Excelenţa intrării în Ka'aba şi Hijr Ismail

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a intrat în Ka'aba cu Usama ibn Zaid şi Uthman ibn Talha, radhi Allahu anhum, şi au închis uşa după ei. Când au ieşit, Bilal, radhi Allahu anhu, mi-a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut două rakaat înăuntrul Ka'abei, între cele două Colţuri Yemenite."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Aceasta a făcut ca unii învăţaţi să creadă că a intra în Ka'aba şi a face Rugăciuni acolo, este Sunna. Alţii, totuşi, spun că aceasta, chiar dacă este Sunna, nu face parte din ritualurile pentru Hajj, aşa cum a afirmat Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, când a spus:

„O, oameni, a intra în Ka' aba nu este o parte a ritualului de Hajj."

(relatat de Al-Hakim, cu un lanţ veridic de relatatori)

Pelerinului care nu poate intra în Ka'aba îi este recomandat să intre în Hijr Ismail şi să facă Rugăciunea acolo, pentru că aceasta este parte din Ka'aba.

Ahmad a relatat de la Sa'id ibn Jubair, radhi Allahu anhu, că Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„«O, Profet al lui Allah! Toată familia ta, în afară de mine, a fost înăuntrul Ka' abei!»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Trimite după Shaibah (numele lui era Ibn Uthman ibn Talha; era cel care deţinea cheile Ka'abei), pentru ca el să îţi deschidă uşa.»

Ea a făcut cum i s-a spus. Shaibah a spus:

«Nu o puteam deschide noaptea sau ziua, în timpul pre-islamic şi nu o putem deschide nici în zilele Islamului.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus Aishei:

«Roagă-te în interiorul Hijr Ismail. Este o parte din Ka'aba, dar oamenii au lăsat-o afară în timp ce au construit Ka'aba şi nu au inclus-o în structura ei.»"

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Sa'y între Safa şi Marwa

~ tradus de Mariam Oana ~

Istoricul

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Profetul Ibrahim, aleihi sallam, i-a adus pe Hajar, soţia lui, şi pe fiul ei, Ismail, aleihi sallam, pe care încă îl alăpta, şi i-a lăsat în locul unde era Casa lui Allah, sub un copac. În acele timpuri, Mecca era situată într-un loc în care nu erau nici apă şi nici locuitori. El a lăsat nişte curmale şi un vas cu apă, pentru ei. Apoi Ibrahim, aleihi sallam, a plecat. Mama lui Ismail i-a spus:

«O, Ibrahim! Unde pleci şi ne laşi aici, fără nimic?»

Ea l-a întrebat de mai multe ori, dar el nu a răspuns. Ultima dată l-a întrebat:

«Allah ţi-a poruncit să faci aceasta?»

El a răspuns:

«Da.»

Atunci, ea a zis:

«Atunci, El nu ne lasă să pierim!»”

(relatat de Bukhari)

În altă relatare citim:

„Ea l-a întrebat:

«Cui ne laşi?»

El a răspuns:

«Lui Allah.»

La care ea a răspuns:

«Sunt mulţumită.»

şi a întors spatele.

Ibrahim, aleihi sallam, a plecat şi când a trecut de munte şi nu îi mai putea vedea, a întors faţa sa către Ka'aba şi a ridicat mâinile, rugându-se:

«Doamne, eu am aşezat o parte din urmaşii mei într-o vale fără verdeaţă, în apropiere de Casa Ta cea Sfântă. Doamne, pentru a împlini ei Rugăciunea [*As-Salat*]! Şi fă inimile unor oameni să încline cu dragoste către ei şi dă-le lor din roade spre vieţuire, poate că ei vor fi mulţumitori.»

(Surat Ibrahim, 14:37)

Hajar s-a aşezat sub un copac, cu copilul lângă ea. A băut din apa de lângă ea şi a alăptat copilul, până când apa s-a terminat şi nu a mai avut

lapte. Copilul devenea din ce în ce mai înfometat. Ea abia îl mai putea privi. A alergat până la Safa – la muntele de lângă ea. S-a uitat jos, în vale, să vadă dacă era cineva care să o ajute. Nu vedea pe nimeni. De aceea, a coborât în vale şi, chinuindu-se mult, a trecut valea şi a ajuns la Marwa. A stat pe Marwa şi s-a uitat împrejur. Şi nici acum nu vedea nimic. A repetat aceasta de şapte ori."

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a adăugat:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Este (pentru a ne aminti acest drum) ca pelerinii să meargă între Safa şi Marwa.»"

Statutul legal

Este un dezacord între învăţaţi privind statutul legal al Sa'y între Safa şi Marwa. Aceştia sunt împărţiţi în trei grupuri:

1. Aisha, radhi Allahu anha, şi unii dintre companioni – Ibn Omar şi Jabir, radhi Allahu anhum – susţin că Sa'y între Safa şi Marwa este o parte esenţială din Hajj.

Malik şi Ash-Shafa'i (datorită unor relatări ale lor) susţin o opinie similară. Deci, dacă un pelerin nu face Sa'y, Hajj-ul lui este anulat şi chiar dacă face sacrificiu, acesta nu este de ajuns pentru a îl recupera.

2. Ibn Abbas, Anas, Ibn Az-Zubair, Ibn Sirin, radhi Allahu anhum, şi Ahmad – datorită relatării sale – susţin că Sa'y este Sunna, deci dacă nu este făcut, nu este nicio sancţiune pentru cel care nu îl face.

Este relatat că Mushaf al lui Ubai şi Ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, au spus că:

„...dacă aceia care vizitează Casa în timpul sezonului sau în altă perioadă, şi nu o fac, nu este un păcat pentru ei."

Acesta nu este un text din Coran, dar transmite o importantă parte de informaţie şi o interpretare a textului din Coran.

3. Abu Hanifa, Ath-Thawri şi Al-Hasan susţin că Sa'y între Safa şi Marwa este un ritual esenţial (wagib), dar nu este obligatoriu pentru Hajj şi Umra. Prin urmare, dacă un pelerin nu îl face, trebuie să sacrifice o oaie.

Autorul *Al-Mughni* preferă această opinie şi spune:

„1. Aceasta este preferabil, pentru că argumentul celor care susţin că este wagib este mai degrabă o obligaţie principală.

2. Declaraţia Aishei, radhi Allahu anha, în acest sens, este diferită de ceea ce companionii Profetului, radhi Allahu anhum, au relatat.

3. Hadith-ul fiicei lui Abu Tajrah are printre naratori şi pe cel numit Abdullah ibn Al-Mu'mal, care este controversat.

Din punctul lui de vedere, este obligatoriu, chiar dacă e numai wagib.

4. Versetul citat mai sus a fost revelat cu privire la aceia care se tem că ar putea comite un păcat, dacă merg între Safa şi Marwa, aşa cum obişnuiau să facă în zilele Jahiliyyei, când cei doi idoli erau puşi în vârfurile Safa şi Marwa."

Reguli pentru Sa'y

Pentru ca Sa'y să fie valid şi acceptat, trebuie să fie urmate anumite puncte:

1. Să fie făcut după Tawaf;
2. Să fie făcut în şapte rânduri;
3. Să se înceapă de la Safa şi să se termine la Marwa;
4. Trebuie să fie făcut în Al-Mas'a, partea aflată între Safa şi Marwa, pentru că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut astfel şi a spus:

„Luaţi ritualul (religios) de la mine."

Prin urmare, a face Sa'y fără a face înainte Tawaf, sau a începe de la Marwa şi terminând la Safa, sau făcut în alt loc decât cel specificat (între Safa şi Marwa) **nu este valid**.

A urca la Safa

A urca până sus la Safa sau Marwa nu este o condiţie necesară pentru Sa'y, dar pelerinul trebuie să meargă înainte şi înapoi, întreaga distanţă între aceste două puncte.

Dacă o parte din această distanţă rămâne netraversată, Sa'y va fi incomplet.

Continuitatea în Sa'y, între Safa şi Marwa

Continuitatea în Sa'y nu este o condiţie necesară pentru validitatea sa.

Malik susţine că, oricum, a continua Sa'y fără o pauză lungă, este o condiţie esenţială pentru acesta. Prin urmare,

dacă pelerinul se opreşte în Sa'y (între Safa şi Marwa) pentru un motiv, cum ar fi, de exemplu, dacă este timpul de Rugăciune şi se alătură grupului la Rugăciune, în acest caz, poate relua Sa'y, pentru că motivul pentru care l-a oprit nu mai este şi începe de unde a rămas (Sa'y).

Este relatat că:

„Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să facă Sa'y şi, atunci când răspundea chemării fiziologice, se oprea, îşi făcea nevoile, făcea wudhu şi apoi se întorcea şi relua Sa'y, deoarece continuitatea în Sa'y nu este necesară."

(relatat de Sa'id ibn Mansur)

Cel care a scris *Al-Mughni* are şi observaţia:

„Ahmad spune că nu este nimic rău dacă pelerinul amână Sa'y după Tawaf, până când este odihnit, sau îl lasă până seara.

Ata şi Al-Hasan, de asemenea, nu văd nimic rău ca pelerinul să termine Tawaf dimineaţa şi să amâne Sa'y pentru seară.

Al-Qasim şi Sa'id ibn Jubair au urmat aceasta, deoarece continuitatea ca atare nu este o condiţie ca şi continuitatea Tawaf-ului cu Sa'y."

Sa'id ibn Mansur a relatat că Saudah, soţia lui Urwa ibn Az-Zubair, a făcut Sa'y şi ea l-a terminat în trei zile.

Purificarea pentru Sa'y

Cei mai mulţi învăţaţi sunt de părere că purificarea nu este necesară pentru a face Sa'y, în lumina a ceea ce a spus Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, Aishei, radhi Allahu anha, atunci când ea era în perioada menstruaţiei.

El, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

„Poţi face toate ritualurile (de Hajj) ca şi pelerinii, în afară de Tawaf în jurul Ka'abei, pe care îl poţi face doar când devii curată şi nu mai ai menstruaţie."

(relatat de Muslim)

Aisha şi Umm Salama, radhi Allahu anhunna, au spus:

„O femeie care atunci când face Tawaf, oferind două rakaat de Rugăciune (la Maqam Ibrahim), vede că a început menstruaţia, poate să înceapă Sa'y între Safa şi Marwa."

(relatat de Sa'id ibn Mansur)

Totuşi, este preferabil ca

pelerinul să fie curat, atunci când face diferite ritualuri ale Hajj-ului sau Umrei, pentru că puritatea este lăudabilă în Islam.

Mersul pe jos sau călare, în timpul Sa'y

Sa'y poate fi făcut atât călare, cât şi pe jos, dar este de preferat mersul pe jos.

În hadith-ul relatat de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, găsim că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, făcea Sa'y mergând pe jos, dar când a început aglomeraţia şi a văzut că oamenii voiau să cunoască mai multe despre Religia lor, el, salla Allahu aleihi wa sallam, călărea, pentru ca ei să îl vadă şi să îl poată întreba (ce doreau să îl întrebe).

Abu At-Tufail l-a întrebat pe Ibn Abbas, radhi Allahu anhum:

„«Spune-mi despre Sa'y între Safa şi Marwa – este (într-adevăr) Sunna să faci aceasta călare, aşa cum spun oamenii tăi?»

Ibn Abbas a răspuns:

«Ei spun adevărul, dar greşesc.»

Apoi, a adăugat:

«Oamenii se înghesuiau în jurul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Acesta este (Profetul) Mohammed, acesta este (Profetul) Mohammed!"

Chiar şi fetele tinere ieşeau din casele lor, să îl vadă. De aceea, când oamenii se înghesuiau să îl vadă, el era călare pe cămila sa, pentru că oamenii nu se retrăgeau pentru a îi face loc.»"

Musulmanii au spus că mersul pe jos, în Sa'y, este mai plăcut, iar călăritul, chiar şi permis, nu este plăcut.

Cei din şcoala Maliki susţin că un pelerin care face Sa'y între Safa şi Marwa călare, fără un motiv valid, trebuie să îl repete, dacă mai are timp pentru acesta. Dacă nu mai are timp, trebuie să sacrifice un animal ca ispăşire, pentru că este wagib (obligatoriu) pentru el, dacă poate, să meargă pe jos. Abu Hanifa susţine aceeaşi idee.

Conform acestor savanţi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Sa'y călare, din cauza mulţimii de oameni.

Mersul repede, între cele două semne verzi

Mersul între Safa şi Marwa

este impus, excepţie făcând mersul mai repede (pentru bărbaţi) între cele două semne, unde acesta este încurajat. Hadith-ul fiicei lui Abu Tajrah ne spune că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a mers atât de repede încât îmbrăcămintea i s-a înfăşurat în jurul corpului.

Deci, mersul repede între aceste două semne este de preferat, dar este permis şi mersul normal.

Sa'id ibn Jubair, radhi Allahu anhu, a relatat:

„L-am văzut pe Omar mergând între Safa şi Marwa."

Apoi, a adăugat:

«Dacă vrei şi tu, poţi merge, pentru că l-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, mergând. Deci, dacă vrei să mergi mai repede, poţi să o faci, pentru că l-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, mergând repede, dar eu sunt un om bătrân.»"

Aceasta se aplică pelerinilor bărbaţi. Cât pentru femei, lor nu li se cere să meargă repede între aceste două semne. Trebuie să meargă aşa cum este mersul lor.

Ash-Shafa'i a relatat că, odată, Aisha, radhi Allahu anha, a văzut câteva femei mergând repede şi le-a spus:

„Trebuie să urmaţi exemplul nostru. Nu sunteţi obligate să mergeţi repede (când se face Sa'y)."

A face dua la Safa şi Marwa

Pelerinul este încurajat să urce pe Safa şi Marwa şi să facă dua-uri. În timpul în care se face dua, se stă cu faţa spre Ka'aba.

Este bine ştiut faptul că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut prin poarta Safa, iar în apropiere de aceasta a spus:

„As-Safa şi Al-Marwa sunt dintre rânduielile lui Allah."

(Surat Al-Baqara, 2:158)

Şi apoi spunea:

„Încep cu ceea ce Allah Însuşi a început."

A urcat pe Safa, până când a putut să vadă Ka'aba de acolo. A întors faţa spre Ka'aba, a proclamat de trei ori Unicitatea lui Allah, L-a slăvit şi L-a lăudat, apoi a spus:

„Nu există divinitate demnă de adorare în afară de Allah. El nu are parteneri. Lui Îi aparţine toată împărăţia şi slava. El dă viaţă şi El dă

moarte, El este cu putere peste toate. Nu este divinitate în afară de El. El nu Îşi încalcă Promisiunea Sa şi dă victorie robilor Săi, şi El Singur învinge, fără aliaţi."

A făcut această dua de trei ori. Apoi, a mers spre Marwa şi a urcat pe el, până când a putut vedea Ka'aba. Acolo a făcut aceeaşi dua ca şi la Safa.

Nafi' a relatat că l-a văzut pe Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhum, stând pe Safa şi rostind aceste cuvinte:

„O, Allah! Tu ai spus:

«Cheamă-Mă şi voi răspunde la chemarea ta.»

Cu adevărat, Tu nu Îţi încalci Promisiunea. O, Allah! Mă rog aşa cum Tu m-ai ghidat în Islam, să nu renunţ la ea (Religie) până mor."

Dua-uri făcute între Safa şi Marwa

Este de dorit ca pelerinul să facă dua şi recitare de Coran, în timp ce merge între Safa şi Marwa. Este relatat că în timp ce Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, făcea Sa'y, obişnuia să facă următoarea dua:

„O, Stăpânul meu, iartă-mă, ai milă de mine şi îndrumă-mă pe drumul cel bun!"

De asemenea, obişnuia să spună:

„O, Stăpânul meu, iartă-mă şi ai milă de mine. Tu eşti Cel mai Cinstit şi Cel mai Demn."

După ce face Tawaf şi Sa'y, pelerinul completează ritualul pentru Umra.

Similar, pelerinul care face Hajj At-Tamattu poate termina starea de ihram prin a se tunde mai scurt sau a se rade.

Cu toate acestea, pelerinul trebuie să îşi menţină starea de ihram, dacă el face Hajj Al-Qiran. Acesta poate termina starea lui de ihram în Ziua de Sacrificiu (Yawm An-Nahr), după sacrificiu.

Pentru un pelerin qarin, acest Sa'y este suficient, în schimb, pentru alţi pelerini, ei trebuie să facă Tawaf-ul obligatoriu, atunci când se întorc de la Mina.

Cât pentru cei care fac Hajj cu Umra, cu o pauză între ele (de exemplu, cine face Hajj At-Tamattu), trebuie să facă alt Sa'y şi să stea în Mecca până în Yawm At-Tarwiya (a 8-a zi de Dhul-Hijja.)

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Şederea temporară la Mina şi Arafah

~ tradus de Gabriela Gharabli ~

Trecerea pe la Mina

Este Sunna să se stea la Mina, în data de 8 Dhul-Hijja. Deci, toţi pelerinii care fac Hajj Al-Qiran sau Hajj Al-Ifrad, trebuie să intre în ihram.

Cei care fac Hajj At-Tamattu trebuie să pună ihram în ziua aceea (aşa cum au făcut prima oară la miqat) şi să intre în Mina cu ceilalţi. Conform Sunnei, un pelerin care face Hajj At-Tamattu trebuie să pună ihram din locul în care stă. Dacă este în Mecca, trebuie pună ihram din Mecca, în caz contrar, trebuie să pună ihram de acolo de unde se află.

Este relatat:

„Cel care stă în Mecca trebuie să pună ihram din locul în care se află. Rezidentul din Mecca trebuie să pună ihram din Mecca.”

Pelerinului îi este impus să facă dua şi să spună Talbiya cât de mult poate, în timp ce merge la Mina şi să facă Rugăciunile Dhuhr, Asr, Maghrib şi Isha la Mina, să petreacă noaptea acolo şi să nu plece de acolo până la răsărit, în ziua de 9 Dhul-Hijja, urmând, astfel, Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Dacă un pelerin nu face unul dintre aceste lucruri, el nu respectă Sunna, dar nu îi este cerut să facă altceva în schimb, pentru a compensa aceasta.

Ibn Al-Mundhir a relatat că Aisha, radhi Allahu anha, nu a părăsit Mecca în a opta zi de Dhul-Hijja până târziu, după prima treime a nopţii care a trecut.

A pleca din Mecca înainte de 8 Dhul-Hijja

Sa’id ibn Mansur a relatat că Al-Hasan obişnuia să plece din Mecca la Mina cu o zi sau două înainte de Yawm Al-Tarwiya (pe 6 sau 7 din Dhul-Hijja).

Cu toate acestea, lui Malik îi displăcea ca pelerinul să stea în Mecca până seara din Yawm Al-Tarwiya, cu excepţia cazului în care este vineri şi pelerinul se află încă în Mecca şi este timpul pentru Rugăciunea de vineri. În acest caz, trebuie să facă Rugăciunea de vineri înainte să plece la Mina.

Plecarea spre Arafah

După răsărit, în ziua a 9-a din Dhul-Hijja, este Sunna ca pelerinul să meargă la Arafah pe drumul Dhabb şi în timp ce merge să spună Takbir (Allahu Akbar), Tahlil (La ilahe illa Allah) şi Talbiya (Lebbeyka Allahumme lebbeyk).

Mohammed ibn Abu Bakr Ath-Thaqfi a spus:

„L-am întrebat pe Anas ibn Malik cu privire la Talbiya, în timp ce eram în drum spre Arafah, venind de la Mina:

«Cum făceai când erai cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam?»

Anas a răspuns:

«Unii dintre noi spuneau Talbiya, în timp ce alţii spuneau Takbir, iar alţii spuneau Tahlil. Şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a dezaprobat pe niciunul dintre ei.»”

(relatat de Bukhari)

Este de dorit ca pelerinul să se oprească în Namira şi să facă abluţiunea sau baia, pregătindu-se să stea în Arafah. Mai mult, este de dorit ca pelerinul să intre în Arafah la ora stabilită pentru şederea temporară, pe care va trebui să o facă, iar aceasta este la amiază.

Excelenţa petrecerii acestei zile la Arafah

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Cele zece zile ale lunii Dhul-Hijja sunt cele mai bune zile în faţa lui Allah.»

Un om a întrebat:

«Aceste zece zile sunt echivalente cu numărul de zile petrecute în lupta pentru o cauză a lui Allah?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Ele sunt mai bune decât numărul de zile petrecute în lupta pentru cauza lui Allah. Şi nu este o zi mai bună în faţa lui Allah, decât Ziua de Arafah. În această zi, Allah Cel

Atotputernic, coboară la cel mai apropiat cer şi spune celor care sunt în cer:

„Priveşte la robii Mei. Ei vin de departe şi de aproape, cu părul răvăşit şi feţele pline de praf, pentru a căuta Mila Mea, chiar dacă nu au văzut încă Pedeapsa Mea.”

Cei mai mulţi oameni sunt eliberaţi de pedeapsa Focului în această zi, mai mult decât în oricare alta.»”

Al-Mundhri a spus că acest hadith a fost relatat de Abu Ya'la, Al-Bazzar, Ibn Khuzayma şi Ibn Hibban, în cuvintele care au fost redate aici.

Ibn Al-Mubarak a relatat de la Sufiyan Ath-Thawri, el de la Az-Zubair ibn Ali, şi el de la Anas ibn Malik, radhi Allahu anhum, care a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a petrecut ziua la Arafah, până aproape de apusul Soarelui. Apoi a spus:

«O, Bilal! Cere oamenilor să facă linişte şi să îl asculte pe Profet.»

Când oamenii au făcut linişte, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«O, oameni! Cu puţin timp în urmă, Jibril, aleihi sallam, a venit la mine. Mi-a trimis salutări de la Allah şi m-a informat că Allah i-a iertat pe cei care au petrecut ziua la Arafah şi pe cei care s-au oprit la Mash'ar Al-Haram şi că El a garantat datoriile lor.»

La aceasta, Omar ibn Al-Khattab s-a ridicat şi a întrebat:

«O, Mesager al lui Allah, aceasta este numai pentru noi?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Aceasta este pentru voi şi pentru toţi cei care vor veni, până în Ziua Judecăţii.»

Omar a exclamat:

«Cât de bogate şi frumoase sunt recompensele lui Allah!»”

Muslim şi alţii au relatat de la Aisha, radhi Allahu anha, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Allah fereşte de Foc, în Ziua de Arafah, mai mulţi oameni decât în oricare zi, şi Allah vine la cel mai apropiat cer, în această zi, şi spune cu mândrie Îngerilor:

«Ce caută şi ce vor aceşti oameni?»”

Abu Darda a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„În nicio altă zi Sheitan nu se simte atât de minimalizat, umilit şi supărat, cum se simte în Ziua de Arafah.”

Motivul acesteia este Mila lui Allah, care coboară (în această zi) şi Iertarea pe care El, Preaînaltul, o dă oamenilor pentru păcatele mari. Excepţie face Bătălia de la Badr, în care a coborât de la Allah subhanahu wa ta’ala o Milă mult mai mare asupra oamenilor, iar lui Sheitan, audhu billehi minnu, aceasta i-a cauzat o mare tristeţe.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost întrebat:

„«O, Profet al lui Allah! Ce a văzut Sheitan în ziua Bătăliei de la Badr?»

El, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«El a văzut pe Jibril conducând trupele de Îngeri.»”

(relatat de Malik, ca hadith mursal şi de Al-Hakim)

Petrecerea zilei la Arafah

Este un consens printre învăţaţii musulmani că a petrece Ziua la Arafah este partea cea mai importantă din Hajj.

Ahmad a relatat de la Abdur-Rahman ibn Ya’mur că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a impus unuia să proclame:

„Hajj este (a petrece ziua la) Arafah, aşa că cine se alătură altor pelerini în noaptea de Muzdalifa, înainte de apus, va fi considerat că a făcut Hajj.”

Timpul pentru Arafah

Cei mai mulţi savanţi musulmani sunt de părere că timpul petrecut în Arafah începe de la amiază, în ziua a 9-a din Dhul-Hijja, până în zori, a 10-a zi din Dhul-Hijja, şi că orice parte din acest timp, zi sau noapte, petrecut la Arafah, împlineşte această condiţie.

Pelerinul care alege să petreacă ziua la Arafah trebuie să rămână acolo până după apus. Dar, dacă pelerinul petrece noaptea la Arafah, nu este obligat să rămână pentru o anume perioadă de timp.

Ash-Shafa’i susţine că a extinde perioada de şedere la Arafah până la căderea nopţii este Sunna.

Semnificaţia şederii la Arafah

A sta la Arafah înseamnă prezenţa fizică şi psihică în oricare parte din Arafah, chiar dacă pelerinul este treaz, dormind, călărind, şezând, stând întins, mergând şi indiferent de starea purităţii sale – de exemplu, femeia la menstruaţie, sau care a născut.

Savanţii au păreri diferite, totuşi, despre cazul celor care leşină sau intră şi rămân în comă, până pleacă din Arafah. Abu Hanifa şi Malik susţin că Hajj-ul acestor pelerini este valabil.

Ash-Shafa'i, Ahmad, Al-Hasan, Abu Thawr, Ishaq şi Ibn Al-Mundhir susţin că Hajj-ul acestor pelerini este invalid, pentru că acesta este o parte esenţială din Hajj şi un pelerin în comă nu poate face acest ritual sau oricare altul care face parte din Hajj.

După relatarea hadith-ului de mai sus, al lui Ya'mur, Tirmidhi remarcă:

„Sufiyan Ath-Thawri a spus că ceea ce au zis companionii, radhi Allahu anhum, şi alţii, au urmat acest hadith şi susţin că un pelerin care nu stă o zi sau o parte din ea la Arafah, înainte de răsăritul din ziua a 10-a din Dhul-Hijja, sau dacă ajunge acolo după răsărit, acesta pierde Hajj-ul. Acest pelerin trebuie să considere acest Hajj ca fiind Umra şi să îl repete anul următor."

Aceasta este opinia lui Ash-Shafa'i şi a lui Ahmad.

A sta pe pietre

Un pelerin poate petrece Ziua de Arafah oriunde între limitele precizate, pentru că acest loc este tot la fel (în această zi specială), cu excepţia părţii de jos a văii, numite Urnah, situată la vest de Arafah.

Este un consens privind faptul că a petrece Ziua de Arafah la Urnah nu este suficient pentru condiţia de a sta la Arafah. Sunna este a petrece timpul lângă pietre, sau cât mai aproape de ele.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a oprit în acest loc şi a spus:

„M-am oprit aici, dar întregul Arafah este loc în care te poţi opri (în Ziua de Arafah)."

(relatat de Ahmad, Muslim şi Abu Dawud, sub autoritatea lui Jabir, radhi Allahu anhu)

A urca pe muntele Milei

sau a crede că a sta pe acesta este mai bine decât a sta în altă parte, este o idee greşită şi acest lucru nu face parte din Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Baia

Este de preferat ca pelerinul să facă baie înainte de a sta în Arafah.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să facă baie în ajunul Zile de Arafah, aşa cum a relatat Malik. Similar, Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să facă baie în ziua de Arafah, când era în stare de ihram.

Etichete privind dua

Pelerinul trebuie să menţină o continuă stare de puritate, cu faţa spre Ka'aba, să implore iertarea lui Allah Preaînaltul, cât de mult poate, să aducă mulţumiri şi laude lui Allah subhanahu wa ta'ala şi să facă dua pentru binele din această viaţă şi din Viaţa de Apoi şi pentru alţi musulmani, cu atenţie şi cu mâinile ridicate în implorare.

Usama ibn Zaid , radhi Allahu anhu, a relatat:

„Călăream în spatele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, la Arafah, când a ridicat mâinile pentru a-L implora pe Allah."

(relatat de Nasa'i)

Amr ibn Shuaib a relatat de la tatăl lui şi acesta de la bunicul său, care a spus că în Ziua de Arafah Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, implora cel mai mult cu aceste cuvinte:

„La ilaha illa Allahu wahdahu la sherike lahu, lehul mulk wa lehul hamd, biyadihil kheir wa huwa ala kulli sha'in qadir."

(Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah. El nu are parteneri. Numai Lui Îi aparţine împărăţia, şi slava, şi toată lauda. În Mâna Lui este tot binele şi El este cu putere peste toate.)

Este relatat de Ahmad şi Tirmidhi (şi acestea sunt cuvintele lui Tirmidhi) că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cea mai bună implorare este aceea din Ziua de Arafah şi cel mai bun lucru pe care eu şi ceilalţi Profeţi l-am spus înaintea mea este:

«La ilaha illa Allahu wahdahu la sherike lahu, lehul mulk wa lehul hamd wa huwa

ala kulli sha'in qadir.»

Husein ibn Al-Hasan Al-Maruzi a relatat:

„L-am întrebat pe Sufiyan ibn Uyaina:

«Care este cea mai bună implorare pentru Ziua de Arafah?»

El a spus:

«La ilahe illa Allahu wahdahu la sherike lah.»

Eu am zis:

«Dar aceasta este slăvirea şi mulţumirea lui Allah, şi nu este o implorare.»

Atunci, Sufiyan a întrebat:

«Nu ştii hadith-ul de la Malik ibn Al-Harit, care explică ce înseamnă?»

I-am răspuns:

«Spune-mi despre el.»

A spus:

«Mansur a relatat de la Malik ibn Al-Harit, care a spus:

„Allah Cel Atotputernic şi Glorios spune:

«Dacă robul Meu Mă slăveşte şi Mă laudă în loc să Îmi ceară pentru nevoile lui, Eu îi dau mai mult decât dau celor care Îmi cer pentru nevoile lor.»"

Apoi a adăugat:

«Aceasta explică spusele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam.»

El a continuat şi a spus:

«Nu ai auzit despre ce a spus Ummaya ibn Abu As-Salt lui Abdullah ibn Jad'an, când a cerut în căsătorie pe Na'ilah?»

Am zis:

«Nu.»

La aceasta, el a spus:

«Ummaya a recitat (această poezie) lui Abdullah ibn Jad'an:

„Trebuie să îţi spun nevoile mele, sau modestia ta este de ajuns (pentru cazul meu), pentru că modestia este în caracterul tău, eşti familiarizat cu drepturile (şi obligaţiile) şi vii dintr-o familie politicoasă şi respectabilă; când cineva te laudă o dată, nu trebuie să mai repete din nou!"»

Apoi, Sufiyan a adăugat:

«O, Al-Husein, vezi cum oamenii sunt mulţumiţi cu lauda şi sunt gata să o aştepte? Ce spunem despre Creator?»"

Bayhaqi a relatat de la Ali, radhi Allahu anhu (cu un lanţ slab de naratori) că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Implorarea cea mai frecventă, folosită de Profeţii dinaintea mea şi de mine, în Zi-

ua de Arafah, este aceasta:

«La ilaha illa Allahu wahdahu la sherike lahu, lehul mulk wa lehul hamd wa huwa ala kuli sha'in qadir. Allahumma ij'al fi basri nuran wa fi sem'i nuran wafi qalbi nuran. Allahumma ashrah li sadri wa yassir li amri. Allahumma udhubike min waswasis sadri wa shatatil amr wa sherri fitnatil qabr wa sherri ma yaliju fil leil wa sherri ma yaliju fin naharwa sherri ma tahubu bihi riyah wa sherri ba-wa'iqid dahr.»"

(Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Unicul. El nu are parteneri. Numai Lui Îi aparţine împărăţia şi slava, şi toată lauda, şi El este cu putere peste toate. O, Allah! Pune lumină (îndrumare) în vederea mea, în urechile mele, în ochii mei şi în inima mea. O, Allah! Deschide pieptul meu şi fă munca mea uşoară. O, Allah! Caut adăpost la Tine de şoaptele rele, de confuzie, de încercarea din mormânt, pentru răul care este ziua şi noaptea, pentru răul purtat de vânt şi pentru calamităţile din lume.)

De asemenea, Tirmidhi a relatat de la Ali, radhi Allahu anhu, că dua făcută cel mai des de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, în timpul şederii sale la Arafah era:

„Allahumma lakal hamdu kalladhi naqulu wa khairam mimma naqulu, Allahumma leke saleti wa nusuki wa mahyaya wa mamati wa ileika m'abi wa leke rabbi turathi allahumma inni a'udhubike min adhabil qabri wa waswasatis sadri wa shatatil amri allahumma inni a'udhubike min sharri ma tahubbu bihi riyhu."

(Toată lauda este a Ta, o, Allah! Aşa cum spunem, şi mai bine decât putem spune. O, Allah! Rugăciunile mele, actele mele de adorare, viaţa mea şi moartea mea sunt toate pentru Tine. O, Allah! La Tine este întoarcerea mea, Ţie Îţi aparţine ceea ce am. O, Allah! Caut adăpost la Tine pentru chinul din mormânt, pentru şoaptele rele, pentru confuzie şi orice poate aduce vântul.)

Petrecerea Zilei de Arafah – o tradiţie Abrahamică

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Trebuie să aderaţi la tradiţiile şi ritualurile (Hajj-ului), pentru că acestea au venit la voi de la (strămoşi) Ibrahim, ca moştenire.”

(relatat de Tirmidhi)

Postul în Ziua de Arafah

Este confirmat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a ţinut Post în Ziua de Arafah.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cu adevărat, Ziua de Arafah, Ziua Sacrificiului (Yawm An-Nahr) şi zilele de Tashriq (10, 11, 12 din Dhul-Hijja) sunt zilele noastre de sărbătoare. Acestea sunt zile pentru a mânca şi a bea.”

Este de asemenea stabilit că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a interzis Postul în Ziua de Arafah (pentru pelerini).

Aceasta a făcut pe mulţi savanţi să conchidă că, de fapt, a nu posti în Ziua de Arafah este de dorit, pentru ca pelerinul să poată avea puterea fizică şi psihică pentru a se devota cu totul actelor de adorare şi implorării. Acele ahadith care încurajează Postul în Ziua de Arafah îi priveşte pe cei care nu stau la Arafah ca pelerini pentru Hajj.

A îmbina Rugăciunile de Dhuhr şi Asr la Arafah

Conform mai multor hadith-uri autentice, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îmbina Dhuhr şi Asr la Arafah. Pentru aceasta, era făcut adhan-ul pentru Rugăciune, apoi iqama, a doua chemare la Rugăciune. Apoi a făcut Rugăciunea de Dhuhr. Apoi, a fost făcut alt iqama şi Rugăciunea de Asr.

Al-Aswad şi Alqamah au spus:

„Pentru a completa Hajj-ul, Dhuhr şi Asr trebuie să fie făcute la Arafah în grup, în spatele imamului.”

Ibn Al-Mundhir a spus:

„Este un consens între savanţi că imamul trebuie să îmbine Rugăciunile de Dhuhr şi de Asr la Arafah, şi aşa trebuie să facă şi cei care fac Rugăciunea în grup, cu imamul.”

În cazul în care un pelerin nu poate îmbina aceste două Rugăciuni şi să le facă în spatele imamului, el trebuie să le îmbine şi să le facă singur.

Este relatat că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să stea în Mecca, dar când a mers la Medina, scurta Rugăciunile.

Amr ibn Dinar a relatat că Jabil ibn Zaid i-a spus:

„Scurtează Rugăciunea ta la Arafah."

(relatat de Sa'id ibn Mansur)

Întoarcerea din Arafah

Conform Sunna, pelerinii trebuie să părăsească Arafah în linişte şi calm, după apusul Soarelui.

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a părăsit Arafah foarte calm şi liniştit, ţinând frâiele cămilei strâns lângă corpul lui, astfel încât, capul acesteia i se lipea de corp, atunci când le vorbea oamenilor:

«O, oameni, mergeţi încet; graba şi risipa nu sunt o virtute.»"

(relatat de Bukhari şi Muslim)

De asemenea, ei au relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, lăsa cămila să meargă încet, dar când găsea un loc mai larg în faţa sa, atunci grăbea cămila. Făcea aceasta din compasiune şi consideraţie pentru oameni.

Este de dorit ca pelerinii să spună Talbiya şi să facă pomeniri cât mai mult posibil.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, repeta Talbiya până când arunca cu pietricele la Jamarat Al-Aqaba.

Suleiman ibn Al-Ash'ath a relatat de la tatăl său că el a spus:

„Am mers cu Ibn Omar de la Arafah la Muzdalifa. Nu s-a oprit din a face pomeniri lui Allah şi declara Unicitatea Lui, până când am ajuns la Muzdalifa."

(relatat de Abu Dawud)

A îmbina Rugăciunile de Maghrib cu Isha

Când a ajuns în Muzdalifa, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Maghrib şi două rakaat pentru Isha. El a făcut un singur adhan pentru ambele, dar pentru fiecare dintre ele iqama.

Nu se oferă alte Rugăciuni voluntare între aceste două Rugăciuni.

Muslim a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa

sallam, a sosit în Muzdalifa şi a îmbinat Rugăciunile de Maghrib cu Isha şi, de asemenea, le îmbina cu un adhan şi două iqama. El, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a făcut alte Rugăciuni între cele două. A îmbina Maghrib cu Isha este, conform savanţilor, Sunna, deşi există un dezacord cu privire la cei care oferă aceste două Rugăciuni separat, la timpul lor.

Majoritatea savanţilor consideră că este permis, dar susţin că a urma exemplul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este de departe preferat.

Ath-Thawri şi alte persoane cunoscute sunt de părere că pelerinul care face Rugăciunea Maghrib în alt loc decât Muzdalifa, trebuie să o refacă. Ei sunt de părere că, totuşi, a face Rugăciunile Dhuhr şi Asr separat, în timpul lor, este permis, dar nu este recomandat.

A petrece noaptea la Muzdalifa

Jabir, radhi Allahu anhu, spune:

„Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ajuns la Muzdalifa, a făcut ambele Rugăciuni, Maghrib şi Isha, apoi s-a întins şi a dormit. A dormit până la răsărit, apoi a făcut Fajr şi a urcat pe Al-Qaswa. Când a ajuns la Al-Mash'ar Al-Haram, s-a oprit acolo până s-a luminat, apoi, înainte de răsărit, a părăsit locul."

Nu avem nicio dovadă care să arate că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a petrecut noaptea (la Muzdalifa) în Rugăciune şi implorări. Aceasta este opinia cea mai corectă, privind şederea pe timpul nopţii la Muzdalifa şi oprirea acolo, aşa cum a făcut Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam.

Ahmad susţine că a petrece noaptea la Muzdalifa este obligatoriu pentru toţi pelerinii, cu excepţia păzitorilor şi a furnizorilor de apă, care nu au această obligaţie.

Toţi imamii şcolilor Islamice consideră că oprirea şi petrecerea unui timp anume la Muzdalifa sunt obligatorii, dar nu spun că e obligatoriu a se petrece întreaga noapte aici.

A petrece ceva timp acolo, înseamnă a fi prezent fizic, în orice postură sau condiţie, în

picioare sau întins, a fi treaz sau a dormi, mergând sau doar trecând pe acolo.

Şcoala Hanafi este de părere că e obligatoriu ca pelerinul să fie prezent la Muzdalifa înainte de răsăritul Soarelui, în ziua de Yawm Al-Nahr (ziua 10 din Dhul-Hijja).

Deci, dacă un pelerin nu face aceasta fără un motiv valid, trebuie să sacrifice un animal, dar dacă are un motiv valid, nu este obligat să fie prezent fizic şi nu are de făcut ceva drept recompensă.

Şcoala Maliki susţine că a se opri la Muzdalifa, înainte de ivirea zorilor şi a petrece acolo ceva timp este suficient, în timp ce mergând de la Arafah la Mina este obligatoriu, când nu există un motiv pentru a nu face aceasta.

Pelerinul care are un motiv valid nu este obligat să se oprească sau să stea la Muzdalifa.

Şcoala Shafa'i susţine că numai prezenţa fizică în a doua jumătate a nopţii de 10 Dhul-Hijja la Muzdalifa, după petrecerea zilei la Arafah, este obligatorie. Pelerinul nu este obligat să petreacă întreaga noapte acolo. Totuşi, este Sunna să se facă Rugăciunea de Fajr, apoi pelerinul să plece şi să se oprească la Al-Mash'ar Al-Haram până se luminează, înainte de răsăritul Soarelui.

Pelerinul trebuie să petreacă acest timp în implorări, pomenindu-L pe Allah subhanahu wa ta'ala.

Allah Preaînaltul spune în Coran:

„(...) apoi, când grăbiţi de pe Arafah, pomeniţi-L pe Allah la Al-Mash'ar Al-Haram şi pomeniţi-L pe El, aşa cum El v-a călăuzit bine, după ce mai înainte aţi fost dintre cei rătăciţi! ~ Apoi grăbiţi de unde oamenii pornesc grăbiţi şi cereţi iertare de la Allah, căci Allah este Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*]!"

(Surat Al-Baqara 2:198-199)

Înainte de răsăritul Soarelui, pelerinii părăsesc Muzdalifa pentru Mina, dar când trec prin valea Muhassir, trebuie să o treacă cu un mers mai rapid.

Oprirea la Muzdalifa

Pelerinul se poate opri oriunde în Muzdalifa, cu excepţia văii Muhassir (între Muzdalifa şi Mina).

Jubair ibn Mut'im, radhi

Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Tot locul din Muzdalifa este un loc de stat, dar evită valea numită Muhassir.”

(relatat de Ahmad)

A petrece timpul la Muzdalifa, în locul numit Quzah (cei din neamul Quraish obişnuiau să se oprească acolo în perioada pre-islamică, în loc de Arafah) este mai bine.

Ali, radhi Allahu anhu, a relatat că atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a sosit la Juma (un loc în Muzdalifa), a stat acolo şi a spus:

„Acesta este Quzah, locul de oprire; şi întreg Juma este un loc de oprire.”

(relatat de Abu Dawud şi Tirmidhi)

Ritualurile în Yawm An-Nahr (ziua de 10 Dhul-Hijja)

Ritualurile din ziua de 10 Dhul-Hijja sunt făcute în următoarea ordine: încep cu aruncarea de pietre, urmată de oferirea de sacrificiu, tunderea sau raderea părului şi Tawaf în jurul Ka’abei.

Respectarea acestor ritualuri este Sunna.

Dacă unul dintre acestea este făcut înaintea altuia, nu este nimic rău, conform majorităţii savanţilor. Acesta este punctul de vedere al lui Ash-Shafa’i, bazat pe un hadith relatat de Abdullah ibn Amr, radhi Allahu anhu, care a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a stat în Mina pe timpul Pelerinajului de Adio, în timp ce oamenii îi puneau întrebări şi el răspundea. Un bărbat a întrebat:

«O, Profet al lui Allah! Nu am ştiut şi am ras părul meu înainte de a da sacrificiu.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Nu este nimic rău, mergi şi fă sacrificiul.»

Alt bărbat a întrebat:

«Am sacrificat animalul înainte de a arunca cu pietricele.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Nu este nimic rău. Mergi şi aruncă cu pietricele.»

Naratorul a spus:

«Oricare a întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, despre ceva făcut înainte sau după ce trebuia să fie

făcut, el spunea:

„Nu este nimic rău. Mergi şi fă (ceea ce nu ai făcut).”»”

Abu Hanifa este de părere că dacă un pelerin nu face ritualurile în această ordine şi a amânat sau a grăbit un ritual, el trebuie să ofere sacrificiu, interpretând cuvintele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam:

„Nu este nimic rău.”

ca însemnând că acest pelerin nu se face vinovat de niciun păcat, dar cu toate acestea el are de sacrificat un animal ca ispăşire.

Prima şi a doua ieşire din ihram

După aruncarea pietricelelor în a 10-a zi de Dhul-Hijja şi raderea părului sau tăierea lui, pelerinul nu mai are restricţiile din starea de ihram. Acum, el se poate parfuma, poate îmbrăca haine normale, cu excepţia apropierii de soţie. Aceasta este ştiută ca prima ieşire din ihram.

După terminarea Tawaf-ului Al-Ifada, un ritual esenţial la Hajj, totul îi este permis pelerinului, inclusiv apropierea de soţie. Aceasta este numită a doua sau ultima ieşire din starea de ihram.

Aruncarea cu pietricele – originea acesteia

Bayhaqi a relatat de la Salim ibn Abi Al-J’ad că Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Când Ibrahim, aleihi sallam, a vrut să facă ritualurile Hajj-ului, Sheitan a blocat drumul lui lângă Al-Aqaba. Ibrahim, aleihi sallam, a aruncat şapte pietricele spre el şi atunci Sheitan a intrat în pământ. Din nou, Sheitan a apărut lângă el, la al doilea Jamarat. Ibrahim, aleihi sallam, a aruncat şapte pietricele spre el şi din nou a intrat în pământ. Încă o dată, Sheitan a apărut lângă el, aproape de al treilea Jamarat şi din nou Ibrahim, aleihi sallam, a aruncat cu pietricele spre el şi încă o dată Sheitan a intrat în pământ.”

(Jamarat Al-Aqaba este pe partea stângă în Mina; Jamarat Al-Wusta – cel din mijloc – este la aproape 225 metri faţă de primul, în timp ce Jamarat Al-Sughra – cel mai mic Jamarat – este la 150

metri mai departe de cel din mijloc.)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a adăugat:

„Arunci cu pietricele spre Sheitan şi (făcând aceasta) urmezi calea strămoşului tău Ibrahim, aleihi sallam."

Al-Mundhri a spus:

„Este relatat de Ibn Khuzayma în Sahih-ul său şi de Al-Hakim şi este veridic, conform criteriilor lor."

Înţelepciunea ascunsă din aruncarea pietricelelor

În cartea sa, *Al-Ahya*, Ghazali spune:

„Cât despre aruncarea cu pietricele, este o expresie a intenţiei (celui care aruncă), de a se supune poruncii lui Allah subhanahu wa ta'ala şi o demonstraţie a umilinţei în faţa Lui.

Prin aruncarea cu pietre, pelerinul îl imită pe Ibrahim, aleihi sallam, când Sheitan, audhu billehi minnu, a blocat drumul său pentru a-i provoca dubii în inimă, pentru a-l tenta şi a-l distrage de la drumul Domnului său, aşa că Allah subhanahu wa ta'ala I-a ordonat lui Ibrahim, aleihi sallam, să îl alunge pe Sheitan, audhu billehi minnu, aruncând spre el cu pietre.

Prin urmare, dacă suntem tentaţi să credem că Sheitan, audhu billehi minnu, i-a apărut la Ibrahim, aleihi sallam, şi acesta a început să arunce cu pietre în el, dar eu însumi nu sunt tentat de Sheitan, audhu billehi minnu, deci nu este nicio nevoie pentru mine să arunc cu pietre – dacă asemenea gânduri vin la tine – atunci trebuie să realizezi singur că acestea sunt de la Sheitan, audhu billehi minnu, care sugerează aceasta pentru a te face să crezi că nu este niciun beneficiu în ea (aruncarea cu pietre) şi, de asemenea, te opreşte din a o face.

Luptă împotriva acestor şoapte cu fermitate şi aruncă pietrele, indiferent de influenţe. Trebuie, de asemenea, să realizezi că dacă aparent tu arunci cu pietre spre Jamarat, în realitate acestea sunt aruncate în faţa lui Sheitan, audhu billehi minnu. Acest lucru este posibil doar prin porunca lui Allah Preaînaltul, în supunerea faţă de Allah subhanahu wa ta'ala, fără a implora dorinţe

personale.”

Legalitatea acestui act

Majoritatea savanţilor este de părere că aruncarea cu pietricele este necesară (wagib), dar nu obligatorie.

Cel care **nu** face aceasta, trebuie să ofere sacrificiu, aşa cum este relatat de Ahmad, Muslim şi Nasa’i, de la Jabir, radhi Allahu anhu, care a spus:

„L-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, fiind călare şi aruncând cu pietre în Ziua de Nahr (10 Dhul-Hijja) şi spunând:

«Luaţi ritualurile de la mine. Nu ştiu dacă voi mai putea să fac alt Hajj, după acesta.»”

Abdur-Rahman At-Taimi a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a impus în Hajj-ul de Adio să folosim pietricele mici (de mărimea bobului de mazăre).”

(relatat de Tabarani)

Mărimea pietricelelor

Pietricelele, aşa cum este menţionat în hadith, nu trebuie să fie mai mari decât bob de mazăre. Datorită acestuia, savanţii consideră că această mărime este acceptată, dar, dacă, totuşi, cineva aruncă pietre mai mari, conform opiniei majoritare, îi va fi suficient pentru terminarea ritualului, dar nu este plăcut.

Ahmad susţine că nu îi este suficient până nu repetă cu pietricele mici (mărimea indicată), pentru că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut aşa şi ne-a interzis să folosim pietre mai mari.

Suleiman ibn Amr ibn Al-Ahwas Al-Azdi a relatat de la mama sa, care a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, era în partea de jos a văii şi a spus:

«O, oameni! Nu vă omorâţi între voi! Când aruncaţi pietre, folosiţi-le pe acelea de mărimea unui bob de mazăre.»”

(relatat de Abu Dawud)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, mi-a spus:

«Vino, adună câteva pietricele pentru mine!»

Am adunat pietricele mici cât bobul de mazăre. Atunci când i le-am dat, a spus:

«Foloseşte pietricele ca

acestea (când arunci) şi fii împotriva exagerării în Religia ta, pentru că cei dinainte au fost distruşi de exagerarea în Religia lor.»”

(relatat de Ahmad şi Nasa’i)

Majoritatea savanţilor iau acest hadith ca exemplu pentru mărimea preferată a pietricelelor.

Este un consens că numai pietricele mici pot fi aruncate, nu şi fier sau altceva. Şcoala Hanafi nu este de acord cu aceasta şi susţine că este permis să se folosească orice obiect vine de pe pământ, piatră, cărămidă, pământ, ceramică, pentru că în hadith se spune numai a se arunca şi nu se specifică ce anume să fie folosit.

Adunarea pietricelelor

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să îşi aleagă pietricelele de la Muzdalifa, la fel şi Sa’id ibn Jubair, radhi Allahu anhu. Ash-Shafa’i consideră aceasta preferabilă, dar conform lui Ahmad, o persoană poate alege pietricelele de oriunde doreşte.

Ata şi Ibn Al-Mundhir susţin o părere similară, pentru că în hadith-ul lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, cuvintele folosite de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, sunt:

„Alege (câteva pietricele) pentru mine.”,

fără a specifica locul din care acestea să fie luate.

Conform şcolilor Hanafi şi Ash-Shafa’i şi lui Ahmad, este permis, deşi nedorit, să se folosească pietricele care au fost folosite anterior. Ibn Hazm susţine că este permis, fără a fi neplăcut. El spune:

„Aruncarea pietricelelor care au fost folosite este permisă şi la fel este şi aruncarea pietricelelor în timp ce se stă călare pe un animal.”

Nici Coranul şi nici Sunna nu interzice folosirea unor pietre aruncate în interior.

Logic vorbind, dacă aceste pietricele nu ar fi fost refolosite de mai mulţi pelerini, acolo ar fi fost munţi de pietricele.

Cât despre pietricelele aruncate călare, în hadith-ul lui Qadamah ibn Abdullah, acesta spune:

„În Ziua de Sacrificiu, l-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, aruncând pietricele la primul Ja-

marat Al-Aqaba, în timp ce era călare pe o cămilă uşor colorată, fără a le arunca tare sau încet, fără a îi împinge pe ceilalţi.”

Numărul pietricelelor

Numărul total al pietricelelor ce vor fi aruncate este ori şaptezeci, ori patruzeci şi nouă.

Şapte dintre acestea vor fi aruncate la primul Jamarat Al-Aqaba, pe data de 10 din Dhul-Hijja, douăzeci şi una pe data de 11, şapte la fiecare dintre cele trei Jamarat şi, similar, douăzeci şi una pe data de 12, aruncând şapte dintre ele la fiecare din cele trei locuri. Ultimele douăzeci şi una de pietricele vor fi aruncate la fel, şapte la fiecare dintre Jamarat, pe data de 13 din Dhul-Hijja. Totalul acestora este şaptezeci.

Dacă pelerinul aruncă pietricelele numai trei zile (10, 11, 12 din Dhul-Hijja) şi nu aruncă şi pe data de 13, aceasta îi este permis. În acest caz, ele vor fi în număr de patruzeci şi nouă.

Conform lui Ahmad, aruncarea a cinci pietricele va fi suficientă pentru un pelerin.

Ata spune că aruncarea a cinci pietricele va completa ritualurile pentru Hajj.

Mujahid a spus:

„Dacă un pelerin aruncă şase pietricele, el poate face aceasta fără a avea o pedeapsă.”

Sa’d ibn Malik, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Ne-am întors împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, după Hajj. Unii dintre noi au spus că au aruncat şase, alţii au spus că au aruncat şapte pietricele. Dar niciunul dintre noi nu a fost găsit vinovat pentru aceasta.”

Zilele în care se aruncă pietricelele

Aceste zile pentru aruncat pietricele sunt trei sau patru: zilele de 10, 11, 12 din Dhul-Hijja, sau acestea trei şi ziua de 13 din Dhul-Hijja.

Allah subhanahu wa ta’ala spune în Nobilul Coran:

„Pomeniţi-L pe Allah în câteva zile statornicite! Cel care se grăbeşte [să facă aceasta] în două zile nu păcătuieşte, iar cel care va poposi încă şi mai mult, tot nu păcătuieşte, dacă este cu frică. (...)”

(Surat Al-Baqara, 2:230)

Aruncarea pietricelelor în Ziua de Sacrificiu (10 din Dhul-Hijja)

Cel mai bun timp pentru a arunca pietricelele este dimineaţa, pe data de 10 din Dhul-Hijja, pentru că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a aruncat pietricelele înainte de amiază, în această zi.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a permis să arunce primii bătrânilor şi celor slăbiţi din familia sa. Apoi, a spus:

«Nu aruncaţi pietricele la primul Jamarat Al-Aqaba, înainte de răsăritul Soarelui.»”

(relatat de Tirmidhi)

Aruncarea pietricelelor la sfârşitul zilei este deasemenea permisă.

Ibn Abdul-Barr a spus:

„Există un consens printre învăţaţi, care spune că dacă un pelerin aruncă pietricele pe data de 10 din Dhul-Hijja, înainte de răsăritul Soarelui, va fi considerat că a aruncat în timpul potrivit, chiar dacă acest lucru nu este de dorit.”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că în ziua de sacrificiu, un om de la Mina i-a spus Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, că el a aruncat pietricele după răsăritul Soarelui, iar el a spus omului:

„Nu este nimic rău.”

(relatat de Bukhari)

Amânarea aruncării pietricelelor până după înserare

Amânarea aruncării pietricelelor este permisă dacă este un motiv valid pentru a face aceasta, după cum a relatat Malik de la Nafi’, că o fiică a Safiyei, soţia lui Ibn Omar, radhi Allahu anhum, a născut în Muzdalifa. Prin urmare, ea şi Safiya (mama sa) au fost lăsate în urmă şi au ajuns în Mina după apusul Soarelui, pe data de 10 Dhul-Hijja. Ibn Omar, radhi Allahu anhu, le-a spus să arunce pietricelele atunci când au sosit, şi nu a fost nimic rău în acest lucru.

Este însă neplăcut să se amâne aruncare pietricelelor până la venirea serii, fără un motiv valid.

Conform şcolilor Hanafi şi Ash-Shafa’i şi în lumina relatării de la Malik, nu este

nicio pedeapsă pentru amânarea acesteia, având în vedere hadith-ul menţionat mai sus, al lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhu.

Ahmad este de părere că, dacă un pelerin amână aruncarea pietricelelor până în Ziua de Sacrificiu, atunci el nu trebuie să arunce cu pietre pe timpul nopţii, ci trebuie să le arunce în amiaza următoare.

Permisiunea celor slăbiţi şi a altora cu un motiv valid, de a arunca cu pietre după miezul nopţii (10 Dhul-Hijja)

Există un consens cu privire la aruncarea pietricelelor înainte de miezul nopţii, pe 10 Dhul-Hijja (Noaptea Sacrificiului).

Însă, pentru femei, copii, cei slăbiţi, cei care au un motiv valid şi păstori, este permis să arunce pietricele la Jamarat Al-Aqaba, în timpul nopţii.

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trimis-o pe Umm Salama, radhi Allahu anha, în noaptea de 10 Dhul-Hijja, să îşi arunce pietricelele. Ea a făcut aceasta înainte de ivirea zorilor, după care a mers înapoi la Mecca, pentru Tawaf.

Aceasta este relatat de Abu Dawud şi Bayhaqi, care au spus că lanţul de relatatori este bun.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a permis păstorilor de cămile să arunce pietricelele în timpul nopţii.

Aceasta este relatat de Al-Bazzar, cu un lanţ veridic de relatatori, inclusiv Khalid Al-Zanji, care este considerat un relatator de încredere.

Urwa, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a mers la Umm Salama, radhi Allahu anha, în Yawm An-Nahr şi i-a poruncit să se grăbească la Muzdalifa şi apoi la Mecca (după ce aruncă pietricelele în Mina, în timpul nopţii) şi să facă Rugăciunea de Fajr acolo. În acea zi, era rândul ei să fie cu el şi ea dorea aceasta.”

(relatat de Abu Dawud)

Tabari a spus:

„Ash-Shafa’i se referă la relatările transmise de Umm Salama şi Asma, radhi Allahu anhunna, şi conchide că este permis să se meargă la

Mecca, după miezul nopţii.”

Însă, Ibn Hazm susţine că permisiunea de a arunca noaptea se aplică numai femeilor, nu şi bărbaţilor, chiar dacă sunt în putere sau nu. De asemenea, aceste ahadith arată că este permis pentru oricine are un motiv serios, să meargă şi să arunce cu pietre, noaptea.

Ibn Al-Mundhir a spus:

„Sunna (în această privinţă) este să se arunce cu pietre după răsărit, pentru că aşa a făcut Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam.

Nu este permisă aruncarea acestora înainte de răsăritul Soarelui, pentru că un asemenea act contrazice Sunna. Dar, dacă o persoană face acest lucru, atunci nu trebuie să îl mai repete, pentru că nu am auzit niciun învăţat care să spună că aceasta nu a fost acceptabilă.”

Aruncarea de sus

Al-Aswad a spus:

„L-am văzut pe Omar aruncând pietricelele sale la Jamarat Al-Aqaba dintr-un loc de deasupra.”

Ata a fost întrebat despre aruncarea pietrelor dintr-un loc înalt, la care el a răspuns:

„Nu este niciun rău în aceasta.”

Aceasta este relatat de Sa’id ibn Mansur.

Aruncarea pietricelelor pe durata a trei zile

Timpul desemnat pentru aruncarea pietricelelor în aceste trei zile durează de la prânz şi până la apusul Soarelui.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a aruncat pietricelele la prânz sau mai târziu.

Aceasta este relatat de Ahmad, Ibn Majah şi Tirmidhi, care îl consideră un hadith sahih.

Bayhaqi a relatat sub autoritatea lui Nafi’ că Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhum, obişnuia să spună:

„Aruncam cu pietre în timpul celor trei zile, până când Soarele trecea de meridian. Amânarea aruncării pietrelor până noaptea nu era un lucru plăcut. Timpul în care se aruncau pietrele era de noaptea şi până la răsăritul Soarelui.”

Toţi imamii şcolilor Islamice, cu excepţia lui Abu Hanifa, au fost de acord în această privinţă.

Abu Hanifa susţine că aruncarea pietrelor înainte de prânz, în a treia zi, este permisă. Opinia sa este bazată mai degrabă pe un hadith slab, transmis de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care spune:

„Atunci când ziua se întrerupe, pe 13 din Dhul-Hijja, este permisă aruncarea cu pietre şi plecarea din Mina (spre Mecca.)"

Suplicaţiile după aruncarea cu pietre în Ayam At-Tashriq (zilele de 11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja)

Este de dorit ca pelerinul să fie cu faţa spre Qibla, să Îl laude pe Allah subhanahu wa ta'ala în timp ce se roagă la El, Preaînaltul, pentru iertarea sa şi a fraţilor săi musulmani.

Ahmad şi Bukhari au relatat de la Salim ibn Abdullah, iar el de la tatăl său, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a aruncat cu pietre la primul Jamarat, care este lângă moschee şi a spus *Allahu Akbar*. Arunca pietrele şi de fiecare dată a spus *Allahu Akbar*. Apoi, a plecat spre partea stângă din partea de jos a văii. Acolo a stat destul de mult timp în direcţia Qiblei, cu mâinile ridicate pentru dua. Apoi a mers şi a aruncat şapte pietricele la al doilea Jamarat, spunând *Allahu Akbar* cu fiecare piatră aruncată. A mers apoi în josul văii, stând cu faţa spre Qibla şi făcând suplicaţii către Allah subhanahu wa ta'ala, cu mâinile ridicate. Apoi a mers la Jamarat, lângă Aqaba, şi a aruncat şapte pietricele, rostind un takbir la fiecare piatră aruncată. După aceasta a plecat, fără să se mai oprească.

Conform acestui hadith, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu s-a oprit după aruncarea cu pietre la Jamarat Al-Aqaba, dar s-a oprit după ce a aruncat cu pietre la ceilalţi doi Jamarat.

În lumina acestui hadith, învăţaţii au sugerat că după fiecare aruncare (cu pietre la Jamarat), care nu este urmată de o alta în aceeaşi zi, pelerinul nu trebuie să se oprească (pentru a face suplicaţii), dar dacă aruncarea cu pietre este

urmată de o alta în aceeaşi zi, atunci pelerinul trebuie să stea acolo, pentru a face suplicaţii.

Ibn Majah a relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că după aruncarea cu pietre la Jamarat Al-Aqaba, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să plece şi să nu se oprească (pentru a face suplicaţii).

Ordinea în aruncarea pietrelor

Este confirmat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să înceapă cu primul Jamarat, care este lângă Mina, apoi el mergea la al doilea Jamarat mai târziu şi apoi la Jamarat Al-Aqaba.

De asemenea, este dovedit că el, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Luaţi ritualurile religioase de la mine."

Trei dintre imamii principali au considerat acest lucru ca fiind o indicare a faptului că respectarea ordinii în aruncarea pietrelor la Jamarat este o condiţie necesară, la care trebuie să se adere, pentru că aceasta a fost ceea ce a făcut Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam. Însă, şcoala Hanafi susţine că ordinea este numai Sunna.

Un Takbir şi o dua cu fiecare aruncare, ţinând pietricica între degetul arătător şi degetul mare

Ibn Mas'ud şi Ibn Omar, radhi Allahu anhum, obişnuiau să spună la aruncarea cu pietre:

„Allahumma ij'alhu Hajjan mabruran wa dhanban maghfuran."

(O, Allah! Acceptă acest Hajj al nostru şi iartă păcatele noastre!)

Ibrahim a spus:

„Era pe placul companionilor ca, în timp ce aruncau cu pietre la Jamarat Al-Aqaba, pelerinul să spună:

«O, Allah, acceptă acest Hajj al nostru şi iartă păcatele noastre.»"

Atunci când a fost întrebat dacă această dua trebuie făcută şi atunci când se aruncă cu pietre la celelalte Jamarat, el a răspuns afirmativ.

Ata a spus:

„Atunci când aruncaţi cu pietre, trebuie să rostiţi Takbir (Allahu Akbar) la fiecare aruncătură."

Aceasta este relatat de Sa'id ibn Mansur.

Conform hadith-ului lui Jabir, radhi Allahu anhu, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a rostit *Allahu Akbar* cu fiecare piatră pe care a aruncat-o.

Autorul cărţii *Al-Fath* a spus:

„Este un consens care spune că nu este nimic rău dacă cineva nu spune Takbir."

Salman ibn Al-Ahwas a relatat de la mama sa, care a spus:

„L-am văzut pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, călare pe animalul său, la Al-Aqaba, ţinând o piatră între degete şi aruncând-o, în timp ce şi alţii aruncau pietre împreună cu el."

(relatat de Abu Dawud)

Aruncarea cu pietre, în numele altei persoane

Cei care au un motiv valid, aşa cum este cazul unei boli, şi nu pot arunca pietre, pot desemna o altă persoană să facă acest lucru în numele lor.

Jabir, radhi Allahu anhu, a spus:

„Am făcut Hajj împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi erau câteva femei şi câţiva copii cu noi. Noi (adulţii) rosteam Talbiya şi aruncam cu pietre în numele copiilor."

(relatat de Ibn Majah)

Petrecerea nopţii la Mina

Este necesar (wagib) ca trei sau două nopţi, 11 şi 12 din Dhul-Hijja, să fie petrecute la Mina, conform celor trei imami ai Shariei.

Şcoala Hanafi spune că petrecerea nopţii la Mina este numai Sunna.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„După aruncarea pietrelor, puteţi petrece noaptea oriunde doriţi."

Aceasta este relatat de Ibn Shaibah.

Mujahid a spus:

„Nu este nimic rău dacă pelerinul petrece prima parte a nopţii la Mecca şi ultima la Mina, sau prima parte a nopţii la Mina şi ultima la Mecca."

Ibn Hazm a spus:

„Un pelerin care nu petrece noaptea la Mina face o greşeală, dar nu are nicio pedeapsă."

Este un consens în cazul acelora care au un motiv valid, ca cei care aduc apă şi păstorii; pentru ei, a petrece noaptea la Mina nu este necesar, iar dacă pleacă, ei nu au nicio pedeapsă.

Unchiul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, Abbas, radhi Allahu anhu, a cerut şi a obţinut permisiunea de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, să petreacă aceste nopţi (care trebuiau petrecute la Mina) la Mecca, pentru a-şi putea efectua sarcina de a furniza apă pelerinilor.

Aceasta a fost relatat de Bukhari.

Când pelerinul se întoarce de la Mina

Cele trei şcoli susţin că pelerinul trebuie să se întoarcă de la Mina la Mecca înainte de apusul Soarelui, în ziua de 12 din Dhul-Hijja, după ce a aruncat pietrele.

Şcoala Hanafi însă, este de părere că pelerinii se pot întoarce la Mecca înainte de ivirea zorilor, în 13 din Dhul-Hijja. Totuşi, nu este de dorit ca plecarea să fie după apus, pentru că aceasta nu respectă Sunna, însă cel care face acest lucru nu are nicio pedeapsă.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Animalele pentru sacrificiu şi tunderea părului

~ tradus de Gabriela Gharabli ~

Acestea sunt animalele aduse la Haram, Moscheea Sacră. Prin sacrificarea lor, pelerinul caută apropierea de Allah subhanahu wa ta'ala şi Mulţumirea Sa, a Celui care spune în Nobilul Coran:

„Şi [sacrificarea] cămilelor grase am hotărât-o Noi pentru a fi dintre rânduielile lui Allah. În ele se află bine pentru voi. Pomeniţi numele lui Allah asupra lor, când ele se află cu piciorul legat [pregătite pentru a fi junghiate]. Apoi, când ele cad pe o parte, mâncaţi din ele şi daţi să mănânce şi celui nevoiaş [care nu cere] şi celui care cere cu umilinţă. Astfel vi le-am supus Noi, pentru ca să fiţi voi mulţumitori. ~ Nu vor ajunge la Allah carnea şi sângele lor, ci va ajunge la El evlavia voastră."

(Surat Al-Hajj, 22:36-37)

Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Sacrificaţi animale, pentru că Allah iubeşte sacrificiul. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, oferea sacrificiu o sută de cămile, pentru Mulţumirea lui Allah."

Ceea ce era oferit de el, salla Allahu aleihi wa sallam, era voluntar.

Cele mai bune animale pentru sacrificiu

Este un consens printre învăţaţi cu privire la cele mai bune animale pentru sacrificiu, acestea fiind cămilele, apoi vacile, apoi oile şi aşa mai departe, pentru că dintr-o cămilă pot beneficia mai mulţi săraci, datorită mărimii sale (mai mult, se poate beneficia de carnea sa) şi similar, o vacă este mai bună decât o oaie.

Există însă şi un dezacord cu privire la ce animal este mai bun de sacrificat de către o singură persoană, o cămilă sau o vacă, împărţind o şeptime din preţul lor, sau o oaie.

Se pare că ceea ce se preferă în această privinţă este care anume este mai folositoare şi mai benefică pentru săraci şi nevoiaşi.

Numărul minim de animale pentru sacrificiu

Pelerinul poate sacrifica oricâte animale doreşte. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a oferit o sută de cămile, ca sacrificiu voluntar. Minimul de animale pe care un pelerin este obligat să îl sacrifice este reprezentat de o oaie sau de o şeptime dintr-o cămilă sau o vacă (a şaptea parte din preţul lor). O cămilă sau o vacă poate fi sacrificată în numele a şapte persoane.

Jabir, radhi Allahu anhu, a spus:

„Am făcut Hajj împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi am sacrificat o cămilă pentru şapte persoane şi o vacă pentru şapte persoane."

(relatat de Ahmad şi Muslim)

Pentru ca sacrificiul să fie acceptat, nu este necesar ca toate persoanele să fie de aceeaşi părere. Prin urmare, dacă o persoană sacrifică un animal pentru Mulţumirea lui Allah subhanahu wa ta'ala, în timp ce o alta face acest lucru pentru a obţine carnea animalului, aceasta este încă valid.

Însă, şcoala Hanafi susţine că o condiţie necesară este ca toţi cei implicaţi să aibă în gând acelaşi lucru, şi anume Mulţumirea lui Allah Preaînaltul, atunci când ei oferă acest sacrificiu.

Când este obligatorie sacrificarea unei cămile?

Sacrificarea unei cămile este necesară pentru un pelerin care a făcut Tawaf în stare de janaba, pentru o femeie (pelerin) care a făcut Tawaf în timp ce era încă la menstruaţie sau sângerare postnatală, un pelerin care a avut contact sexual cu soţia sa după ce a petrecut ziua la Arafah, dar înainte de a se rade (sau a se tunde), un pelerin care a promis sacrificarea unei cămile. În toate aceste cazuri, este necesară sacrificarea unei cămile. În cazul în care nu se poate găsi o cămilă, atunci se sacrifică, în schimb, şapte oi.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că un om a venit la Profet, salla Allahu

aleihi wa sallam, şi i-a spus că el are de sacrificat o cămilă, pentru care are banii necesari să o cumpere, dar nu o poate găsi. La aceasta, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

„Cumpără şapte oi şi sacrifică-le în locul cămilei."

(relatat de Ahmad şi Ibn Majah)

Tipul de sacrificiu

Sacrificiul poate fi împărţit în două categorii, una care este de dorit şi alta care este obligatorie.

În privinţa categoriei care este de dorit, un exemplu e sacrificiul care i se cere unui pelerin care face numai Hajj (Hajj Al-Ifrad), sau celui care face numai Umra.

Cel obligatoriu poate fi:

1. Sacrificiul care este obligatoriu pentru cei care fac Hajj Al-Qiran (combinarea Hajj-ului şi a Umrei fără o pauză între ele);

2. Hajj At-Tamattu (combinarea Hajj-ului şi a Umrei cu o pauză între ele);

3. Sacrificiul care este obligatoriu pentru un pelerin care nu face un ritual esenţial al Hajj-ului, cum ar fi aruncarea cu pietre, îmbrăcarea ihramului de la un miqat (un loc destinat pentru intrarea în stare de ihram), combinarea zilei şi nopţii în timp ce se stă la Arafah, petrecerea nopţii la Muzdalifa sau Mina, plecarea din Mecca fără a face Tawaf Al-Wada' (ocolul de adio);

4. Sacrificiul care este obligatoriu pentru un pelerin care a făcut un lucru interzis, atunci când se afla în stare de ihram, altul decât actul sexual, parfumatul sau raderea;

5. Sacrificiul care este obligatoriu pentru cel care a ucis în incinta sacră, cum ar fi vânătoarea sau tăiatul copacilor în incinta sacră a Haram-ului.

Toate acestea au fost explicate în capitolele anterioare.

Condiţiile sacrificiului

Un animal pentru sacrificiu trebuie să îndeplinească următoarele condiţii:

1. Trebuie să fie în vârstă de doi ani, dacă este un alt animal în afară de oaie. Pentru oaie, chiar şi un miel de şase luni poate fi sacrificat, dar trebuie să fie gras şi sănătos. Cât pentru cămilă, ea trebuie să fie de cel puţin cinci ani, o vacă de doi ani, iar o ca-

pră de cel puţin un an şi jumătate.

2. Trebuie să fie sănătos şi fără defecte fizice. Nu trebuie să fie fără un ochi, nici moale, nici murdar sau foarte slab şi subţire.

Al-Hasan a zis că învăţaţii au spus:

„Dacă un om ia un animal sănătos pentru sacrificiu, dar mai târziu, înainte de sacrificare, devine bolnav, chior, şchiop, atunci îl poate tăia drept sacrificiu şi aceasta va fi suficient pentru el (pentru a-şi îndeplini obligaţia).”

Aceasta a fost relatat de Sa'id ibn Mansur.

Animalul de sacrificiu să fie ales de persoana care vrea să ofere sacrificiul

Malik a relatat de la Hisham ibn Urwa şi el de la tatăl său, că el obişnuia să le spună fiilor lui:

„Fiii mei! Nu sacrificaţi un animal în numele lui Allah, aşa cum aţi fi ruşinaţi să oferiţi un cadou unui prieten apropiat şi respectat. Allah este Cel mai Onorabil şi Cel mai Generos, şi El este Cel mai în măsură să merite ce este mai bun din ce aveţi.”

Sa'id ibn Mansur a relatat că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a urcat odată pe o cămilă frumoasă, care îi plăcea foarte mult, în Mecca, şi a spus:

„Excelent! Excelent!”,

admirând-o. Apoi a descălecat, a însemnat-o şi a sacrificat-o pentru Mulţumirea lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Marcarea (ish'ar) animalelor pentru sacrificiu şi împodobirea (taqlid) acestora

Ish'ar (marcarea) este atunci când o cămilă sau o vacă ce trebuie sacrificată este marcată cu un cuţit, prin tăierea spatelui, într-o parte. Aceasta se face pentru a se şti că ele sunt pentru sacrificiu şi ca nimeni să nu le facă niciun rău.

Taqlid sau împodobirea este atunci când se pune la gâtul animalului o curea de piele, pentru a se distinge că este pentru sacrificiu.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a împodobit oile pe care le-a marcat pentru sacrificiu şi le-a trimis cu Abu Bakr, radhi Allahu anhu, la Mecca, atunci când a făcut

Hajj în al nouălea an după Hijra. Acest lucru este afirmat de hadith-urile care spun că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a împodobit animalele pentru sacrificiu, le-a marcat şi a pus ihram-ul pentru Umra, la Hudaybiya.

Majoritatea învăţaţilor, cu excepţia lui Abu Hanifa, susţine că este de dorit ca animalul pentru sacrificat să fie marcat.

Înţelepciunea din spatele ish'ar-ului şi taqlid-ului

Înţelepciunea acestor două acte priveşte respectul faţă de poruncile lui Allah subhanahu wa ta'ala şi este o expresie a acestui respect, pe lângă faptul că ele sunt un mijloc de informare a oamenilor, că aceste animale sunt în drumul lor spre Casa lui Allah subhanahu wa ta'ala, unde vor fi sacrificate pentru Mulţumirea Sa.

A merge călare pe animalele pentru sacrificiu

Este permis să fie înşeuate şi folosite ca mijloc de transport animalele pentru sacrificiu (cămile, vaci).

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Voi aveţi foloase de la ele [de la vite] până la un termen hotărât; apoi, locul de junghiere al lor este lângă Casa cea străveche."

(Surat Al-Hajj, 22:33)

Dahak şi Ata au spus:

„Aici, a beneficia de ele înseamnă a le folosi pentru călărit, atunci când este nevoie, şi a beneficia de laptele şi lâna lor."

„Termen hotărât" se referă la timpul în care un pelerin marchează animalul pentru sacrificiu, până când acesta este tăiat.

Cuvintele „apoi, locul de junghiere al lor este lângă Casa cea străveche" se referă la Ziua de Sacrificiu sau Sacrificiul (Nahr), pe 10 din Dhul-Hijja.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a văzut un om conducând o cămilă spre locul de junghiere. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus omului:

„«Încalecă-l.»

Omul a răspuns:

«Este un animal pentru sacrificiu.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus de două sau trei ori:

«Vai de tine! Încalecă-l.»”

(relatat de Bukhari, Muslim şi Abu Dawud)

Timpul sacrificiului

Este un dezacord printre învăţaţi privind timpul sacrificiului.

Conform lui Ash-Shafa’i, acesta trebuie să fie în Ziua Nahr, ziua 10 din Dhul-Hijja şi în timpul Ayam At-Tashriq (11, 12 sau 13 din Dhul-Hijja), în lumina cuvintelor Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam:

„Toate zilele Tashriq (11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja) sunt Zilele Sacrificiului.”,

după cum a relatat Ahmad.

Dacă o persoană nu face sacrificiul în aceste zile, atunci poate să o facă mai târziu, sau să recupereze pentru aceasta.

Malik şi Ahmad susţin că indiferent dacă sacrificarea unui animal este obligatorie sau voluntară, actul de adorare trebuie să fie făcut în timpul acestor zile.

Şcoala Hanafi, de asemenea, susţine aceeaşi opinie privind pelerinul care face Hajj At-Tamattu sau Hajj Al-Qiran. Acest pelerin trebuie să sacrifice animalul în zilele hotărâte (Tashriq).

Opus acesteia, sacrificiul pentru împlinirea unui jurământ, pedeapsa unui păcat sau oferirea sacrificiului pentru un act de adorare voluntar, pot fi făcute în oricare perioadă a anului.

Abu Salma ibn Abdur-Rahman şi An-Nakh’i au relatat că timpul pentru junghiere este din Ziua Nahr până la sfârşitul Dhul-Hijja.

Locul pentru sacrificiu

Indiferent dacă sacrificiul este obligatoriu (wagib) sau voluntar, nu poate fi acceptat decât în incinta sacră Haram. Se poate oferi sacrificiul în oricare loc al acesteia.

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Toată Mina este un loc pentru sacrificiu, şi întregul Muzdalifa este un loc pentru a petrece noaptea, şi toate străzile din Mecca sunt pasaje şi locuri pentru ca un pelerin să îşi aducă sacrificiul.”

(relatat de Abu Dawud şi

Ibn Majah)

Este de preferat pentru un pelerin să ofere sacrificiul la Mina.

Pentru cel care face Umra, este de preferat să facă sacrificiul lângă Marwa, pentru că acesta este locul în care pelerinii lasă starea de ihram, indiferent dacă fac Hajj sau Umra.

Malik a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus la Mina:

„Acesta este locul în care se oferă sacrificiul. Toată Mina este un loc pentru sacrificiu."

Şi vorbind despre Umra, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Acesta – Marwa – şi toate drumurile şi căile din Mecca sunt loc pentru junghiere."

Sacrificarea cămilei în picioare

Este de dorit sacrificarea cămilei stând în picioare, cu piciorul stâng legat, aşa cum este arătat în mai multe ahadith:

1. Muslim a relatat de la Ziyad ibn Jubair că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a văzut un om care junghia o cămilă, în timp ce aceasta era pusă jos. El i-a spus omului:

„Las-o să stea în picioare şi leagă-i picioarele. Aceasta este Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam."

2. Abu Dawud a relatat de la Jabir, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi companionii săi, radhi Allahu anhum, obişnuiau să sacrifice cămilele, piciorul lor stâng fiind legat şi cămila stând pe trei picioare.

3. Hakim a relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, cu privire la versetul:

„(...) Pomeniţi numele lui Allah asupra lor, când ele se află cu piciorul legat [Pregătite pentru a fi junghiate]. (...)"

(Surat Al-Hajj, 22:36)

că l-a interpretat:

„pregătite pentru sacrificare şi stând pe trei picioare."

Pentru vacă şi oaie, este de preferat să se facă sacrificarea atunci când sunt puse jos.

Conform unora, nu este de dorit ca un animal care trebuie să fie sacrificat în picioare să fie pus jos, şi vice-versa. Alţii nu sunt de acord şi susţin că nu este de dorit acest lucru.

Este de preferat ca animalul să fie sacrificat de pelerin, cu mâinile sale, dacă este po-

sibil, dacă nu, el poate desemna o altă persoană să facă aceasta în numele lui, dar el trebuie să fie prezent acolo.

Plata măcelarului (carne) din animalul de sacrificiu

Nu este permis ca măcelarul să fie plătit cu carnea animalului (în loc de bani). Însă, îi poate fi oferită o parte din carne, drept caritate. Aceasta se bazează pe ceea ce a spus Ali, radhi Allahu anhu:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, mi-a poruncit să am grijă de cămilele sale ce urmau să fie junghiate şi să distribui carnea lor, pieile şi alte părţi ale lor (să dau oamenilor nevoiaşi), dar mi-a poruncit să nu dau nicio parte din aceasta măcelarului."

Apoi a spus:

«Trebuia să dăm de la noi.»"

Acesta este relatat de grup.

Acest hadith demonstrează faptul că îi este permis unei persoane să desemneze pe altcineva în locul său, pentru sacrificarea animalului, să distribuie carnea, pielea şi alte părţi ale animalului, dar nu este permis să se facă plata măcelarului cu aceasta. Însă, un măcelar trebuie plătit pentru munca sa, după cum Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Trebuia să dăm de la noi."

Este relatat că Al-Hasan a spus:

„Nu este nimic rău în a da măcelarului pielea animalului."

Consumarea cărnii animalului sacrificat

Allah subhanahu wa ta'ala porunceşte musulmanilor să consume carnea animalului înjunghiat pentru sacrificiu:

„(...) şi daţi să mănânce şi celui nevoiaş [care nu cere] şi celui care cere cu umilinţă. (...)"

(Surat Al-Hajj, 22:36)

Aparent, aceasta se aplică pentru sacrificiul voluntar şi pentru cel obligatoriu.

Sunt unele dezacorduri între învăţaţi, în această privinţă.

Abu Hanifa şi Ahmad sunt de părere că o persoană poate consuma carnea animalului sacrificat pentru Hajj At-Tamattu (în care Hajj şi Umra sunt combinate fără o pauză între ele), sau a celui sacrificat

voluntar, dar nu poate consuma din carnea animalului sacrificat pentru un alt motiv.

Malik susţine că se poate consuma carnea animalului sacrificat drept pedeapsă pentru încălcarea unui Hajj precedent, a celui sacrificat pentru un Hajj neefectuat, a celui sacrificat pentru Hajj At-Tamattu, sau a oricărui alt animal oferit spre sacrificiu, cu excepţia sacrificiului făcut pentru uciderea unui animal, sau cel care este promis săracilor şi care este oferit de bună voie, cu excepţia celui asupra căruia există teama că animalul nu va ajunge într-o stare bună la locul de sacrificare.

Ash-Shafa'i susţine că nu este permisă consumarea cărnii animalului de sacrificiu, de exemplu, un sacrificiu oferit drept pedeapsă, sacrificiul făcut pentru uciderea unui animal, sacrificiul făcut pentru greşeala în Hajj, sacrificiul dat pentru Hajj At-Tamattu sau Hajj Al-Qiran şi, de asemenea, cel care este dat ca promisiune.

Însă, în cazul sacrificiului oferit voluntar, se poate consuma carnea şi ea poate fi oferită altora.

Cantitatea de carne ce poate fi consumată din animalul de sacrificiu

Cel care oferă sacrificiul poate consuma, fără nicio restricţie, orice cantitate de carne doreşte, din acest animal. De asemenea, poate oferi altor persoane oricât doreşte.

Unii învăţaţi spun că persoana poate consuma jumătate de carne şi cealaltă jumătate să o ofere caritate, în timp ce alţii spun că această carne trebuie împărţită în trei părţi. O parte să fie păstrată, o parte distribuită şi o parte dată ca şi caritate.

Tunsul sau raderea părului

Această practică este confirmată de Nobilul Coran, de Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi de consensul comunităţii.

Nobilul Coran spune:

„Allah o va face adevărată viziunea prin care El i-a vestit Trimisului Său cu tot adevărul: Veţi intra în Moscheea cea Sfântă, cu voia lui Allah, în siguranţă, cu părul ras şi cu părul scurtat, fără să vă temeţi! (...)"

(Surat Al-Fath, 48:27)

Bukhari şi Muslim au relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Allah să îi binecuvânteze pe cei care se rad.»

Companionii l-au întrebat:

«Mesager al lui Allah, dar despre cei care se tund scurt?»

Atunci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus din nou:

«Allah să îi binecuvânteze pe cei care se rad.»

Ei au repetat întrebarea de trei ori, iar Profetul a spus din nou:

«Allah să îi binecuvânteze pe cei care se rad.»

Atunci când a fost întrebat a patra oară:

«Mesager al lui Allah, dar despre cei care se tund scurt?»,

el a spus:

«Şi (Allah să îi binecuvânteze) pe cei care îşi tund părul scurt.»”

(se spune că motivul repetării suplicaţiei pentru cei care se rad este evident pentru a încuraja oamenii mai degrabă să îşi radă părul decât să se tundă scurt, numai pentru că raderea părului din cap demonstrează umilinţa faţă de Allah subhanahu wa ta’ala fără a conta aparenţa fizică.)

De asemenea, Bukhari şi Muslim au relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a ras în cap, acelaşi lucru făcându-l şi un grup dintre companioni, radhi Allahu anhum, în timp ce alt grup numai şi-a tuns părul.

Aici, raderea părului de pe cap înseamnă a fi făcut acest lucru cu o lamă. Este suficient, însă, dacă se îndepărtează chiar şi numai trei fire de păr.

Tunsul scurt reprezintă tăierea părului din cap, cât un deget.

Majoritatea învăţaţilor nu s-a pus de acord în această privinţă.

Cei mai mulţi susţin că raderea sau tunsul părului este obligatorie, iar cel care nu face acest lucru trebuie să junghie un animal, pentru faptul că a omis să facă acest lucru.

Conform şcolii Shafa’i, aceasta face parte integral din Hajj.

Timpul în care se rade părul

Un pelerin poate să îşi radă sau tundă părul după ce a aruncat cu pietre la Jamarat Al-Aqaba, în Ziua Nahr – 10

din Dhul-Hijja. Însă, dacă un pelerin are cu el animalele ce trebuie sacrificate, atunci se poate rade sau tunde numai după ce a făcut sacrificiul.

În hadith-ul relatat de Ma'mar ibn Abdullah, radhi Allahu anhu, citim că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a junghiat animalul său pentru sacrificiu la Mina şi a spus:

„El mi-a poruncit să-mi rad (părul)."

Aceasta a fost relatat de Ahmad şi Tabarani.

Timpul pentru radere sau tuns, în timp ce se face Umra, este după ce se completează Sa'y (şapte ronduri) între Safa şi Marwa. Cât despre cei care au adus cu ei animalele pentru sacrificiu, ei o pot face după ce au sacrificat animalele.

La timpul raderii sau tunsului, conform lui Abu Hanifa şi Malik, pelerinul trebuie să fie în Haram (în incinta sacră) şi acest lucru trebuie făcut în zilele Nahr – 10, 11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja).

O relatare de la Ahmad, bazată pe hadith-ul de mai sus, susţine această părere.

Ash-Shafa'i, Mohammed ibn Al-Hasan şi conform poziţiei sale binecunoscute, Ahmad, sunt de părere că raderea sau tunsul trebuie să fie făcute în incinta sacră Haram, dar nu neapărat în timpul zilelor de sacrificiu.

Dacă o persoană amână acest lucru după aceste trei zile, aceasta o poate face fără nicio pedeapsă.

Eticheta raderii sau tunsului

Este de dorit ca în timp ce se face aceasta, să se înceapă cu partea dreaptă, apoi partea stângă, în timp ce este cu faţa spre Qibla, rostind *Allahu Akbar* şi făcând două rakaat la sfârşit.

Waki' a spus:

„Odată, Abu Hanifa mi-a spus:

«Greşeam în privinţa a cinci ritualuri de Hajj şi un hajem (persoană care se ocupă cu tunderea părului, raderea bărbii) mi-a spus acest lucru şi m-a corectat. Aceasta s-a întâmplat atunci când am mers la un hajem şi l-am întrebat:

„Cât mă costă să mă razi în cap?"

El a spus:

„Eşti din Iraq?"

Am zis:

„Da."

El mi-a spus:

„Ia loc, acesta este un ritual al Hajj-ului şi nu trebuie să fie puse condiţii.”

M-am aşezat cu faţa departe de direcţia Qiblei. La aceasta, el a spus:

„Întoarce-ţi faţa spre Qibla.”

Mi-am întors partea stângă a capului spre el, pentru a o rade prima, lucru la care el a zis:

„Întoarce partea dreaptă a capului tău (pentru a începe de acolo).”

Mi-am întors partea dreaptă spre el şi a început să radă, rămânând tăcut. Apoi a spus din nou:

„Spune Takbir.”,

lucru pe care l-am făcut, până când m-am ridicat să plec, când el a zis:

„Unde pleci?”

Am spus:

„Merg la cortul meu.”

El a zis:

„Roagă-te două rakaat, apoi pleacă.”

L-am întrebat:

„De unde ai învăţat toate acestea?”

El a răspuns:

„L-am văzut pe Ata ibn Abu Rabah făcând acestea.”»”

(relatat de Al-Muhib Tabari)

Trecerea briciului peste capul unui pelerin chel

Majoritatea învăţaţilor este de părere că în cazul unui pelerin care are puţin păr sau nu are deloc, este de dorit să se treacă briciul peste capul său.

Ibn Al-Mundhir a spus:

„Toţi învăţaţii de încredere sunt de acord că briciul trebuie să fie trecut peste capul unui om chel.”

Ibn Abu Hanifa este de părere că trecerea briciului peste capul unui bărbat chel este obligatorie.

Tăierea unghiilor sau scurtarea mustăţii

Este de dorit ca cei care îşi tund părul (pelerinii) să îşi taie şi unghiile şi să îşi scurteze mustăţile.

Ori de câte ori Ibn Omar, radhi Allahu anhu, se rădea sau îşi tăia părul scurt, în Hajj sau Umra, întotdeauna îşi tăia unghiile şi îşi scurta mustaţa.

Ibn Al-Mundhir a spus:

„Este confirmat că atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îşi rădea

sau scurta părul, îşi tăia şi unghiile.”

Femeii îi este permis să îşi scurteze părul, dar îi este interzis să îl radă.

Abu Dawud şi alţii au relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Femeile pelerin nu trebuie să se radă (în cap); ele pot numai să îşi scurteze părul.”

Al-Hafidh consideră acesta un hadith sahih.

Ibn Al-Mundhir a spus:

„Este un acord printre învăţaţi în această privinţă, pentru că raderea părului la femei este, de fapt, un fel de pedeapsă pentru ele.”

Cât de mult trebuie tăiat din părul femeii

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Atunci când o femeie (pelerin) vrea să îşi tundă părul, ea poate tăia din breton de lungimea unui vârf de deget.”

În opinia lui Ata, în timp ce îşi taie părul, ea trebuie să taie dintr-o parte, sau din lungimea părului, atât cât este părul deja tăiat.

Aceasta este relatat de Sa’id ibn Mansur.

Alţii susţin că nu este o limită pentru cât trebuie tăiat din părul femeii.

Şcoala Shafa’i susţine că dacă se taie trei fire de păr, este suficient pentru o femeie pelerin.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Tawaf Al-Ifada

~ tradus de Alya Iacob ~

Este un consens printre musulmani şi anume că Tawaf Al-Ifada este o parte esenţială a Hajj-ului, şi dacă cineva nu face aceasta, Hajj-ul lui este nul.

Nobilul Coran spune:

„Apoi să pună capăt celor ce le-au fost oprite lor, să-şi împlinească legămintele lor şi să înconjoare Casa cea străveche.”

(Surat Al-Hajj, 22:29)

Conform lui Ahmad, un pelerin trebuie să facă o intenţie definită pentru actul său.

Toţi cei trei imami susţin că a avea intenţia de a face Hajj acoperă şi se aplică la toate ritualurile, inclusiv Tawaf Al-Ifada.

Majoritatea învăţaţilor susţine că Tawaf Al-Ifada este format din şapte ocoluri în jurul Ka’abei. Abu Hanifa, însă, este de părere că numai patru din cele şapte ocoluri sunt esenţiale în Hajj şi dacă acestea (patru) nu sunt făcute, Hajj-ul unei persoane devine nul. Cele trei ocoluri rămase sunt necesare (wagib), dar nu esenţiale.

Un pelerin care abandonează una sau toate dintre cele trei ocoluri, pierde o parte necesară din Hajj, dar nu îl anulează, prin urmare, îi este cerut să sacrifice un animal pentru aceasta.

Timpul pentru Tawaf Al-Ifada

Conform lui Ash-Shafa’i şi Ahmad, timpul potrivit este de la miezul nopţii, în Ziua Nahr, 10 din Dhul-Hijja, nefiind definit până când.

Însă, unui bărbat (pelerin) nu îi este permis să aibă contact sexual cu soţia sa până după ce completează Tawaf Al-Ifada. Amânarea până după data de 11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja nu este de dorit, dar nu obligă o persoană să sacrifice un animal.

Cel mai bun timp pentru a face acest Tawaf este înainte

de amiază, în Ziua Nahr, pe 10 din Dhul-Hijja.

Conform lui Abu Hanifa şi Malik, timpul este de la ivitul zorilor, în Ziua de Nahr, cu toate că în privinţa timpului în care se termină este un dezacord printre şcolari.

Abu Hanifa susţine că Tawaf-ul trebuie făcut în timpul Zilelor de Nahr, dar dacă un pelerin amână aceasta după aceste zile, atunci el trebuie să sacrifice un animal pentru aceasta.

Pe de altă parte, Malik este de părere că nu este nimic rău în amânarea acestui ritual până după 13 din Dhul-Hijja, prin urmare, este mai bine să fie făcut mai devreme (în timpul Zilelor de Tashriq). Timpul este până la sfârşitul lunii Dhul-Hijja, iar dacă este făcut după aceasta, atunci trebuie să sacrifice un animal pentru aceasta. Hajj-ul acestei persoane este încă valid, pentru că toată luna Dhul-Hijja, conform lui Malik, este inclusă în lunile pentru Hajj.

Femeile pelerin şi Tawaf Al-Ifada

Pentru o femeie, este de dorit să facă Tawaf Al-Ifada devreme în Ziua de Nahr, dacă se teme că îi va începe menstruaţia.

Aisha, radhi Allahu anha, obişnuia să poruncească femeilor (pelerin) să facă aceasta, în Ziua de Nahr – 10 din Dhul-Hijja, ca o precauţie pentru menstruaţie.

Ata a spus:

„Dacă o femeie (pelerin) se teme că este perioada pentru ciclul său lunar, atunci ea poate face Tawaf-ul Ka'abei înainte de a arunca pietre la Jamarat Al-Aqaba şi chiar înainte ca animalul să fie junghiat."

Nu este nimic rău dacă ea foloseşte orice fel de medicamente pentru a amâna menstruaţia ei, pentru a face Tawaf.

Sa'id ibn Mansur a relatat că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a fost întrebat despre o femeie care ia medicamente pentru a amâna menstruaţia ei. La aceasta, el a spus că nu a văzut nimic rău în aceasta şi i-a spus să folosească, în schimb, apa de arak.

Muhibbuddin At-Tabari a spus:

„Dacă poate fi întârziat în acest caz, atunci poate fi amânat şi în (stabilirea) peri-

oadei de iddah şi în toate celelalte situaţii."

Pe acelaşi principiu, medicamentele pot fi folosite pentru a induce ciclul lunar.

A sta în Valea Al-Mohasab

Este stabilit că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, în drumul său de la Mina spre Mecca, s-a odihnit un timp la Al-Mohasab, unde a făcut Rugăciunile de Dhuhr, Asr, Maghrib şi Isha. Ibn Omar, radhi Allahu anhu, de asemenea, făcea mereu la fel. Este un dezacord printre învăţaţi, cu privire la această oportunitate.

Aisha, radhi Allahu anha, a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a odihnit la Al-Mohasab pentru că era mai uşor de făcut acest lucru, dar nu este Sunna. Prin urmare, pelerinul poate face sau nu acest lucru.

Al-Khattabi a spus că era ceva practicat înainte, dar a fost abandonat mai târziu.

Tirmidhi a spus că unii dintre învăţaţi aveau plăcerea de a se odihni la Al-Abtah, fără a îl considera ca pe un lucru necesar.

Înţelepciunea odihnirii în acest loc este de a-I mulţumi lui Allah subhanahu wa ta'ala pentru ceea ce El, Preaînaltul, a dăruit Profetului Său, salla Allahu aleihi wa sallam, victoria asupra inamicilor săi care au boicotat Banu Hashim şi Banu Al-Muttalib şi au jurat că nici nu se vor căsători cu femeile lor şi nici nu le vor vinde nimic, decât dacă îl dau pe mâna lor pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam.

Ibn Al-Qayyim a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, intenţiona să proclame ritualurile Islamului într-un loc în care necredinţa, blasfemia şi ostilitatea faţă de Allah şi Profetul Său erau dominante."

Aceasta este o practică obişnuită a Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Folosea fiecare oportunitate pentru a declara Unicitatea lui Allah subhanahu wa ta'ala, în locurile dominate de simbolul necredinţei şi al politeismului. Un asemenea exemplu este că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a poruncit ca în Ta'if să fie construită o moschee, în acelaşi loc în care au stat odată statuile idolilor Lat şi Uzza.

بسم الله الرحمن الرحيم

Incinta sacră a Meccăi (Haram Mecca)

~ tradus de Alya Iacob ~

Incinta sacră din Mecca include zona din jurul Meccăi, marcată de pietre de un metru înălţime, pe toate străzile care duc spre sau de la Mecca.

În partea de nord, se extinde la Ta'nim, şase km de la Moscheea Sacră şi în partea de sud la Adah, doisprezece km de la Mecca. Pe partea de est, şase km, se întinde Al-Ju'rana, în timp ce partea de nord-est este valea Nakhah, care este la paisprezece km de Mecca. Pe partea de vest se întinde Ash-Shmaisi (acest loc era numit Al-Hudaybiya, unde Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a luat celebrul angajament – *bai'at ridwan* – de la companionii săi, radhi Allahu anhum, şi de aici este numele bătăliei de la Hudaybiya) la cinsprezece km de la Mecca.

Muhibbuddin AT-Tabari a relatat de la Az-Zuhari, care a relatat de la Ubaidullah ibn Abdullah ibn Utba, radhi Allahu anhu:

„Profetul Ibrahim, aleihi sallam, a pus semnele pentru incinta sacră aşa cum i-a arătat Jibril, aleihi sallam."

Aceste semne nu au fost mutate până în timpul lui Qusay, care le-a reînnoit. După aceea, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, în anul cuceririi Meccăi, l-a trimis pe Tamim ibn Wasid Al-Khuzai'i să le renoveze. Mai târziu, Omar, radhi Allahu anhu, a desemnat patru oameni din neamul Quraish, Muhrama ibn Nawfal, Sa'id ibn Yarbu'a, Huwaitab ibn Abdul-Uzza şi Azhar ibn Abd-Awf, să le reînnoiască. Ulterior, Mu' awiya şi apoi Abdul-Malik le-au renovat din nou.

Incinta sacră a Medinei (Haram Medina)

În incinta Medinei, uciderea unui animal sau tăierea copacilor este interzisă, ca şi în cazul Haram Mecca.

Jabir ibn Abdullah, radhi Allahu anhu, a relatat că

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Ibrahim, aleihi sallam, a făcut Mecca Haram (sacră) şi eu declar Medina şi ceea ce se întinde între cele două căi negre Haram. Niciun animal (din această zonă) să nu fie ucis şi nicio adah (plantă spinoasă) care creşte să nu fie tăiată.”

(relatat de Muslim)

Ali, radhi Allahu anhu, a relatat că în privinţa Medinei, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Plantele sale să nu fie tăiate, animalele sale să nu fie speriate, lucrurile pierdute nu trebuie să fie ridicate decât de către cel care face un anunţ pentru a îi găsi proprietarul, niciun om să nu poarte arme pentru a lupta în ea. Arborii nu trebuie să fie tăiaţi, cu excepţia cazului în care este necesar pentru hrănirea cămilelor.”

(relatat de Ahmad şi Abu Dawud)

Bukhari şi Muslim au relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Medina este Haram (sacră) şi incinta sa sacră se extinde de la Eer până la Thowr.”

(Eer este un munte la miqat, pentru Medina, şi Thowr este un munte lângă Uhud, în partea de nord.)

Într-o altă relatare a unui hadith convenit, de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, s-a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a declarat zona dintre cele două căi negre ale Medinei ca fiind sacră şi extinderea sa cu doisprezece mile în jurul Medinei.”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a permis rezidenţilor din Medina să taie copacii pentru a face pluguri, căruţe şi alte unelte şi echipamente necesare. De asemenea, le-a permis să taie iarba pentru a îşi hrăni animalele.

Ahmad a relatat de la Jabir ibn Abdullah, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Zona dintre cele două căi negre ale Medinei este Haram (sacră). Niciun copac nu trebuie tăiat (din această zonă), cu excepţia celor folosiţi ca furaje pentru animale.”

Spre deosebire de locuitorii din Mecca, care au hrană suficientă pentru animalele lor şi cărora nu le este permis să taie nici măcar iarba pentru

animale, locuitorii din Medina nu au suficientă hrană şi, prin urmare, le este permis să folosească copacii şi iarba pentru animalele lor. Pentru uciderea animalelor şi tăierea copacilor în incinta sacră a Medinei nu este nicio pedeapsă şi nu se cere nicio compensare, chiar dacă este un păcat.

Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Medina este un sanctuar de la locul cutare până la locul cutare şi (în acesta) nu trebuie tăiat niciun copac, nu trebuie comis niciun act nepermis şi cel care face aceste lucruri va avea asupra sa Blestemul lui Allah, al Îngerilor Săi şi a întregii omeniri."

(relatat de Bukhari)

Este permis să se ridice şi să se folosească o creangă sau un copac, căzute în acest loc.

Sa'd ibn Abu Waqqas, radhi Allahu anhu, a relatat că în timp ce era în drum spre palatul său, la Aqiq, a găsit un sclav tăind un copac şi scuturându-l de frunze. Sa'd, radhi Allahu anhu, a luat tot ceea ce sclavul adunase. Stăpânul sclavului a mers la el şi i-a cerut să returneze ceea ce luase de la sclav. Sa'd, radhi Allahu anhu, a spus:

„«Allah a interzis ca eu să returnez ceea ce Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, mi-a dat drept cadou.»

Şi spunând acestea, a refuzat să le returneze lor."

(relatat de Muslim)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă vreunul dintre voi găseşte pe cineva vânând un animal, în timp ce se află pe locul sacru al Medinei, puteţi să luaţi de la el (animalul)."

(relatat de Abu Dawud şi Al-Hakim)

Mai există un alt loc sacru, în afară de Mecca sau Medina?

Ibn Taymiyya a spus:

„Nu este alt loc sacru în întreaga lume, în afară de acestea două, nici măcar moscheea Al-Aqsa din Ierusalim, şi nici în alt loc, chiar dacă unii oameni ignoranţi le numesc Haram Al-Maqdi şi Haram Al-Khalil. Prin consens, Haram Mecca este singurul Haram (sacru).

Despre Medina nu există un asemenea consens. Totuşi, majoritatea învăţaţilor susţi-

ne că şi Medina este un loc sacru, aşa cum este menţionat în hadith-urile relatate în această privinţă.”

Majoritatea învăţaţilor nu este de acord în privinţa celui de al treilea loc sacru, numit Wuja, o vale din Ta’if. Ash-Shafa’i îl consideră un loc sacru. Ash-Shawkani este de acord cu el, dar majoritatea învăţaţilor nu este de acord şi nu îl consideră un loc sacru.

Superioritatea Meccăi asupra Medinei

Majoritatea învăţaţilor crede că Mecca este de preferat Medinei.

Abdullah ibn Ali ibn Al-Hamra a relatat că l-a auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Pe Allah! Tu, Mecca, eşti cel mai bun Pământ al lui Allah şi cel mai iubit de El. Dacă nu aş fi fost alungat, nu m-aş fi depărtat niciodată (de tine).”

(relatat de Ahmad, Ibn Majah şi Tirmidhi)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a adresat Meccăi, spunând:

«Ce loc frumos eşti! Eşti locul cel mai drag mie! Dacă oamenii mei nu m-ar fi alungat, nu m-aş fi depărtat niciodată (de tine), să trăiesc într-un alt loc.»”

(relatat de Tirmidhi)

A intra în Mecca fără ihram

O persoană poate intra în Mecca fără a îmbrăca haina de ihram, dacă nu intenţionează să facă Hajj sau Umra. Mecca poate fi vizitată frecvent de orice persoană, ca şi tăietor de lemne, tăietor de iarbă sau transportând apă, vânător, sau poate fi vizitată ca turist sau comerciant. Aceasta este una dintre opiniile lui Ash-Shafa’i, ea fiind mai precisă şi, de asemenea, susţinută de însoţitorii săi.

Muslim a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a intrat în Mecca purtând un turban negru şi fără ihram.

Este spus despre Ibn Omar, radhi Allahu anhu, că s-a întors după ce a călătorit o parte din drum şi a intrat în Mecca fără ihram.

Ibn Shihab şi Ibn Hazm susţin că intrarea în Mecca

fără haina de ihram este permisă.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a stabilit semne (mawaqit) în jurul Meccăi, numai pentru cei care intenţionează să facă Hajj sau Umra.

A purta ihram nu este obligatoriu pentru cei care trec de semne, dacă ei nu intenţionează să facă Hajj sau Umra. Allah subhanahu wa ta'ala şi Profetul Său, salla Allahu aleihi wa sallam, nu au interzis intrarea în Mecca fără ihram. A insista în aceasta este o obligare a oamenilor, care nu este impusă de Sharia.

Fapte încurajate pentru cei care merg la Mecca şi la Moscheea Sacră

Este de dorit ca cei care intenţionează să viziteze Mecca să facă următoarele:

1. Să facă baie. Este relatat că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să facă baie înainte de a intra în Mecca.

2. A petrece noaptea la Dhi Tuwa, o vale în direcţia Az-Zaher. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să petreacă noaptea acolo.

Nafi', radhi Allahu anhu, a spus:

„Ibn Omar obişnuia să facă la fel."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

3. A se intra în Mecca prin dealul numit Koda.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, intra în Mecca din direcţia Al-Mu'allah. Oricine poate urma această cale trebuie să facă acest lucru, dar nu este niciun păcat dacă nu o face.

4. A se grăbi spre Moscheea Sacră, imediat ce îşi lasă lucrurile într-un loc sigur. El trebuie să intre în Moscheea Sacră prin poarta cunoscută sub numele de Bab Bani-Shaibah – Bab As-Salam şi să spună cu umilinţă şi sinceritate:

„Audhu billehi azzim wa biwajihil kerim wa sultanihil qadim, minesh shaitanir rajim. Bismilleh allahumma salli 'ala muhammedin wa aleihi wa salam, Allahumma ghifirli zunubi waftah li abwaba rahmatika."

(Caut adăpost la Allah Cel Suprem, caut adăpost cu onoarea Sa şi Gloria Sa Eternă, cu Autoritatea Sa Veşnică, de la Diavolul blestemat. O,

Allah, binecuvântează-l pe Mohammed şi pe familia lui Mohammed! O, Allah! Iartă-mi păcatele şi deschide porţile Milei pentru mine!)

5. A se ridica mâinile pentru a face dua, atunci când este privită Ka'aba pentru prima dată, spunându-se:

„Allahumma zid hadhal beyti tashrifan wa ta 'ziman wa takriman wa muhabeten wa zid min sharfihi wa karamihi mimmen hajjahu au 'itamarehu tashrifan wa takriman wa ta'ziman wa birran"

(O, Allah! Măreşte onoarea, demnitatea şi respectul acestei Case şi acordă-le tuturor celor care vin la ea pentru Hajj sau Umra, onoare, demnitate, respect şi dreptate.)

Şi se mai spune:

„Allahumma entas salam, wa minkas salam, fahayyina rabbena bissalam"

(O, Allah! Tu Eşti Pace şi de la Tine este Pacea. O, Allah! Salută-ne cu Pace!)

6. Apoi se merge la Piatra Neagră şi se sărută aceasta, în linişte. În cazul în care nu se poate săruta, atunci se poate atinge cu o mână şi apoi se sărută mâna, şi dacă nici acest lucru nu este posibil, atunci se poate doar indica cu mâna în direcţia ei.

7. Apoi se începe Tawaf (ocolul), începând de la Piatra Neagră.

8. Rugăciunea de salut a Moscheii Sacre nu este obligatorie, pentru că Tawaf în jurul Ka'abei este salutarea acesteia. Însă, dacă este timpul pentru Rugăciunea prescrisă, atunci aceasta trebuie făcută în grup.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Atunci când o Rugăciune prescrisă urmează, nicio altă Rugăciune, cu excepţia celei prescrise, nu mai este validă."

Similar, dacă o persoană se teme să nu piardă o Rugăciune prescrisă, atunci ea trebuie să o facă înaintea oricărui alt lucru.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Uciderea unui animal de către cel care se află în starea de ihram

~ tradus de Alya Iacob ~

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„O, voi cei care credeţi! Nu ucideţi vânatul când sunteţi în stare de sacralizare [ihram]! Iar acela care omoară într-adins, este pedepsit să dea din vite atâta cât a omorât, după ce vor judeca fapta lui doi [bărbaţi] drepţi dintre voi, ca jertfă menită să ajungă [săracilor] la Al-Ka'aba, sau să ispăşească, hrănind câţiva sărmani, sau în loc de aceasta să postească, pentru ca să guste urmările faptei sale. Allah iartă ceea ce a trecut, dar pe cel care se va întoarce [la greşeală] Allah îl va pedepsi cu asprime, căci Allah este Puternic [*'Aziz*] şi deţinător al puterii de a pedepsi."

(Surat Al-Ma'ida, 5:95)

Ibn Kathir a spus:

„Majoritatea susţine că, în ceea ce priveşte pedeapsa în cauză, nu este nicio diferenţă între cel care ucide intenţionat un animal şi cel care o face pentru că a uitat."

Az-Zuhri a spus:

„În Coran s-a impus o pedeapsă numai pentru cel care a intenţionat să ucidă un animal, în timp ce în Sunna sunt incluşi cei care ucid un animal din cauza uitării."

Cu alte cuvinte, Coranul impune o sancţiune pentru cel care ucide un animal în mod intenţionat, deci, pentru păcatul comis, aşa după cum indică şi Cuvintele lui Allah Preaînaltul:

„(...) pentru ca să guste urmările faptei sale (...)"

Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi judecata companionilor, radhi Allahu anhum, arată că cel care ucide un animal din greşeală, trebuie, de asemenea, să plătească.

Uciderea unui animal este un act distructibil şi, prin urmare, indiferent dacă aceasta este făcut intenţionat sau din greşeală, diferenţa dintre cele

două acte nu este una foarte mare.

În *Al-Musawa* este scris:

„În opinia lui Abu Hanifa, versetul:

«(...) Iar acela care omoară într-adins este pedepsit să dea din vite atâta cât a omorât (...)»

înseamnă că acela care a ucis un animal trebuie să compenseze aceasta prin sacrificarea unui animal asemănător cu acesta în preţul care este decis de doi bărbaţi drepţi."

Poate fi adus un animal domestic la Ka'aba pentru sacrificiu, sau altceva care îi poate hrăni pe cei nevoiaşi.

În opinia lui Ash-Shafa'i, aceasta înseamnă că:

„Oricine ucide un animal în timp ce este in starea de ihram, deci, pentru Hajj, trebuie să plătească ceva pentru actul său, prin sacrificarea unui animal asemănător ca formă şi doi bărbaţi drepţi trebuie să se asigure că aceasta este echivalent ca valoare a ceea ce el a ucis. Altfel, trebuie să facă o evaluare sau să postească un număr echivalent de zile."

O parte dintre urmaşii lui Omar, radhi Allahu anhu, şi generaţiile următoare

Abu Malik ibn Qurair a relatat de la Mohammed ibn Sirir că un bărbat a venit la Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, şi a spus:

„«Prietenul meu şi cu mine am alergat un animal sălbatic, în timp ce eram în haina de pelerin şi am ucis o căprioară. Care este echivalentul pentru fapta noastră?»

Omar i-a spus bărbatului de lângă el:

«Vino, tu şi cu mine trebuie să judecăm împreună.»

Apoi au dat verdictul omului şi i-au spus să sacrifice o capră pentru aceasta. Omul a plecat spunând:

«Acesta este căpetenia celor drepţi, care nu poate judeca pentru uciderea unei căprioare!»

Omar a auzit remarca omului şi chemându-l înapoi, l-a întrebat:

«Ai citit Surat Al-Ma'ida (din Coran)?»

Omul a spus:

«Nu.»

Apoi, Omar l-a întrebat:

«Îl cunoşti pe omul care a participat la judecată cu mi-

ne?»

Omul a zis:

«Nu.»

Omar a spus:

«Dacă mi-ai fi zis că ai citit Surat Al-Ma'ida, aş fi făcut să ai dureri de spate, din cauza bătăii.»

Apoi a adăugat:

«Allah Preaînaltul spune în Cartea Sa:

„Iar acela care omoară într-adins, este pedepsit să dea din vite atâta cât a omorât, după ce vor judeca fapta lui doi [bărbaţi] drepţi dintre voi"

Şi acest om (care a judecat cu mine) este Abdur-Rahman ibn Awf.»"

Generaţiile anterioare de învăţaţi musulmani au dat verdicte, ca, spre exemplu, o cămilă să fie sacrificată pentru un struţ, o vacă pentru o zebră, un cerb sau o căprioară, o oaie pentru o ciocănitoare sau un porumbel, sau o prepeliţă de munte, sau alte păsări. Un berbec trebuie să fie sacrificat pentru o hienă, o capră pentru o căprioară, o capră de patru luni pentru un iepure, un ied pentru o vulpe şi o capră de patru luni pentru uciderea unui şobolan.

Când o persoană nu este capabilă să plătească greşeala

Sa'id ibn Mansur a relatat despre cuvintele din versetul:

„«(...) ca jertfă menită să ajungă [săracilor] la Al-Ka' aba,»

că Ibn Abbas a spus:

«Dacă un muhrim ucide un animal, trebuie făcută o evaluare şi el trebuie să plătească despăgubire. Dacă el are un animal echivalent ca valoare cu ceea ce a ucis, el trebuie să îl sacrifice şi să ofere carnea acestuia de pomană, dar dacă nu are un animal cu aceeaşi valoare, el va trebui să evalueze valoarea acestuia şi să dea mâncare oamenilor, de aceeaşi valoare. În cazul în care nu are bani pentru aceasta, el trebuie să postească o zi pentru fiecare jumătate de sa'a de mâncare.

Dacă un muhrim a ucis un animal, el trebuie să sacrifice un animal asemănător, conform judecăţii a doi bărbaţi drepţi.

Dacă o persoană ucide o cămilă sau un animal asemănător, aceasta trebuie să sacrifice o oaie, în Mecca. Dacă nu poate cumpăra o oaie, a-

tunci el trebuie să hrănească şase săraci şi dacă nu poate face nici aceasta, atunci trebuie să postească trei zile.

În cazul în care a ucis o căprioară adultă sau un animal asemănător, atunci trebuie să sacrifice o vacă, altfel, trebuie să plătească douăzeci de nevoiaşi, sau să postească douăzeci de zile.

În cazul în care este ucis un struţ, sau o zebră, sau un animal asemănător, el trebuie să postească treizeci de zile.»"

(relatat de Ibn Abu Hatim şi Ibn Jarir)

De asemenea, ei au adăugat cuvintele:

„Mâncarea oferită nevoiaşilor trebuie să fie suficientă pentru a le potoli foamea acestora."

Felul în care se hrăneşte şi posteşte pelerinul

Malik a spus:

„Cel mai bun lucru pe care l-am auzit în această privinţă este că trebuie evaluat preţul animalului ucis, sau mâncarea ce trebuie adusă să fie în aceeaşi sumă. Apoi, cel care a ucis animalul trebuie să ofere fiecărei persoane nevoiaşe un mudd de mâncare, sau trebuie să postească un număr identic de zile, o zi pentru fiecare mudd (de mâncare). El trebuie să estimeze numărul nevoiaşilor pe care îi poate hrăni cu acea mâncare.

Trebuie să postească zece zile, în cazul în care banii ar putea acoperi mâncarea a zece oameni săraci, să postească douăzeci de zile pentru douăzeci de oameni care pot fi hrăniţi cu acea sumă şi aşa mai departe, indiferent de numărul lor, chiar dacă sunt şaizeci sau mai mulţi."

Participarea unui grup la uciderea unui animal

Dacă un grup de oameni participă intenţionat la uciderea unui animal, el va avea o singură pedeapsă, pentru că Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„este pedepsit să dea din vite atâta cât a omorât."

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, a fost întrebat despre un grup de oameni care a ucis o hienă, în timp ce era în starea de ihram. El le-a spus:

„«Sacrificaţi un berbec.»

Ei au întrebat:

«Trebuie să sacrificăm un

berbec pentru fiecare persoană din grupul nostru?»

El a spus:

«Nu. Sacrificaţi un berbec în numele vostru.»”

Uciderea unui animal în incinta sacră şi tăierea arborilor

Este interzis atât pentru muhrim, cât şi pentru non-muhrim, să ucidă sau să sperie un animal în incinta sacră Haram, sau să taie arbori care nu sunt plantaţi de oameni, sau să taie plante, inclusiv spini, cu excepţia plantelor numite idhkher şi sana, care pot fi tăiate, scoase sau smulse.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că în ziua cuceririi Meccăi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cu adevărat, acesta este un oraş sacru, spinii şi plantele lui nu trebuie să fie tăiate, animalele lui să nu fie speriate şi nimeni nu are voie să ia de jos un lucru pierdut, cu excepţia cazului în care cunoaşte proprietarul acestuia (pentru a îl înapoia).”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a adăugat:

„Cu excepţia (plantelor) idhkher, care sunt folosite pentru burduful negru şi pentru ars în case.”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a exclus această plantă, spunând:

„Cu excepţia idhkher.”

(relatat de Bukhari)

Ash-Shawkani a spus:

„Qurtubi a spus:

«Învăţaţii susţin că arborii interzişi tăierii sunt cei sălbatici sau plantele care nu sunt puse sau crescute de oameni. În privinţa arborilor crescuţi de oameni, este un dezacord între învăţaţi. Majoritatea susţine că este permis să fie tăiaţi cei crescuţi de oameni.»”

Ash-Shafa’i a spus:

„Tăierea oricărui copac sau plantă este de pedepsit.”

De asemenea, Ibn Qudama susţine această părere.

Există şi un dezacord în ceea ce priveşte pedeapsa pentru tăierea primului tip de copaci. Malik susţine că nu este pedeapsă pentru aceasta, deşi cel care a făcut o asemenea faptă a comis un păcat. Ata este de părere că:

„Această persoană trebuie să ceară iertarea lui Allah.”

Abu Hanifa este de părere

că o asemenea persoană trebuie să compenseze prin sacrificarea unui animal egal cu valoarea daunelor cauzate de el.

Ash-Shafa'i a spus:

„Pentru tăierea unui copac mare, o persoană trebuie să sacrifice o vacă, în compensare, iar pentru un copac mai mic, o oaie."

Însă, învăţaţii fac o excepţie în ceea ce priveşte ramurile rupte, copacii căzuţi sau frunzele. Este permis să se folosească acestea.

Ibn Qudama a spus:

„Există un consens privind permisiunea de a folosi plantele medicinale, florile, iarba şi cele plantate de oameni în incinta sacră Haram."

Autorul cărţii *Ar-Rawdah An-Nadiyah* spune:

„Locuitorii din Mecca, ce se află în Haram, deci cei care nu se află în stare de ihram, fac un păcat, dar nu au pedeapsă pentru uciderea unui animal sau tăierea unui copac, în incinta sacră Haram."

Cât pentru cei care se află în starea de ihram, ei vor primi pedeapsa prescrisă de Allah subhanahu wa ta'ala pentru uciderea unui animal. Pentru tăierea unui copac în Mecca, ei nu au pedeapsă, însă, dovada în acest sens nu este suficient de puternică.

Hadith-ul care spune:

„Dacă o persoană taie un copac, ea trebuie să sacrifice o vacă, în compensare."

nu este un hadith sahih. Ceea ce este relatat de la învăţaţii menţionaţi anterior şi părerea lor în această privinţă, nu pot fi concludente de la sine.

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Umra

~ tradus de Mariam Oana ~

În limba arabă, cuvântul Umra este derivat din termenul «Al-I'timar», care înseamnă «vizită». Aici are sensul de a vizita Ka'aba, a face Tawaf în jurul ei, a merge între Safa şi Marwa de şapte ori şi, apoi, raderea sau tunsul părului. Este un consens printre învăţaţi şi anume că acesta este un act de adorare prescris.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Umra în luna Ramadan este egală (în răsplată) cu Hajj-ul."

(relatat de Ahmad şi Ibn Majah)

(relatat de Ahmad şi Ibn Majah)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„De la o Umra până la alta este o ispăşire pentru fiecare păcat comis în acest timp şi răsplata pentru un Hajj acceptat nu este altceva decât Paradisul."

(relatat de Ahmad, Bukhari şi Muslim)

Umra în mod repetat

Nafi', radhi Allahu anhu, a spus:

„În timpul stăpânirii lui Ibn Az-Zubair, Abdullah ibn Omar a făcut Umra de două ori într-un an."

Al-Qasim a spus:

„Aisha a făcut trei Umra într-un an."

Câţiva oameni au întrebat dacă vreunul dintre savanţi a spus ceva referitor la aceasta. Au criticat-o pentru asta. El a răspuns:

„Allah să o binecuvânteze! Să o critice pe mama credincioşilor?!"

Majoritatea învăţaţilor susţine această părere. Însă Malik susţine că repetiţia Umrei mai mult de o dată pe an nu este de dorit.

Umra înainte şi în timpul lunilor pentru Hajj

O persoană poate face Umra în timpul lunilor pentru Hajj, fără a face Hajj.

Omar, radhi Allahu anhu, a făcut Umra în timpul lunii Shawwal şi s-a întors la Medina fără a face Hajj. O persoană poate face acest lucru, ca şi Omar, radhi Allahu anhu, să facă Umra chiar şi înainte de Hajj.

Taw'us a spus:

„În zilele ignoranţei, arabii considerau că Umra în timpul lunilor pentru Hajj este unul dintre păcatele majore. Obişnuiau să spună:

«Atunci când (luna) Safar se termină şi cămilele se întorc, rănile picioarelor lor sunt vindecate, urmele (pelerinilor) sunt şterse şi atunci, persoana care doreşte să facă Umra, poate să o facă.»"

După apariţia Islamului, oamenilor li s-a poruncit să facă Umra chiar şi în timpul lunilor de Hajj. Prin urmare, Umra a fost permisă în timpul lunilor de Hajj, până în Ziua Judecăţii.

Umra Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut patru Umra în viaţa sa:

- Umra Hudaybiya;
- alta pe care a făcut-o pentru recuperarea unei Umre pierdute;
- a treia, pe care a făcut-o pentru a merge mai departe de la Al-Ju'rana şi
- a patra, pe care a combinat-o cu Hajj."

(relatat de Ahmad, Abu Dawud şi Ibn Majah)

Statutul legal

Conform şcolilor Hanafi şi Malik, Umra este Sunna, după cum este descris în hadith-ul relatat de la Jabir, radhi Allahu anhu, care spune:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost odată întrebat despre Umra, dacă este obligatorie (wagib), la care el a răspuns:

«Nu, nu este, dar este mai bine dacă o faci.»"

(relatat de Ahmad şi Tirmidhi)

Şcoala Shafa'i şi Ahmad susţin că este obligatorie (fard), în lumina Cuvintelor lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Împliniţi Pelerinajul şi Umra pentru Allah! (...)”

(Surat Al-Baqara, 2:196)

În acest verset, Umra este menţionată împreună cu Hajj-ul, care este obligatoriu, ceea ce înseamnă că Umra trebuie să fie obligatorie, chiar dacă prima este de preferat.

Autorul cărţii *Fath Al-'Alam* spune:

„În privinţa acestui subiect, nu poate fi luată o decizie pe baza hadith-urilor.”

Tirmidhi a relatat că Ash-Shafa'i a spus:

„Nu este nicio dovadă cu privire la faptul că Umra este numai un act de adorare voluntar.”

Timpul pentru Umra

Majoritatea învăţaţilor este de părere că Umra poate fi făcută în orice timp al anului. Abu Hanifa consideră că nu este de dorit să se facă Umra în cinci zile:

- Ziua de Arafah;
- Ziua de Sacrificiu (10 din Dhul-Hijja);
- cele trei zile de Tashriq (11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja).

Abu Yusuf consideră că nu este de dorit în Ziua de Arafah şi în timpul zilelor următoare. Însă, toţi sunt de acord că este permis să se facă Umra în timpul lunilor pentru Hajj.

Bukhari a relatat de la Ikrima ibn Khalid, care a spus:

„L-am întrebat pe Abdullah ibn Omar despre Umra făcută înainte de Hajj, la care a spus:

«Nu este nimic rău în a face acest lucru, pentru că Profetul însuşi, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Umra înainte de Hajj.”

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat că Aishei, radhi Allahu anha, i-a început menstruaţia în timp ce făcea Hajj, dar a făcut toate ritualurile Hajj-ului, cu excepţia Tawaf-ului în jurul Ka'abei. Atunci când menstruaţia ei s-a terminat şi a devenit curată, a făcut Tawaf şi a spus:

„Profet al lui Allah! Fiecare pelerin a făcut Hajj şi Umra combinate, dar eu am făcut numai Hajj.”

Atunci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a poruncit fratelui ei Abdur-Rahman, radhi Allahu anhu, să o însoţească la Ta'nim (pentru a face Umra). Aşa că ea a făcut Umra imediat după Hajj, în luna Dhul-Hijja.

Cel mai bun timp pentru a

face Umra este în luna Ramadan.

Miqat pentru Umra

Atunci când o persoană intenţionează să facă Umra, trebuie să declare ihram-ul său în afara miqat-ului stabilit pentru Hajj, şi nu îi este permis să treacă aceste locuri de miqat.

Bukhari a relatat că Ziyad ibn Jubair a venit la Ibn Omar, radhi Allahu anhu, şi l-a întrebat:

„«De unde trebuie să declar intenţia mea pentru Umra?»

El a răspuns:

«Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a stabilit Qarn drept miqat pentru oamenii din Najd (de unde ei trebuie să declare starea de ihram) şi, similar, pentru cei din Medina a stabilit Dhul-Hulaifa, iar pentru cei din Siria a stabilit Al-Juffah ca miqat pentru ei.»”

Cel care este deja în limitele miqat-ului – chiar dacă este în incinta sacră Haram – trebuie să iasă în afara zonei de miqat şi să declare intenţia de ihram de acolo, aşa cum este evident din hadith-ul de mai sus al lui Bukhari, în care spune că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a comandat Aishei, radhi Allahu anha, să meargă la Ta’nim (miqat) şi să pună ihram-ul ei pentru Umra de acolo.

Tawaf-ul de Adio

Acesta este numit Tawaf de Adio pentru că prin acesta pelerinul îşi ia rămas bun de la Casa lui Allah subhanahu wa ta’ala.

De asemenea, este cunoscut ca Tawaf As-Sadr (Tawaf înainte de plecare), pentru că este marcat de plecarea pelerinilor din Mecca. Nu se face *ramal* şi este ultimul ritual făcut de un pelerin care nu locuieşte în Mecca, înainte de plecarea sa spre casă.

Malik a relatat în *Al-Muwatta* că Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Ultimul ritual al Hajj-ului este Tawaf-ul în jurul Ka’abei.”

Pentru locuitorii din Mecca şi pentru femeile care sunt la menstruaţie (pelerini) nu este obligatoriu să îl facă şi nici să plătească nimic pentru că nu l-au făcut.

Bukhari şi Muslim au rela-

tat că Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„O femeie aflată la menstruaţie (pelerin) are permisiunea de a pleca (fără a face Tawaf-ul de Adio).”

Conform unui alt hadith, el a spus:

„Oamenilor li s-a poruncit să facă Tawaf la Hajj ca ultimul ritual; femeile aflate la menstruaţie au fost, totuşi, scuzate de la a face aceasta.”

Este, de asemenea, relatat de Muslim şi Bukhari că:

„Safiya, radhi Allahu anha, soţia Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, era la perioada de menstruaţie, în timpul perioadei de Hajj. Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost informat despre aceasta, a spus:

«O să ne ţină aici (până face ritualurile ei pentru Hajj)?»

Atunci i s-a spus că ea, radhi Allahu anha, a făcut deja toate ritualurile ei pentru Hajj, cu excepţia Tawaf-ului de Adio. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Atunci nu este nimic rău (putem pleca).»”

Statutul legal al Hajj-ului de Adio

Este un consens printre învăţaţii musulmani, care spune că Tawaf-ul de Adio este prescris de lege.

Muslim şi Abu Dawud au relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care a spus:

„Oamenii (pelerinii) obişnuiau să plece din Mecca în orice direcţie (şi la întâmplare). Atunci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Niciunul dintre voi să nu plece din Mecca înainte de a face un Tawaf în jurul Ka’abei, ca ultimul dintre ritualurile Hajj-ului.»”

Este, însă, un dezacord cu privire la statutul său legal. Malik, Abu Dawud şi Ibn Al-Mundhir spun că este Sunna şi dacă un pelerin nu îl face, acesta nu are nicio pedeapsă. Ash-Shafa’i, de asemenea, susţine această părere. Şcolile Hanafi şi Hanbali şi, conform unei relatări, susţin că este obligatoriu şi dacă un pelerin nu îl face, trebuie să sacrifice un animal pentru aceasta.

Timpul pentru Tawaf-ul de Adio

Pelerinul trebuie să facă acest ritual după ce a terminat

toate celelalte şi chiar înainte de a părăsi Mecca, pentru că acesta este ultimul ritual pe care îl face un pelerin, aşa cum este menţionat în hadith-ul de mai sus.

După completarea Tawaf-ului de Adio, pelerinul trebuie să plece din Mecca fără a cumpăra sau vinde ceva, sau să mai stea în oraş. Cel care face unul dintre aceste lucruri, trebuie să repete Tawaf-ul de Adio înainte de a pleca din Mecca.

Pelerinul se poate opri însă, pentru a comanda proviziile necesare. La plecare, este recomandat ca pelerinul să facă suplicaţii lui Allah subhanahu wa ta'ala, prin cuvintele transmise de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu:

„Allahumma inni 'ahduke wa ibnu 'abdike wa ihnu 'amatike. Hamalatni 'ala ma sakhartali min khalqike wa satartanifi hiladike hatta ballaghtani-bini'matikailabaitika, waa'antani 'ala ada-i nusuki, fain kunta radita 'anni fazdud 'anni ridan, wa illa faminal aana farda 'ani qabla an tan'a 'an beitike dari. Fa hadha awanu insirafi in azintali ghaire mustabdilin bike wa la bi-beitike, wa la raghibun 'anka wa la 'an beitike. Allahummafa-as-hebnil al 'afiyatafi badani wa sihatafi jismi wal 'ismata fi dini, wa ahsen munqalabi, warzuqni ta'atake ma abqaitani, wajma' li balna kheirei-dunyia wal akhirate, inneke 'ala kuli shai'in qadir."

(O, Allah! Sunt sclavul Tău, fiul sclavului Tău, fiul sclavei Tale. Tu ai permis mijloace pentru mine, din Creaţiile Tale. Tu m-ai protejat în acest ţinut al Tău, până când, prin Harul Tău, m-ai adus la Casa Ta. Tu m-ai ajutat să fac ritualurile Hajj-ului. O, Allah! Dacă eşti mulţumit de mine, măreşte Plăcerea Ta asupra mea. Astfel, acordă-mi Plăcerea Ta înainte de a pleca din Casa Ta. O, Allah, acum este timpul pentru mine să plec, prin Voia Ta, fără a schimba (atitudinea mea) faţă de Tine şi de Casa Ta. O, Allah, dă-mi sănătate mie şi corpului meu, puritate în Religia mea, binecuvântează întoarcerea mea şi ajută-mă să Te slujesc atât cât mă laşi să trăiesc şi combină pentru mine binele din această lume şi din Lumea de Apoi. Tu eşti cu putere peste toate.)

Ash-Shafa'i a spus:

„Îmi place ca atunci când pleacă de la Casa lui Allah, un pelerin să stea la Al-Multazam şi să facă suplicaţia menţionată în hadith-ul de mai sus.”

Hajj şi Umra, în câteva cuvinte

La apropierea de miqat (locul stabilit pentru a pune ihram) un pelerin trebuie:

- ❖ să îşi scurteze mustaţa;
- ❖ să îşi taie părul scurt;
- ❖ să îşi taie unghiile;
- ❖ să facă baie sau ablu-ţiune;
- ❖ să se parfumeze şi apoi să îmbrace haina pentru ihram;
- ❖ să facă două rakaat;
- ❖ să declare intenţia de a face Hajj, sau Hajj şi Umra, sau numai Umra, în funcţie de caz;
- ❖ să îmbrace ihram-ul;
- ❖ declararea intenţiei pentru Hajj sau Umra este o parte esenţială pentru ambele, şi niciuna nu va fi corectă fără acestea.
- ❖ nu este esenţială specificarea tipului de Hajj, indiferent dacă este Al-Ifrad (numai Hajj), At-Tamattu (Hajj şi Umra combinate, fără o pauză între ele) sau Al-Qiran (Hajj şi Umra, fără pauză între ele); dacă un pelerin face intenţia de a face Hajj fără a specifica tipul, ihram-ul lui este valid şi poate face oricare dintre cele trei tipuri de Hajj.
- ❖ în momentul în care intră în stare de ihram, un pelerin trebuie să rostească Talbiya cu voce tare, ori de câte ori urcă un deal sau coboară o vale, întâlneşte un grup de persoane, dimineaţa devreme şi după fiecare Rugăciune prescrisă. Atunci când este în stare de ihram, pelerinul trebuie să evite actul sexual şi toate lucrurile care duc la acesta, trebuie să evite disputele şi certurile inutile, nu trebuie să se căsătorească şi nici să fie martor la alte căsătorii.

Un muhrim nu trebuie să poarte nicio haină cusută sau pantofi care să îi acopere gleznele. Nu trebuie să îşi acopere capul, nu trebuie să poarte parfum, nici să îşi taie unghiile, nici să participe la vânătoare, nici să taie copacii sau iarba din incinta sacră Haram.

Atunci când intră în Mecca, este de dorit ca un pelerin să intre prin partea înaltă a acesteia, dacă este posibil,

după ce face baie la Dhi Tuwa, în Zahir. Trebuie să meargă la Ka'aba şi să intre în Moscheea Sacră prin poarta numită Bab As-Salam, în timp ce rosteşte dua pentru intrarea în moschee şi să intre cu umilinţă, teamă şi cu Talbiya pe buzele sale. Atunci când vede Ka'aba, el trebuie să îşi ridice mâinile şi să facă suplicaţii la Allah subhanahu wa ta'ala, pentru răsplata Sa. Apoi, el trebuie să meargă direct la Piatra Neagră, să o sărute în linişte sau să o atingă cu mâna sa şi apoi să îşi sărute mâna. Dacă aceasta nu este posibil şi nu poate ajunge la Piatra Neagră, el poate numai să arate spre ea, de la distanţă. După aceasta, el trebuie să înceapă Tawaf-ul în jurul Ka'abei, făcând suplicaţiile care au fost transmise de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam.

În primele trei ocoluri, este de dorit ca bărbatul pelerin să îşi descopere umărul său drept şi să meargă mai rapid. În restul ocolurilor rămase, el poate merge normal. Este Sunna să atingă fiecare ocol, Colţul Yemenit şi să sărute Piatra Neagră. După completarea celor şapte ocoluri, pelerinul trebuie să meargă la Maqam Ibrahim, conform poruncii lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„(...) Ţineţi locul lui Avraam ca loc de Rugăciune! (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:125)

Acolo, el trebuie să facă două rakaat, apoi, trebuie să meargă să bea apă ZamZam, atât de mult cât poate. Mai departe, pelerinul merge la Al-Multazam, rămâne acolo şi face suplicaţii pentru el la Allah subhanahu wa ta'ala, cerând ceea ce doreşte pentru această lume şi pentru Viaţa de Apoi. Apoi, el trebuie să se apropie de muntele Safa, să intre prin poarta As-Safa şi să înceapă Sa'y, conform cuvintelor lui Allah Preaînaltul:

„As-Safa şi Al-Marwa sunt dintre rânduielile lui Allah, iar cel care face pelerinajul la Casă sau Pelerinajul mic nu comite niciun păcat dacă le înconjoară."

(Surat Al-Baqara, 2:158)

El trebuie să urce pe Safa şi, cu faţa spre Ka'aba, să facă dua, folosind cuvintele transmise de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. După aceasta, el trebuie să coboare şi să înceapă cele şapte ronduri între cei doi munţi,

timp în care Îl pomeneşte pe Allah subhanahu wa ta'ala şi face suplicaţii. Atunci când se apropie de unul dintre cele două semne verzi, trebuie să meargă mai repede, până la celălalt semn verde. După aceasta, trebuie să meargă cu pas normal spre muntele Marwa. Odată ajuns acolo, trebuie să urce, să se întoarcă din nou spre Ka'aba, să facă dua, glorificându-L pe Allah Preaînaltul, acesta fiind considerat un rond complet, urmând, apoi, să facă şi restul de şase în acelaşi fel, până la completarea celor şapte ronduri.

Sa'y este un ritual esenţial (wagib) al Hajj-ului şi un pelerin care nu îl face, sau nu face o parte din el, trebuie să sacrifice un animal, pentru greşeala lui.

În final, dacă pelerinul face Hajj At-Tamattu (Hajj şi Umra cu o pauză între ele), el trebuie ori să se radă, ori să îşi scurteze părul. Acest lucru îl va elibera de restricţiile stării de ihram şi tot ceea ce era interzis pentru el în ihram, devine permis.

Cei care intenţionează Hajj Al-Ifrad (numai Hajj) sau Hajj Al-Qiran (Hajj şi Umra combinate, fără o pauză), trebuie să continue starea de ihram.

Pe 8 din Dhul-Hijja, cei care intenţionează Hajj At-Tamattu, vor relua ihram-ul de la locuinţa lor şi vor pleca spre Mina, împreună cu cei care au continuat starea de ihram şi vor petrece noaptea acolo.

La răsăritul Soarelui, pe 9 din Dhul-Hijja, pelerinii pleacă la Arafah şi (dacă este posibil) vor sta la Moscheea Namira. Apoi vor face baie şi Rugăciunile Dhuhr şi Asr, prin Qasr (scurtarea Rugăciunii) şi combinarea lor în cel mai scurt timp, în spatele imamului. Dacă nu este posibil, atunci pelerinul poate face Rugăciunea singur, combinând şi scurtând cele două Rugăciuni.

Pelerinii vor sta la Arafah numai după ce Soarele va trece de zenit. În acest timp, pelerinul trebuie să stea pe pietre (la Arafah) sau cât se poate de aproape, pentru că acesta este locul unde obişnuia să stea Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam.

A sta la Arafah este principalul ritual al Hajj-ului, dar urcarea pe Muntele Milei nu este Sunna şi nici nu trebuie

încercat acest lucru.

În această zi, pelerinul trebuie să stea cu faţa la Qibla, glorificându-L pe Allah subhanahu wa ta'ala şi pomenindu-L până la căderea nopţii, iar după aceasta, pelerinii trebuie să plece la Muzdalifa şi ajungând acolo, vor oferi Rugăciunile de Maghrib şi Isha, combinându-le şi făcându-le până la terminarea timpului obişnuit, apoi, vor petrece noaptea acolo.

La ivirea zorilor, pelerinii vor sta la Al-Mash'ar Al-Haram (monumentul sacru), făcând pomeniri şi glorificându-L pe Allah subhanahu wa ta'ala până în plină zi. Apoi, se vor întoarce la Mina, după ce vor alege pietrele lor din Muzdalifa.

Este esenţial (wagib) să se stea la Moscheea Sacră, iar pelerinului care **nu face** acest lucru, i se cere un sacrificiu.

După răsăritul Soarelui, un pelerin trebuie să arunce şapte pietricele la Jamarat Al-Aqaba. Apoi, trebuie să sacrifice animalul său, dacă este posibil şi să îşi radă sau tundă părul. Acest lucru îl va elibera de restricţiile ihram-ului şi poate relua orice activitate.

Apoi, trebuie să se întoarcă la Mecca, pentru a face Tawaf Al-Ifada, o parte esenţială a Hajj-ului, cunoscut, de asemenea, şi ca Tawaf Az-Ziyara. Pelerinul trebuie să facă acest Tawaf în acelaşi fel în care a făcut mai înainte Tawaf Al-Qudum.

În cazul în care pelerinul face Hajj At-Tamattu, el trebuie să facă Sa'y după Tawaf Al-Ifada.

Pelerinul care face Hajj Al-Qiran sau Al-Ifrad, nu este esenţial să facă al doilea Sa'y, dacă la sosirea în Mecca a făcut Tawaf Al-Qudum.

După Tawaf Al-Ifada, un pelerin poate să se întoarcă la activităţile sale.

Pelerinul trebuie să se întoarcă apoi în Mina şi să stea acolo o noapte. Această noapte petrecută la Mina este esenţială şi, dacă un pelerin nu stă acolo, trebuie să ofere un sacrificiu.

După miezul zilei, pe 11 din Dhul-Hijja, pelerinul trebuie să arunce pietricele la cei trei Jamarat, începând cu cel mai aproape de Mina, apoi cel din mijloc şi să stea un timp făcând invocaţii şi suplicaţii la Allah subhanahu wa ta'ala. Apoi, el trebuie să meargă la ultimul Jamarat, să arunce

pietricelele acolo şi să plece fără a se opri. Un pelerin trebuie să termine de aruncat pietricelele la cei trei Jamarat înainte de apusul Soarelui.

Pe data de 12 din Dhul-Hijja, el trebuie să repete ritualurile din ziua anterioară. După ce a aruncat pietricelele, pelerinul este liber să se întoarcă la Mecca înainte de apusul Soarelui, pe data de 12 din Dhul-Hijja, sau să petreacă ziua de 13 din Dhul-Hijja în Mina şi să arunce pietre la Jamarat. Aruncarea pietrelor este un ritual esenţial al Hajj-ului şi cel care nu face acest lucru trebuie să ofere un sacrificiu.

După revenirea la Mecca, dacă pelerinul doreşte să se întoarcă acasă, el poate face Tawaf Al-Wada' sau Tawaf-ul de Adio, care este de asemenea un ritual esenţial al Hajj-ului. În cazul în care nu este capabil să îl facă şi nu a trecut de miqat, el trebuie să se întoarcă la Mecca şi să îl facă, sau să sacrifice o oaie.

Pe scurt, ritualurile esenţiale ale Hajj-ului şi Umrei sunt:

- declararea stării de ihram din miqat;
- Tawaf, Sa'y;
- halq (raderea părului) sau qasr (tunderea părului).

Cu aceste ritualuri, Umra este completă.

În cazul Hajj-ului, pelerinul are de efectuat câteva ritualuri adiţionale. Ritualurile esenţiale ale Hajj-ului sunt:

- petrecerea Zilei la Arafah
- aruncarea pietrelor la Jamarat
- Tawaf Al-Ifada
- statul la Mina
- sacrificarea unui animal
- raderea sau tunderea părului.

Aceasta este o scurtă prezentare a tuturor ritualurilor pentru Hajj şi Umra.

Întoarcerea de la Hajj

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Călătoria este o tortură. Persoana este împiedicată de la mâncare şi băutură. Prin urmare, dacă unul dintre voi (călătoreşte şi) termină activitatea sa, trebuie să se gră-

bească înapoi la familia lui.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Atunci când unul dintre voi a făcut Hajj, el trebuie să se grăbească înapoi la familia sa, pentru că aceasta îi va mări răsplata.”

(relatat de Ad-Daraqutni)

Muslim a relatat de la Al-’Ala ibn Al-Hadrami că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Un pelerin din afară poate rămâne trei zile după completarea Hajj-ului.”

Al-Ihsar (blocarea)

Al-Ihsar (aşa cum este folosit în Nobilul Coran) înseamnă blocarea drumului spre Casa lui Allah.

Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Împliniţi Pelerinajul şi Umra pentru Allah! Dacă sunteţi împiedicaţi [în împlinirea lor], aduceţi ca ofrandă (...)”

(Surat Al-Baqara, 2:196)

Aceste versete au fost revelate atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost împiedicat să viziteze Moscheea Sacră la Hudaybiya. Implicit, se înţelege a fi împiedicat de la a face Tawaf-ul în cazul Umrei, sau a petrece Ziua de Arafah şi să facă Tawaf Al-Ifada în cazul Hajj-ului.

Este un dezacord printre învăţaţi, însă, în ceea ce priveşte împiedicarea sau blocarea, Malik şi Shafa’i susţin că aceasta se referă la a fi blocat de inamici, pentru că versetul a fost revelat despre Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, care a fost împiedicat de a face o Umra. Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, de asemenea susţine o părere similară.

Cei mai mulţi învăţaţi, inclusiv Hanafi şi Ahmad, sunt de părere că o persoană se consideră a fi blocată în cazul în care este împiedicată de a se apropia de Casa lui Allah, din cauza forţelor inamice (a necredincioşilor sau a unui grup de rebeli), o boală care împiedică mişcarea sau călătoria, teama (şi nesiguranţa), pierderea proviziilor sau, în cazul femeii, moartea rudei mahram care o însoţea, sau o altă cauză similară.

Ibn Mas’ud, radhi Allahu anhu, chiar a dat un verdict că un bărbat muşcat de un şarpe

este de asemenea considerat că face parte dintre cei care sunt împiedicaţi de a ajunge la Casa lui Allah.

Învăţaţii şi-au bazat argumentele pe faptul că ceea ce este înţeles din cuvintele folosite în versetul coranic „Dacă sunteţi împiedicaţi” sunt generale şi nu sunt limitate la ceva anume. Aceasta este cea mai puternică opinie cu privire la acest subiect.

A opri o persoană să sacrifice o oaie sau un animal mai mare

Versetul spune foarte clar că cel care este împiedicat să treacă poate sacrifica un animal, cel pe care el şi-l poate permite.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost împiedicat să facă Umra (de către neamul Quraish), el s-a ras în cap, s-a consultat cu soţiile sale, radhi Allahu anhunna, şi a sacrificat un animal.

Anul următor, el a făcut Umra pentru a face Umra pentru anul anterior, pe care nu o făcuse.”

(relatat de Bukhari)

Majoritatea învăţaţilor, în lumina acestui hadith, susţine că persoana care este oprită de a ajunge la Ka’aba trebuie să sacrifice o oaie, o vacă sau o cămilă. Însă, Malik este de altă părere şi anume că sacrificarea unui animal nu este esenţială.

Autorul cărţii *Fath Al-’Alam* a remarcat:

„Malik are o opinie corectă, pentru că toţi companionii Profetului, radhi Allahu anhum, care au fost opriţi împreună cu el (la Hudaybiya) nu aveau animale cu ei, pentru a le sacrifica după ce nu au putut face Umra. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a sacrificat animalul său, pe care îl adusese cu el de la Medina.”

Nu este o implicare a unei obligaţii în acest verset. Mai degrabă, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, este cel despre care se face referire în versetul:

„Ei sunt aceia care nu au crezut şi care v-au oprit pe voi de la Moscheea Al-Haram şi jertfa a fost împiedicată să ajungă la locul de junghiere.”

(Surat Al-Fath, 48:25)

Locul pentru junghiere şi animalele interzise

Autorul cărţii *Fath Al-'Alam* spune:

„Învăţaţii nu s-au pus de acord în privinţa locului în care se face sacrificiul în ziua Hudaybiya, dacă acesta era înăuntrul sau în afara incintei sacre Haram."

Aparent, Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Şi jertfa a fost împiedicată să ajungă la locul de junghiere"

sugerează că animalele erau sacrificate în afara acesteia.

Sunt numeroase păreri în această privinţă. Majoritatea este de părere că persoana împiedicată de a merge la Ka'aba îşi poate sacrifica animalul înăuntrul sau în afara incintei sacre Haram. Şcoala Hanafi este de părere că animalul trebuie sacrificat în incinta sacră Haram. A treia opinie, a lui Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, şi a unui grup de învăţaţi, este că această persoană este în poziţia de a trimite animalul său în locul care îi este oprit şi să termine ihram-ul, întorcându-se la viaţa normală. Dacă nu este posibil, atunci el îl poate sacrifica în locul în care este oprit.

Persoana care este oprită să ajungă la Ka'aba nu trebuie să repete Hajj-ul, cu excepţia Hajj-ului obligatoriu

Comentând asupra versetului:

„(...) Dacă sunteţi împiedicaţi [în împlinirea lor], aduceţi ca ofrandă ceea ce puteţi! (...)",

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Dacă o persoană intenţionează să facă Hajj sau Umra, dar este oprită în a se apropia de Casa lui Allah, atunci trebuie să sacrifice orice animal îşi permite, o oaie sau un animal mai mare."

Dacă persoana intenţionează să facă Hajj-ul obligatoriu (şi este oprită), trebuie să facă aceasta mai târziu, dar dacă intenţiona un Hajj voluntar, atunci nu trebuie să îl refacă.

Malik spune că i s-a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi companionii săi, radhi Allahu anhum, au venit la Hudaybiya şi acolo ei au junghiat animalele lor, şi-au

ras părul, au terminat ihramul şi şi-au reluat viaţa normală, fără a face înainte Tawaf în jurul Ka'abei şi fără ca animalele lor să fi ajuns la Ka'aba.

De asemenea, conform lui Bukhari, nu există nicio relatare conform căreia Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a poruncit companionilor săi, radhi Allahu anhum, să îşi refacă Umra (pierdută) sau să se reîntoarcă la Moscheea Sacră pentru aceasta, chiar dacă Hudaybiya este în afara incintei sacre Haram.

Ash-Shafa'i susţine că persoana care este oprită de a merge la Ka'aba poate să junghie animalul său pentru sacrificiu în locul în care este oprit şi să termine ihram-ul şi să se întoarcă la viaţa normală. Nu îi este cerut să refacă Pelerinajul, pentru că Allah subhanahu wa ta'ala nu a menţionat aceasta.

Ash-Shafa'i adaugă:

„Din ceea ce ştim din relatările înregistrate ale celor care au fost împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, la Hudaybiya, nu s-au reîntors în anul următor pentru a repeta Umra.

Ei nu au fost forţaţi să nu facă aceasta de nicio scuză, boală sau treburi lumeşti. Dacă refacerea Umrei ar fi fost esenţială, atunci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, cu siguranţă le-ar fi poruncit să îl însoţească."

Continuând, a mai spus:

„Această Umra a fost numită Umra Al-Qada (sau Umra făcută pentru cea neefectuată), din cauza conflictului dintre Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi neamul Quraish, şi nu pentru că era esenţială (wagib) şi trebuia refăcută mai apoi, prin altă Umra."

Un muhrim care iese din starea de ihram, din cauza unei boli sau a altor motive

Mulţi învăţaţi susţin că îi este permis unui pelerin să pună o condiţie, atunci când intră în stare de ihram, că poate ieşi din aceasta, când este bolnav.

Muslim a relatat de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus lui Daba'ah:

„Fă Hajj-ul, dar pune condiţia că vei fi eliberat de ihram oricând eşti oprit (de boală etc.)."

În acest caz, dacă un pelerin este împiedicat de la a face Hajj sau Umra din oricare motiv, boală sau altceva, el poate termina starea de ihram şi nu va trebui să sacrifice niciun animal pentru aceasta sau să postească.

Acoperământul Ka'abei

În perioada pre-islamică, arabii obişnuiau să acopere Ka'aba cu o bucată de material. Atunci când a apărut Islamul, s-a păstrat această tradiţie.

Al-Waqidi a declarat că Ismail ibn Ibrahim ibn Abu Habiba a relatat de la tatăl său că în zilele ignoranţei, Ka'aba era acoperită cu carpete făcute din piele roşie. Mai târziu, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a acoperit-o cu un material yemenit, în timp ce Omar şi Uthman, radhi Allahu anhum, au acoperit-o cu un material egiptean, qabati. Hajjaj a acoperit-o cu brocart de mătase.

Primul om care a acoperit-o a fost din Tubba' Yemenului, numit Asad Al-Himairi.

Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să aleagă cea mai scumpă pânză egipteană, qabati, şi să o trimită pentru a acoperi Ka'aba. Aceasta este relatat de Malik.

De asemenea, Al-Waqidi a relatat de la Ishaq ibn Abu Abd ibn Abu Ja'far Mohammed ibn Ali, care a spus:

„Oamenii obişnuiau să trimită pânze pentru a acoperi Ka'aba şi de asemenea, trimiteau spre sacrificiu şi cămilele încărcate cu pânză din Yemen."

Yazid ibn Mu'awiya, radhi Allahu anhu, a acoperit-o cu brocart de mătase, şi la fel a făcut mai târziu Ibn Az-Zubair, radhi Allahu anhu. El obişnuia să desemneze pe Mus'ab ibn Az-Zubair să trimită un acoperământ pentru Ka'aba, care a fost schimbat în Ziua de Ashura (10 din Muharram).

Sa'ad ibn Mansur a relatat:

„Omar ibn Al-Khattab obişnuia să dea jos acoperământul vechi al Ka'abei în fiecare an, să îl taie în bucăţi şi să le distribuie pelerinilor, care le foloseau ca adăpost de căldura din Mecca."

Parfumarea Ka'abei

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Parfumaţi Ka'aba, pentru că aceasta este o parte din purificarea ei."

Ibn Az-Zubair, radhi Allahu anhu, obişnuia să parfumeze întregul interior al Ka' abei. El obişnuia să ardă o jumătate de kilogram de bakhur în Ka'aba zilnic, dar vinerea ardea un kilogram.

Interzicerea actelor de profanare în Haram

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Acelora care nu cred şi împiedică de la Calea lui Allah şi de la Moscheea Al-Haram, pe care Noi am orânduit-o pentru oameni – atât pentru cel băştinaş, cât şi pentru cel aflat în trecere – , precum şi acelora care vor voi să o pângărească întru nelegiuire, acelora le vom da Noi să guste dintr-o osândă dureroasă."

(Surat Al-Hajj, 22:25)

Abu Dawud a relatat de la Musa ibn Badhan, care a spus:

„Am mers la Ya'la ibn Amayyah, care a spus:

«Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Strângerea alimentelor în Moscheea Sacră este un act de profanare."»"

Ahmad a relatat că Ibn Omar a venit la Ibn Az-Zubair, radhi Allahu anhum, care stătea în Al-Hijr (zona ataşată Ka'abei şi numită şi Hijr Ismail) şi a spus:

„Ibn Az-Zubair! Fereşte-te de actele de profanare în Haram-ul lui Allah! Mărturisesc că l-am auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

«Un om din neamul Quraish îi va încălca sanctitatea.»"

Cuvintele altei relatări sunt:

„Un om din neamul Quraish va face acte de profanare în ea. Păcatul lui este egal cu păcatele oamenilor şi djinnilor, la un loc, dacă sunt cântărite în balanţă împreună cu ei. Fii conştient că nu eşti acel om!"

Mujahid a spus că faptele bune se înmulţesc (de mai multe ori) în Mecca, precum şi păcatele.

Ahmad a fost întrebat:

„Păcatele sunt înregistrate de mai multe ori?"

El a răspuns:

„Nu, cu excepţia Meccăi, datorită sanctităţii oraşului."

Invazia Ka'abei

Bukhari şi Muslim au relatat de la Aisha, radhi Allahu anha, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Ka'aba va fi atacată de o armată. Când vor ajunge în deşert, vor fi înghiţiţi de pământ, până la ultimul.»

Aisha a întrebat:

«Mesager al lui Allah, cum aşa, pentru că printre ei pot fi şi câţiva oameni buni şi pioşi şi alţii care nu sunt cu ei?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Toţi vor fi înghiţiţi de Pământ, dar vor fi reînviaţi (în Ziua Judecăţii), conform intenţiilor lor.»"

Vizitarea celor trei moschei

Sa'id ibn Al-Musayib a relatat de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu trebuie să faceţi o călătorie specială ca să vizitaţi alte locuri în afară de cele trei moschei:

- Moscheea Sacră din Mecca;
- Moscheea mea;
- Moscheea Al-Aqsa (din Ierusalim)."

(relatat de Bukhari, Muslim şi Abu Dawud)

Într-o altă relatare, cuvintele sunt:

„Pentru trei moschei trebuie făcută o călătorie: Moscheea Sacră (Ka'aba), Moscheea mea şi Moscheea Al-Quds (Ierusalim)."

Abu Dharr, radhi Allahu anhu, a relatat că l-a întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam:

„«Profet al lui Allah, care moschee a fost construită prima oară pe pământ?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Moscheea Sacră din Mecca.»

Abu Dharr a întrebat din nou:

«Care a fost următoarea?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Moscheea Al-Aqsa.»

«Ce perioadă a fost între ele?», a întrebat Abu Dharr.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Patruzeci de ani. În afară de acestea, oferă Rugăciunile tale oriunde, atunci când este timpul lor, deşi excelenţa este în a face Rugăciunea în aceste

moschei.»”

Este prescrisă vizitarea acestor trei moschei, datorită poziţiei lor în Islam.

Jabir, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O Rugăciune făcută în Moscheea mea este mai bună decât o mie de Rugăciuni făcute în altă parte, cu excepţia Moscheii Sacre, iar o Rugăciune făcută în Moscheea Sacră este mai bună decât o sută de mii de Rugăciuni făcute într-o oricare altă moschee.”

(relatat de Ahmad)

Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care face patruzeci de Rugăciuni consecutive în Moscheea mea, fără a pierde una dintre Rugăciunile obligatorii, va fi scos din Iad, ferit de pedeapsă şi îndepărtat de ipocrizie.”

(relatat de Ahmad şi Tabarani)

Sunt diverse ahadith care spun că o Rugăciune făcută în Moscheea Al-Aqsa este de cinci sute de ori superioară (în răsplată) decât cea oferită în oricare altă moschee, cu excepţia Moscheii Sacre şi cea a Profetului (în Medina).

Eticheta vizitării Moscheii Profetului şi a mormântului său

1. Este recomandat ca persoana să se apropie cu calm de Moscheea Profetului. Ea trebuie să poarte parfum, o îmbrăcăminte frumoasă şi curată, să intre în moschee cu pi-ciorul drept şi să spună:

„A’udhu billehil ’aziim wa bi-wajhihil keriim wa sultanihil qadiim mina sheitanir rajiim. Bismilleh, Allahumma salli ’ala Muhammedin wa aalihi wa sallam, Allahummaghfir li zunubi waftah li abwaba rahmetike.”

(Caut adăpost la Allah Cel Suprem, cu Chipul Său Nobil şi cu Stăpânirea Veşnică a Sa, de Sheitan cel blestemat. În numele lui Allah. O, Allah! Binecuvântează pe Mohammed, pe familia sa şi pe cei care îl urmează. O, Allah! Iartă-mi păcatele şi deschide uşile Milei Tale pentru mine.)

2. De asemenea, este recomandat să se meargă prima dată la *raudah* şi să se facă

două rakaat, pentru a saluta moscheea, cu calm şi umilinţă.

Conform unui hadith, *raudah* (literar, este o grădină) se află în spaţiul Moscheii Profetului, între mormântul şi amvonul său, aşa cum este specificat în hadith. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a murit în casa sa şi acolo a şi fost îngropat.

3. După aceasta, persoana trebuie să meargă la mormântul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, stând cu spatele la Qibla, aducând salutări de pace Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi spunând:

„Assalamu ’aleike ya rasulAllah.

Assalamu ’aleike ya nabiyAllah.

As-salamu ’aleike ya khiyrata khalqillah min khalqihi.

Assalamu ’aleike ya kheira khalqillah.

Assalamu ’aleike ya habibAllah.

Assalamu ’aleike ya sayyidil murseliin.

Assalamu ’aleike ya rasullAllah rab al ’alamiin.

Assalamu ’aleike ya qa ’idal ghirril muhajjaliin.

Ash-hadu la-ilaha illa Allah, wa ash-hadu enneke ’abduhu wa rasuluhu wa aminuhu wa khiyratuhu min khellyihi, wa ash-hadu enneke qad ballaghtar rasalete wa addaital amanete wa nesahtel ummete wa jahdta fillahi haqa jihadihi.”

(Pacea fie asupra ta, Mesager al lui Allah.

Pacea fie asupra ta, Profet al lui Allah.

Pacea fie asupra ta, tu, cel ales din Creaţia lui Allah.

Pacea fie asupra ta, tu, cel mai iubit de Allah.

Pacea fie asupra ta, tu, conducător al Mesagerilor lui Allah.

Pacea fie asupra ta, Mesager al Stăpânului Universului.

Pacea fie asupra ta, tu, conducătorul unei generaţii unice.

Mărturisesc că nu există alt dumnezeu în afară de Allah şi mărturisesc că tu eşti sclavul Său, Mesagerul, cel de încredere şi cel ales din Creaţia Sa. Mărturisesc că într-adevăr tu ai adus Mesajul (lui Allah), tu, cel plin de încredere, sfătuitorul comunităţii musulmane şi cel care s-a luptat din greu pentru Cauza lui Allah.)

4. Trebuie oferite salutări lui Abu Bakr As-Siddiq, radhi

Allahu anhu, şi apoi, mergând mai departe în aceeaşi direcţie, se oferă salutări de pace şi lui Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu.

5. Cu faţa spre direcţia Qiblei, vizitatorul trebuie să facă suplicaţii pentru el, pentru familia sa, prieteni, rude şi fraţii săi musulmani, apoi să plece.

6. Vizitatorul nu trebuie ridice vocea mai mult decât este nevoie să se audă pe el însuşi. Cei care conduc astfel de grupuri trebuie să aibă grijă ca nimeni să nu ridice vocea şi să se poarte frumos.

Este relatat că Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, a auzit doi bărbaţi ridicând vocea în Moscheea Profetului. El le-a spus:

„Dacă aş fi ştiut că sunteţi din acest oraş, vă pedepseam."

7. A evita să se atingă mormântul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, sau să îl sărute. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a interzis aceste lucruri.

Abu Dawud a relatat de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu faceţi din casele voastre morminte şi nu faceţi din mormântul meu un loc de sărbătoare. Trimiteţi salutările voastre către mine, pentru că ele ajung la mine de oriunde aţi fi."

Abdullah ibn Al-Hasan a văzut un bărbat frecventând mormântul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi făcând suplicaţii acolo. Atunci i-a zis:

„Tu, cutare, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Nu faceţi din mormântul meu un loc de sărbătoare, dar trimiteţi salutări asupra mea de oriunde aţi fi, pentru că salutările voastre vor ajunge la mine.»

În această privinţă, nu este nicio diferenţă între tine şi unul dintr-o ţară îndepărtată."

Excelenţa Rugăciunii în raudah

Bukhari a relatat de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Spaţiul dintre casa mea şi amvonul meu este (raudah – grădină) una dintre grădinile Paradisului şi amvonul meu este la fântâna mea."

Rugăciunea în Moscheea Quba

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să meargă acolo, călare sau pe jos, în fiecare zi de sâmbătă şi să facă acolo două rakaat. A sfătuit şi pe alţii să facă la fel, spunând:

„Cel care face abluţiunea acasă şi apoi merge şi face Rugăciunea în Moscheea Quba, va avea răsplata unei Umre."

(relatat de Ahmad, Nasa'i, Ibn Majah şi Al-Hakim)

Excelenţa Medinei

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Într-adevăr, credinciosul se întoarce şi vine înapoi la Medina aşa cum şarpele vine înapoi în gaura sa (atunci când este în pericol)."

Tabarani a relatat de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Medina este o cupolă a Islamului, lăcaşul credinţei, pământul migraţiei şi locuinţa a ceea ce este permis şi interzis."

Omar, radhi Allahu anhu, a relatat că atunci când lucrurile au devenit foarte scumpe în Medina şi oamenii sufereau greutăţi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus oamenilor:

„Aveţi răbdare (fiţi bucuroşi) şi primiţi vestea bună. Am binecuvântat măsurile voastre, sa'a şi mudd. Mâncaţi în grupuri împreună. Mâncarea unei persoane trebuie să ajungă pentru două, a două pentru cinci, iar mâncarea pentru patru trebuie să fie suficientă pentru şase oameni. Binecuvântarea este asupra comunităţii. Cel care se străduieşte şi este răbdător în timpurile ei (Medina) grele şi de suferinţă, voi fi mijlocitor pentru el şi martor în Ziua Judecăţii. Cel care o lasă (Mecca), neplăcându-i ceea ce este în ea (greutăţile), Allah îl va înlocui cu cineva mai bun decât el. Oricine intenţionează rău împotriva ei, pe acela Allah îl va distruge, aşa cum sarea este dizolvată în apă."

Aceasta este relatat de Al-Bazzar, cu un lanţ valid de relatatori.

Excelenţa morţii în Medina

Tabarani a relatat cu un lanţ valid de relatatori, de la o femeie din Thaqif, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Acela dintre voi care poate să stea până la moarte în Medina trebuie să facă acest lucru, pentru că eu voi fi martor sau voi mijloci pentru el, în Ziua Judecăţii.”

Din această cauză, Omar, radhi Allahu anhu, s-a rugat la Allah subhanahu wa ta’ala să îi aducă moartea, atunci când era în Medina.

Bukhari a relatat de la Zaid ibn Aslam, iar acesta de la tatăl său, că Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„O, Allah! Lasă-mă să fiu martir pe Calea Ta şi adu-mi moartea în sanctuarul Profetului Tău, salla Allahu aleihi wa sallam.”

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Sfaturi pentru o toamnă sănătoasă

~ de Yasmin Dorina ~

Pe măsură ce zilele se scurtează şi temperaturile scad, toamna începe să îşi facă simţită prezenţa. Ea aşterne peste sufletele noastre un covor de frunze multicolore, împrăştiind de prin livezi arome dulci de gutui, miros de porumb fiert, mere şi struguri. Este anotimpul schimbărilor, când aerul devine mai aspru, mai uscat, iar temperatura scade gradual. Toate aceste modificări, deşi normale, pot avea consecinţe negative asupra sănătăţii.

Schimbările bruşte ale temperaturii creează un mediu favorabil virusurilor, cauzând alergii, aducând gripe şi răceli specifice toamnei.

Ploile tot mai dese şi umiditatea crescută contribuie la scăderea imunităţii organismului. Vântul aduce cu el bolile respiratorii, iar imediat după aceasta încep tusea, strănutul şi durerile de gât.

Revista Annisaa vă propune câteva precauţii, pentru a avea o toamnă sănătoasă:

Pentru ca organismul să reziste în faţa tuturor surprizelor pe care le aduce cu sine acest anotimp, somnul are o deosebită importanţă în menţinerea sănătăţii fizice, de aceea, este recomandat ca orele destinate odihnei să fie respectate.

De asemenea, este mai bine să vă îndepărtaţi de oamenii care prezintă simptomele răcelii, aşa cum sunt cei care tuşesc sau cărora le curge nasul, pentru că igiena este mai presus decât toate, în păstrarea imunităţii.

Alimentaţia ajută corpul pentru a combate răceala şi gripa. Usturoiul reface sistemul imunitar, de aceea, este recomandat să se consume într-o cantitate crescută, în această perioadă.

Nu trebuie uitat faptul că necesarul de vitamine al organismului diferă de la un anotimp la altul. Toamna, această

nevoie a organismului creşte, deoarece numai astfel poate fi întărit sistemul imunitar. Alimentele bogate în vitaminele C, A şi E sunt recomandate, ele crescând rezistenţa organismului.

Un bun aliat împotriva răcelilor de sezon este şi zincul, pe care îl găsim în ficat, carne de vită, cereale sau cartofi. Acesta măreşte numărul globulelor albe, combătând, astfel, efectele negative ale virusului de gripă şi răceală.

Consumul de ceaiuri şi sucuri, precum şi cel de supe şi ciorbe, la care se alătură şi legumele bogate în vitamine, este recomandat mai ales în această perioadă, fiind atât de necesar în lupta cu frigul şi cu bolile de sezon.

În studiile recente, a fost confirmat faptul că fructele uscate, aşa cum sunt nucile şi alunele, sunt bune pentru sistemul vascular, mai sensibil în această perioadă, deoarece sunt bogate în fibre. De aceea, este recomandat să se consume de la 3 la 5 nuci pe zi.

Nu uitaţi că persoanele în vârstă şi copiii trebuie vaccinaţi, ei fiind mai sensibili la schimbările bruşte de temperatură.

În faţa unui ceai fierbinte, vă aşteptăm să citiţi articolele revistei Annisaa.

Sănătatea pelerinilor în perioada Hajj-ului

Hajj-ul este recunoscut ca fiind cea mai mare adunare anuală din lume. Aici, se află mai bine de două milioane şi jumătate de pelerini, veniţi din toate colţurile lumii, care se vor întâlni cu toţii la Mecca, în Arabia Saudită. Riscurile de îmbolnăvire nu trebuie neglijate, putându-se contacta anumite maladii infecţioase, aşa cum sunt infecţiile gastro-intestinale, contaminarea alimentelor şi bolile fizice.

Înainte de plecarea spre Mecca, toţi pelerinii vor fi vaccinaţi. Vaccinarea se va face împotriva febrei galbene, acest lucru fiind obligatoriu, la fel ca şi consultarea doctorului înainte de a pleca.

Câteva sfaturi şi precauţii pentru diferitele etape ale Pelerinajului

Pe toată perioada Hajj-ului, se merge foarte mult. În doar câteva zile, se vor parcurge numeroşi kilometri, de

aceea, trebuie să vă asiguraţi că folosiţi încălţăminte adecvată şi confortabilă.

Cei care sunt obişnuiţi cu sedentarismul, ar trebui să înceapă dinainte de plecare să meargă aproximativ 20, 30 de minute pe zi.

De la Medina la Mecca, aveţi grijă la ceea ce mâncaţi, alimentaţia trebuind să fie variată, bogată în vitamine. Trebuie evitat orice fel de exces alimentar.

Pelerinii care au un regim împotriva diabetului sau tensiunii, trebuie să îl continue şi să îl respecte.

Dimineaţa, nu vă limitaţi doar la o cafea sau un simplu ceai. Micul-dejun trebuie să fie divers, să conţină proteine, băuturi calde, sucuri proaspete.

Pentru că Pelerinajul acestui an este într-o perioadă caldă, consumaţi minimum 2 litri de apă şi evitaţi băuturile carbo-gazoase, acestea favorizând deshidratarea organismului.

Este recomandat, de asemenea, să utilizaţi măştile cu uzaj unic, acestea ferindu-vă de anumite boli infecţioase.

Este obligatoriu să purtaţi ecusonul, ca element de identificare, unde se scrie adresa şi un număr de telefon util.

Protejaţi-vă de Soare cu un parasol, deoarece la Medina temperaturile „ard”.

Mina, Arafah şi Muzdalifa sunt etapele esenţiale ale Hajjului, care durează între 4 şi 5 zile, iar condiţiile sunt deosebite, lipsa somnului şi oboseala făcându-şi simţită prezenţa. De aceea, trebuie să evitaţi ritmul rapid şi este mai bine să nu vă supraestimaţi capacităţile fizice.

Căldura excesivă care cauzează transpiraţia poate conduce la iritaţii grave, care pot fi extrem de dureroase, ce vă pot împiedica să mai mergeţi. De aceea, este mai bine să luaţi cu voi o cremă inodoră, care să vă scape de astfel de neplăceri.

De asemenea, evitaţi orice formă de înghesuială şi atenţie la căderile care pot apărea în orice moment, aducând cu ele entorsele şi luxaţiile.

Condiţiile igienico-sanitare de la Mina, Arafah şi Muzdalifa cer precauţii în alimentaţie. De aceea, vă recomandăm orezul alb, pâinea, pentru a reduce la minim necesităţile fiziologice.

Trebuie să aveţi mare a-

tenţie la zonele în care se face abluţiunea sau la duşuri, deoarece pot apărea alunecări şi căzături, de aceea, este mai bine să vă aşezaţi.

Cei care fumează, ar fi mai bine să renunţe la acest obicei, înainte de a pleca la Hajj.

Revista Annisaa urează tuturor Pelerinilor
multă sănătate.
Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să îi binecuvânteze!

بسم الله الرحمن الرحيم

Dicţionar al termenilor Islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinităţi, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheik Uthaymin afirmă că însuşi numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum şi măreţele Atribute (ale căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinităţii, împreună cu negarea opoziţiilor acestora. Atributele Divinităţii sunt atributele perfecţiunii. Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecţiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah – Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Akbar, Allah este Cel mai Mare

Allahu Alam, Allah ştie cel mai bine

Aid Al-Adha, Sărbătoarea Sacrificiului, cea mai mare sărbătoare Islamică

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunţă după ce menţionăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam) sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail) etc.

Alhamdulilleh, mulţumiri lui Allah

As salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh, Pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Asr, semnifică *după-amiază;* de asemenea, este cea de-a treia Rugăciune obligatorie, care constă din patru unităţi (Salat al-Asr)

Adhan, chemarea la Salah (Rugăciune)

Al-Mas'a, partea aflată între Safa şi Marwa

Bakhur, îl găsim în două feluri: sub formă de parfum şi sub forma unor micuţe bucăţele de lemn, care se folosesc la parfumarea hainelor şi a locuinţelor

Dhikr, pomenirea lui Allah subhanahu wa ta'ala

Dhuhr, semnifică *amiază*; de asemenea, este cea de-a doua Rugăciune obligatorie a zilei, care constă din patru unităţi (Salat Adh-Dhuhr)

Dua, suplicaţie, Rugăciune personală, adresată lui Allah subhanahu wa ta'ala

Fajr, prima dintre cele cinci Rugăciuni obligatorii; este Rugăciunea de dinainte de răsăritul Soarelui

Farq, măsură folosită în Medina, în timpul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, fiind echivalentul a şaizeci de rotl iraqieni

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă *relatare*, *spuse*, *discurs*; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi modalitatea în care el s-a comportat în anumite situaţii

Hadith da'if, hadith slab

Hadith Nabawi / hadith sherif, hadith spus de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Hadith Qudsi, hadith sacru; reprezintă Cuvântul lui Allah Preaînaltul atât ca sens, cât şi ca text; el conţine unele reguli, îndreptări sau interdicţii. Sunt revelaţii pogorâte Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, de Allah subhanahu wa ta'ala Însuşi, prin intermediul Îngerului Jibril, aleihi sallam, dar nu fac parte din Coran. Allah subhanahu wa ta'ala îi dă lui Jibril, aleihi sallam, ideea hadith-ului sacru, iar Jibril, aleihi sallam, alege cuvintele cu care exprimă acest sens trimis de Allah Preaînaltul. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, îl ia de la Jibril, aleihi sallam, şi-l transmite oamenilor. Este Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala numai ca sens, nu şi ca text.

Hadith mursal, un tip de hadith slab, al cărui lanţ de relatatori este întrerupt, fiind adesea relatat de către unul dintre tabi'un şi nu de un companion, radhi Allahu anhu

Hajem, persoană care se ocupă cu tunderea părului sau cu raderea bărbii

Hajj, Pelerinajul la Mecca; cel de-al cincilea stâlp al Islamului

Hajj Al-Qiran, Hajj şi Umra, făcute într-un singur ihram

Hajj Al-Wada', Pelerinajul de Adio al Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

Hajj At-Tamattu, a face Umra în timpul lunilor destinate Hajj-ului, iar în Ziua de Tarwiya, pelerinul adoptă ihram-ul pentru Hajj

Hajj Mabrur, Hajj acceptat de Allah subhanahu wa ta'ala

Halal, permis; antonimul cuvântului *Haram*

Haram, interzis; antonimul cuvântului *Halal*

Hasan, bun, acceptabil; utilizat pentru a indica autenticitatea unor relatări în hadith

Hasan gharib, hadith raportat de un singur şir de relatatori, sau există un plus în text

Hasanat, răsplăţi primite numai de la Allah Preaînaltul

Haid, stare de impuritate majoră , provocată de menstruaţie

Henna, vopsea naturală pentru păr şi piele

Hijab, literal înseamnă *acoperământ*, *protejare*; este folosit de femeile musulmane, el fiind obligatoriu. Acesta este, de obicei, o piesă din material, cu care se acoperă capul, părul, urechile, gâtul şi pieptul

Hijra, migraţie; se referă la migraţia Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, de la Mecca la Medina. Această călătorie a avut loc în al doisprezecelea an al misiunii sale (622 e.n.). Acesta este începutul calendarului musulman. Din punct de vedere Islamic, cuvântul *Hijra* se referă la părăsirea locului, din mijlocul unei ţări sau a unor oameni necredincioşi, având ca scop mersul într-o ţară Islamică. Cu alte cuvinte, lăsarea modului rău de viaţă, pentru o viaţă Islamică

Iddah, perioada de aşteptare prescrisă unei femei după divorţ sau după moartea soţului, echivalentă cu 4 luni şi 10 zile

Ihram, starea de puritate, de sacralitate, pe care o adoptă musulmanul, atunci când împlineşte Hajj sau Umra

Imam, persoană care conduce o congregaţiune (jami'a) în Rugăciune; liderul musulmanilor în Rugăciune, care conduce moscheea

Iqama, chemarea de începere a Rugăciunii

Isha, a cincea Rugăciune obligatorie, Rugăciunea de noapte

InshaAllah, numai dacă Allah voieşte

Jamarat, locul unde are loc lapidarea cu pietre, care se face la Haram Mecca, în locuri bine stabilite

Janaba, stare de impuritate majoră

Jazak Allahu Khair, plural **Jazakum Allahu Khairan**, cea mai bună şi cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulţumeşte altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!"

Ka'aba, clădire de formă cubică, în Masjid Al-Haram (Moscheea din Mecca). În jurul acestei clădiri, pelerinii efectuează 7 ture de Tawaf (încojurarea clădirii Ka'aba). Prima dată, a fost construită de către Profetul Adam, aleihi sallam, fiind prima casă a lui Allah Preaînaltul pe Pământ. Apoi, a fost reconstruită de către Profetul Ibrahim şi fiul său, Ismail, aleihum sallam. Pentru o perioadă foarte lungă de timp, Ka'aba a fost simbolul Religiei monoteiste, pe care populaţiile beduine au transformat-o într-un loc de venerare a statuilor, pe care le vizitau o dată pe an, în „pelerinaj"

Kohl, negreală pentru ochi

Khushua, respect profund şi devotament în Rugăciunea către Allah Preaînaltul

Kiswa, materialul care acoperă Ka'aba

Mahram, bărbat cu care o femeie nu se poate căsători, datorită gradului de rudenie (frate, tată, unchi etc.); de asemenea, soţul unei femei este mahram pentru ea

Miqat, plural **mawaqit**, locul unde se îmbracă ihram-ul, în vederea efectuării Pelerinajului

Musnad, provine din cuvântul *isnad* şi înseamnă *lanţul relatatorilor*

Mudd, unitate de măsură pentru volum, reprezentând cantitatea pe care o cuprinde un om cu ambele mâini făcute căuş

Maghrib, a patra Rugăciune obligatorie, Rugăciunea de la apusul Soarelui

Qarin, cel care face Hajj Al-Qiran

Qibla, orientarea spre Ka'aba, direcţie în care se întorc musulmanii, în Rugăciunile lor zilnice

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulţumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulţumit de ei/ele

Raka, plural **rakaat**, unitate de Rugăciune

Ramal, mersul mai rapid, atunci când se face Tawaf în jurul Ka'abei (valabil numai pentru barbaţi)

Ramiy, lapidarea simbolică (aruncarea a şapte pietricele) a Diavolului, de pe Mina, în zilele de 10, 11, 12 şi 13 din Dhul-Hijja

Rasul, Mesager al lui Allah subhanahu wa ta'ala

Raudah, grădina aflată în spaţiul Moscheii Profetului, între mormântul şi amvonul său

Rizq, partea ta de avere, cu care eşti binecuvântat de Allah subhanahu wa ta'ala

Sa'y, drumul dintre colinele Safa şi Marwa

Sahih, autentic (şirul celor mai veridici relatatori), corect

Sadaqa, caritate

Sunna, viaţa şi tradiţia Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Sharia, legea cu privire la comunitatea Islamică

Tahallul, ieşirea din starea de Ihram

Takbir, plural **Takbiraat**, a se rosti «Allahu Akbar» (Allah este Cel mai Mare)

Talbiya, a accepta o invitaţie (Allah subhanahu wa ta'ala te invită la Hajj)

Tarwiya, ziua a 8-a din luna Dhul-Hijja

Tawaf, ritualul de înconjurare a Ka'abei, de 7 ori, în timpul Hajj-ului şi Umrei

Tawaf Ad-Dakhul, ocolul de intrare

Tawaf Al-Ifada, înconjurarea de 7 ori a Ka'abei, după ce se intră în starea de ihram

Tawaf Al-Qudum, ocolul de sosire

Tawaf At-Tahayyat, ocolul de salutare

Tawaf Al-Umra, ocolul pentru Umra

Tawaf Al-Wada', înconjurul de adio, de 7 ori, al Ka'abei

Tawaf Az-Ziyara, ocolul de vizitare

Umma, o comunitate sau un popor. Termenul este folosit cu referire la comunitatea de credincioşi musulmani din întreaga lume, deoarece aceştia sunt fraţi şi surori în Islam

Umra, ritual Islamic opţional, care se desfăşoară la Mecca, în orice moment al anului

Wagib, obligatoriu, necesar, prescris

Wudhu, abluţiune; este ritualul de purificare pentru Rugăciune şi pentru citirea Coranului

بسم الله الرحمن الرحيم

Reguli transliterare

ا scris (în funcţie de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ş - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - **‘a** - gros (bold)
ع (cu fetha) scris - **‘aa** - gros (bold)
ع (cu damma) scris - **‘au** - gros (bold)
غ scris - gh - normal, subliniat
ف scris - f - normal
ق scris - **q** - gros (bold)
ك scris - k - normal
ل scris - l - normal
م scris - m - normal
ن scris - n - normal
ه ـهـ ـه scris - h - normal
ة la sfârşitul cuvântului, scris - h - normal
و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal
ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, şi dacă are şedde, se scrie **yy**
ء scris - ‘ - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenţie!** Litera «**e**» - care apare în transliterare, este un **„e” “DESCHIS”** - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

SURAT 'AL-'IMRAN

(Medinită [89]; 200 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Câţi Profeţi au luptat – şi laolaltă cu ei
nenumăraţi ucenici – şi nu au slăbit
în faţa loviturilor pe care le-au primit
pe Calea lui Allah! Nu au slăbit şi nu au cedat
niciodată! Şi Allah îi iubeşte pe cei statornici!
~ Şi ei n-au avut alt cuvânt decât să spună:
„Doamne, iartă-ne nouă păcatele noastre
şi silnicia din purtarea noastră,
întăreşte-ne picioarele noastre şi
ajută-ne pe noi să-i înfrângem pe oamenii
necredincioşi!”

Jazakum Allahu Khairan

A-NNISAA
Frumusețe & Valoare